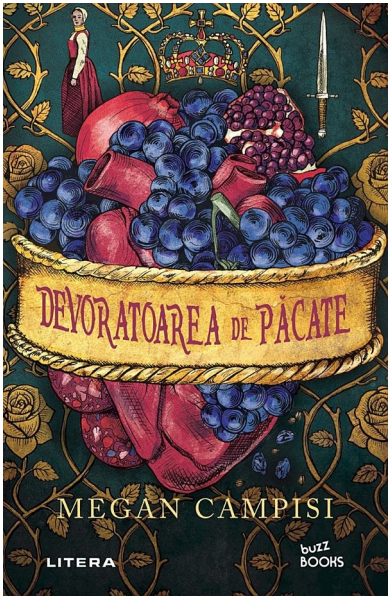
DEVORATOAREA DE PĂCATE
MEGAN CAMPISI
LITERA
buzz BOOKS

MEGAN CAMPISI
DEVORATOAREA DE PĂCATE

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ŞI NOTE DE IRINA-MARINA BORŢOI
EDITURA LITERA
BUCUREŞTI, 2020

Megan Campisi
Sin Eater
Copyright © 2020
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

Megan Campisi
Devoratoarea de păcate
Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mona Apa-Slujenco
Corector: Cătălina Călinescu
Prepress copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CAMPISI, MEGAN
Devoratoarea de păcate
Trad. din lb. engleză şi note de Irina-Marina Borţoi. – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-5639-1
ISBN EPUB 978-606-33-5728-2
I. Borţoi, Irina-Marina (trad.; note)
821.111

Surorilor mele

NOTA AUTOAREI

Devoratoarele de păcate au existat în anumite regiuni ale Marii Britanii până în urmă cu aproximativ un secol. Nu se mai ştie aproape deloc cât de multe şi cine erau ele, în afară de faptul că au fost nişte paria. Ce ştim este că stăteau lângă sicrie şi mâncau o bucată de pâine, într-un ritual tradiţional, cu rezonanţe creştine, menit să-i absolve pe morţi de păcate.

Povestea pe care am scris-o începe cu acest crâmpei, dar este rodul imaginaţiei mele. Unele dintre personaje se aseamănă cu personalităţi istorice, dar aceasta nu este o lucrare de istorie, ci o operă de ficţiune.

SELECŢIE DIN *BREVIAR DE PĂCATE OSEBITE, MAI MARI ŞI MAI MICI, ŞI BUCATELE LOR NIMERITE*

Adulter - Stafide
Bârfă - Tocană de rândunele-de-mare
Beţie - Vin fiert
Crimă (la mânie) - Inimă de porc
Crimă (pentru apărare) - Inimă de iepure
Cusurgeală - Plăcintă cu ţipar
Defăimare - Carne de cioară cu prune
Desfrâu - Măceşe
Erezie - Prăjitură cu miere
Gâlceavă - Plăcintă cu măruntaie
Hoţie - Porumbel fript
Incendiere - Plăcintă cu rinichi
Incest - Prune uscate
Invidie - Smântână
Iscodire - Tartă cu creier de cocoş
Înaltă trădare - Friptură de vită
Încălcarea jurământului - Chec
Înşelăciune - Frişcă bătută cu vin
Jertfă de sânge - Vin fiert
Laşitate - Limbă de vită
Lipsă de ospitalitate - Usturoi
Mânie - Zgârci
Minciună - Seminţe de muştar
Naşterea unui copil din flori - Struguri
Orbire - Plăcintă cu carne de porc
Otrăvire - Plăcintă cu carne de porumbel
Păcatul originar - Pâine
Prefăcătorie - Budincă de smântână şi ouă
Pribegie - Terci de grâu
Profanare - Biscuiţi
Răzbunare - Sângerete
Sacrilegiu - Turtă dulce
Siluire (copil) - Cap de miel în lapte de oaie

Siluire (femeie) - Cap de clapon
Trădare - Cotlet de berbecuţ
Trândăvie - Castravete murat
Uneltire - Lapte cald cu rachiu
Vrăjitorie - Rodie
Zgârcenie - Usturoi

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI REGALE

REGELE HAROLD AL II-LEA – *c.* Constanza de Castilia
— fiică Maris
— *c.* Alys Bollings
— fiică Bethany
— *c.* Jenette Cheney
— *c.* Clelia de Berg
— *c.* Helen Culpeper
— *c.* Katryna Parr
(*c.* Titus Seymaur
— fiică Miranda)

ÎNAINTE

TERCI DE OVĂZ

Sare pentru trufie. Seminţe de muştar pentru minciună. Orz pentru blesteme. Sunt şi struguri roşii, cu boabele aproape crăpate, pe sicriul din lemn de pin – un strugure a plesnit, iar un sâmbure rubiniu se iţeşte prin pieliţă, precum un ciob ieşind din carne. Tocană de cioară cu prune şi o franzelă de casă, mică şi în formă de mosor. *De ce o franzelă de forma aceasta?* mă gândesc eu. *Şi de ce aşa de mică?* Mai sunt şi alte bucate, dar nu multe. Mama mea a avut puţine păcate. A fost o vulpoaică şi a fugit, cu ochi neîncrezători şi picioare moi, când a simţit miros de necazuri. S-a luptat numai când era sigură că are să câştige. Sarea, seminţele de muştar şi boabele de orz sunt singurele bucate pentru care ştiu păcatele. Sunt pentru păcate din copilărie, de soiul celor pentru care te dojenesc părinţii sau despre care copiii strigă cântecele pe stradă.

Ştrengarul Iacob Dodon
Şedea într-un cotlon
Molfăind o învârtită cu magiun
După ce miezul l-a înghiţit pe tot
Ştergându-se ţanţoş la bot,
Şi-a zis: „Cumsecade flăcău mai sunt”.

Apoi vine devoratoarea de păcate, târându-şi burdihanul în odaia din faţă, unde se află sicriul, cu scânduri noi şi neşlefuite, abia tăiate la fierăstrău, şi cuiele înfipte la locurile lor, dar nebătute încă. Miroase a ceapă sălbatică încolţită deja, cu toate că mai e o lună întreagă până la 1 mai. Mă simt ruşinată în patul meu îngust din colţ, într-o casă nu destul de elegantă cât să am o odaie numai a mea. Devoratoarea de păcate mârâie după un scaun, iar Bessie, vecina noastră, îi aduce un taburet. Dispare cu totul sub fustele ei, încât îmi închipui că posteriorul ei enorm l-a absorbit cu totul. Un chicot îmi scapă printre buze, şi îmi apăs mâinile peste gură.

Bessie mă duce la fereastră.

— Nu trebuie să te uiţi, îmi şopteşte la ureche.

Continuă, auzind cum inspir şi mă pregătesc să rostesc ceva, ştiind că sunt gâsculiţa guralivă a maică-mii.

— Devoratoarea de păcate umblă printre noi. Nevăzută. Nedesluşită, spune ea.

— Dar eu o văd..., şuier printre dinţi.

— Nevăzută. Nedesluşită, mă reduce ea la tăcere.

Am auzit că devoratoarele de păcate au limbile însemnate, dar aceasta nu a deschis gura.

Bessie vorbeşte din nou.

— Păcatele trupului nostru devin păcatele ei prin Devorare, slavă Cerului. Mama ta o să zboare drept în ceruri, May. Fără nici un păcat care s-o tragă în jos.

Mă duc înapoi şi mă aşez la locul meu, lângă tata. Chipul lui seamănă cu cearşafurile lăsate la uşă pentru spălat, brăzdate de cute care nu se mai îndreaptă.

— O să te spăl pe faţă, şoptesc eu. O să ţi-o pun la uscat pe sârmă.

Tata îmi aruncă privirea pe care o are întotdeauna când spun ceva ce nu pare a fi cum trebuie. Faţa i se lăţeşte şi se deschide de parcă tocmai i-am dat o veste bună.

— Ce-o să ne facem noi cu tine?

Struguri, roşii şi plesnind. O franzelă în formă de mosor. Carne de cioară. Mi-au rămas în minte, cum îţi rămâne terciul în gât.

ACUM

1. PORUMBEL FRIPT

Pâinea e caldă încă sub şalul meu, iar inima îmi răsună prin coaja ei. Fug cât pot de repede, prin şanţul de pe marginea drumului.

O nară lată, maronie mi se înfige în faţă, slobozind o suflare fierbinte de cal.

— Dii! strigă căruţaşul, ieşind de pe o alee lăturalnică, mânând iapa în agitaţia străzii principale.

Animalul scutură din cap dintr-o parte în alta, cu zăbala fixată între dinţii galbeni. Am calea blocată.

Prea la vedere, mă dojenesc eu, tocmai când ies din şanţ pe partea netedă a drumului. Îmi îndoi premiul, îl vâr în adâncitura dintre sâni şi ţâşnesc pe lângă calul îndărătnic şi o căruţă cu fân.

— Da! Aia e! strigă brutarul.

Nu îndrăznesc să mă întorc, ci o rup la fugă. O iau pe o alee îngustă. La răscruce mă uit într-o parte, şovăi, apoi mă duc în cealaltă, trecând pe lângă un staul şi o fierărie. Dar fiul brutarului care se ţine după mine nu şovăie. Mâna lui îmi înconjoară gâtul şi mă aruncă la pământ. Obrazul mi se lipeşte de noroi. Văd cizmele fierarului prin uşa deschisă. Respir greu de la alergat. Împing pâinea în sus cu mâinile şi rup colţul cu dinţii. *Mai bine să mănânc*, îmi trece prin gând. *Dacă mă duc la temniţă, mai bine să am burta plină.*

*

May Owens. Temnicerul mă strigă să ies din celulă. Mă strigă odată cu toate celelalte fete care au venit în aceeaşi săptămână cu mine. Douăzeci cu totul. Trei fete care au fugit de la casele din alte oraşe, dar care nu au rude aici şi nici permis de cerşetorie. Două târfe fără parale cu care să-l ungă pe gardist să întoarcă privirea. Cinci hoaţe de buzunare. Opt escroace sau mai rău de-atât. Altă fată drăguţă, ca mine. A omorât un câine vagabond ca să aibă ce mânca, dar s-a dovedit că animalul fugise de la un lord. Ăsta da ghinion.

Ieşim în şir indian într-o dimineaţă de început de primăvară îmbibată de ceaţă. Umezeala mi se strecoară în oase, după celula în care atâţia oameni încălzeau plăcut aerul. Mergem în pas vioi pe mijlocul drumului, oprind trăsuri şi căruţe, făcându-i pe căruţaşi să strige furioşi. Tribunalul e alături, dar asta face parte din pedeapsă. Toţi ochii să ne vadă ruşinea. Lumea strigă, zicându-ne *femei afurisite* şi *Eve*.

Mi-aş dori să le poţi arăta oamenilor cum eşti pe dinăuntru tot aşa cum îţi arăţi faţa. Atunci ar şti că nu sunt deloc afurisită. Sau mi-aş dori să-mi vadă părul şi să vadă că arată exact la fel ca părul reginei, aceleaşi bucle negre. Atunci lumea ar şti că sunt drăguţă, la fel ca ea. Eu nu sunt o Evă. Eva nu s-a mulţumit să trăiască pe câmpiile cereşti împreună cu Ziditorul. A sărit pe pământ şi l-a căutat pe Adam, străjerul câmpurilor şi livezilor, l-a pus s-o conducă la pomul Ziditorului şi i-a furat fructul. După ce a mâncat tot, mai puţin ultima îmbucătură, pe care i-a dat-o lui Adam, Ziditorul a blestemat-o pentru trădarea ei şi a trimis-o să fie stăpâna infernului. Ea este întruchiparea răului. E mai rea chiar decât Iuda, care l-a trădat pe fiul Ziditorului.

Temnicerul ne duce într-o clădire elegantă, cu un acoperiş atât de înalt că nici cei mai înalţi oameni nu l-ar putea atinge. Umplem o bancă, douăzeci de fete care tremură. Bănuiesc că unele dintre noi sunt femei. Eu sunt femeie de doi ani, cu toate că nu ştiu dacă mă simt ca şi cum aş fi. Pe de altă parte, nu ştiu cum ar trebui să se simtă o femeie. Îmi răsucesc inelul. E subţire şi neregulat şi nu-i de aur adevărat, dar mie îmi place să-mi închipui că este. E singurul lucru pe care-l mai am de la tata. O amintire de la el.

— Acuma ce se întâmplă? o întreb pe fata de lângă mine, cea care a mâncat câinele.

— Judecătorul ia o hotărâre, spune o fată murdară, care stă mai departe pe bancă.

A furat un pocal de argint.

— Registrator îi zice, spune temnicerul.

— De ce registrator? întreb eu.

— Soarta mi-e pecetluită, zice o fată ca un şobolan, care a încercat să-şi vândă copilul din flori pe care l-a născut, încercând poate să scape, odată cu el, şi de numele pătat.

— Da, dar trebuie pronunţată, îi spune cea murdară şobolancei.

— De ce îi spune registrator? încerc eu din nou. Înregistrează ce se întâmplă?

Temnicerul îmi face semn să tac.

— Mie mi se pare o porcărie, răspunde încet şobolanca, uitându-se cu un ochi la fiecare dintre noi, să vadă cine dă din cap.

Celelalte o ignoră, aşa că las şi eu privirea în pământ.

— Când vine registratorul? îl întreb eu pe temnicer, dar el deja dă să se ridice în picioare.

Registratorul intră pe o uşă lăturalnică. Se duce la o masă înaltă din lemn şi se urcă pe un scaun înalt din lemn. Pentru o clipă, arată ca un copil care urcă pe taburetul tatălui, iar râsul vine înainte să-l pot opri. Temnicerul şi registratorul se uită cu o privire aspră încoace, dar eu îmi iau o mină liniştită, iar celelalte fete nu mă dau de gol, nici măcar şobolanca. Mă simt prost că am privit în jos mai devreme.

— Chasy Stow? vorbeşte registratorul.

Temnicerul îi face semn fetei să se ridice. Vagabondaj şi practicarea cerşetoriei fără permis.

— Sunt din Chester Town, spune Chasy foarte încet.

— Aici nu suntem în Chester Town, spune registratorul, fără să ridice măcar privirea.

— Dar nu era nimic de lucru şi nu puteam să rămân acasă! încearcă Chasy.

Până şi eu ştiu că motivul nu contează. Cei fără o locuinţă stabilă sunt consideraţi vagabonzi şi culeşi de pe stradă de către gardist, dacă nu au un permis special de la regină.

Ochii registratorului rămân pe pergamentul său.

— Poţi aduce doi martori de încredere care să vorbească pentru dumneata?

E o prostie să întrebi aşa ceva.

— Aici nu suntem decât noi, îi spun celei care a mâncat câinele. Numai temnicerul, şi care sunt şansele să fie fratele ei?

Registratorul bate cu un ciocănel de lemn în masă, iar eu închid gura.

Registratorul pronunţă pedeapsa lui Chasy, după cum a spus fata murdară că va face.

Va fi biciuită şi apoi arsă prin zgârciul urechii, cu un fier încins, gros cât degetul mare.

— Iar dacă mai apari vreodată în faţa acestui tribunal, continuă registratorul, vei fi spânzurată în ştreang până la moarte.

Şi asta e o prostie. Când e omul spânzurat altfel decât în ştreang şi până la moarte? Dar nu le spun celorlalte. O spun doar în capul meu. Apoi mă dojenesc. Gânduri urâte: *Devoratoarea de păcate o să mănânce păstârnac pe mormântul meu.*

Registratorul ne ia pe rând, una câte una. Unele primesc spânzurătoarea, altele biciul. Fata cu chip de şobolan urmează să fie arsă de vie. Registratorul nu se uită la nici una dintre noi. Nu pune întrebări, decât dacă avem martori de încredere care să vorbească pentru noi, ceea ce ştie foarte bine că nu avem. De fiecare dată când întreabă asta, îmi apare în piept, acolo unde se îmbină coastele, o căldură în formă de stea. La a şasea sau a şaptea oară, sunt deja furioasă, iar eu nu-s mânioasă din fire. Vreau să nu mai întrebe aşa ceva. Sau măcar să se uite la noi.

— May Owens, strigă el.

— Da, spun tare, luându-mă prin surprindere şi pe mine însămi şi pe temnicer, care îmi aruncă o privire dojenitoare.

Dar am reuşit. L-am făcut pe registrator să ridice privirea.

Se uită lung. Se holbează, mai degrabă, iar ochii i se prefac în nişte cute întunecate. Celelalte fete înalţă capetele din pricina tăcerii, smulse din cine ştie ce visări în care s-au cufundat.

— May Owens, repetă registratorul, de data asta trecând peste fiecare literă, rostogolindu-le pe limbă. Născută Daffrey.

— Sunt Owens, spun eu, pe un ton mai aspru decât mi-am propus.

Degetele mele se duc drept la inelul tatei. Habar nu am de unde ştie registratorul numele de familie al mamei. Nici măcar nu clipeşte. Două luni mici şi negre, care privesc şi privesc. Poate mă vede pe dinăuntru, aşa cum mi-am dorit mai devreme, ca într-o vrăjitorie.

Apoi, din senin, strigă: „Winnie Fletcher”, iar farmecul se destramă. Privim toate, uimite, la registrator.

— Winnie Fletcher!

Registratorul se uită la temnicer, care se uită la noi. Winnie Fletcher se ridică, nesigură.

— Ai furat punga unui bărbat. Ai martori de încredere care să vorbească pentru dumneata?

După ultima pronunţare, registratorul iese pe aceeaşi uşă lăturalnică. Temnicerul ne face semn să ne ridicăm.

— Dar eu n-am primit pedeapsă, îi spun. N-am primit nici măcar fărădelegea. Doar m-a numit. Şi mi-a aruncat privirea aceea.

Ne întoarcem la temniţă, în amiaza murdară şi umedă.

— Cu mine cum rămâne? îl întreb iar pe temnicer, când trec pe lângă el, în uşa celulei.

El ridică din umeri, de parcă s-ar spăla pe mâini de toată problema, şi pleacă. Mă uit la celelalte fete.

— Cu mine cum rămâne?

Fetele îmi evită privirea, aşa cum am evitat-o toate pe a şobolancei.

E aproape mai rău decât o condamnare, să nu ai nici una. Fetele care urmează să fie spânzurate vor fi spânzurate peste trei zile.

— Voi fi şi eu spânzurată odată cu ele? întreb printre gratii, dar temnicerul parcă s-a făcut de piatră. Să mă pregătesc?

Nu că am avea cum să ne pregătim prea mult. Winnie îi făgăduieşte pantofii uneia dintre târfe, dacă îi devorează păcatele. Dacă nu sunt bogaţi, întemniţaţii au parte de Devorarea Simplă, rezervată celor care nu se pot spovedi înainte să moară. Târfa nu e de acord.

— Dar sufletul tău e deja pierdut, insistă Winnie. N-are ce rău să-ţi facă. Nu e mult. Doar hoţia asta şi nişte minciuni, jur.

Cealaltă târfă scutură din cap înainte ca Winnie să întrebe măcar.

— Nici un om nu se poate uita la o devoratoare de păcate. Nimeni n-o atinge. Cum să muncesc dacă nu mă vede şi nu mă atinge nimeni?

Şobolanca are mai mult succes. Îi oferă un ban celei care a mâncat câinele ca să-i ducă un medalion surorii ei. Îi promite încă un ban de la soră-sa, după ce va primi medalionul.

— Abia toamna viitoare o să fie, o avertizează cea care a mâncat câinele.

Va rămâne în temniţă toată primăvara şi vara, cât are să-i ia familiei sale să-i plătească amenda.

— Nu se strică până atunci, zice şobolanca despre medalion şi-l pune în mâna celei care a mâncat câinele.

Eu zâmbesc la gluma făcută, dar ochii ei trec peste ai mei fără să-i vadă.

Îmi petrec ziua următoare gândindu-mă la tata. Cum stătea el pe pat, cu pătura albastră şi peticită trasă peste el, scuturându-se şi tremurând din tot corpul după ce şi-a tăiat mâna, reparând moara oraşului. Cum l-am chemat pe doctor să vină, dar doctorul doar l-a măsurat cu privirea şi a zis că n-am eu bani pentru nimic din ce ar trebui să-i facă. Cum tata m-a rugat să-i spun ce văd pe fereastră şi nu l-a deranjat să-i descriu fiecare lucru pe care-l băgam de seamă, ca de pildă norii care îşi schimbau forma în timp ce se perindau. Cum nu m-am îndurat să chem devoratoarea de păcate, iar apoi a fost prea târziu. Într-o dimineaţă, în timp ce încălzeam laptele, tata s-a făcut mic de tot şi s-a îndepărtat de sine, lăsând în urmă doar o coajă şi pe mine singură-singurică. Umbra lui a rămas în casă săptămâni întregi. Nu era întunecată ca o umbră, ci doar un loc gol, de forma tatei. O vedeam cu coada ochiului şi mă întorceam ştiind că tata ar trebui să fie acolo. Dar când mă uitam, nu era nimic.

Cel mai greu era că nu aveam cui să-i povestesc impresiile mele, de pildă dacă vedeam un păianjen când îmi clăteam mâinile la chiuvetă. Sau cum puteam să fac valuri fluturând marginile cearşafurilor uscate, în sus şi în jos, în sus şi în jos.

Am încercat să-i vorbesc despre impresiile mele vecinei noastre, Bessie. La început s-a arătat binevoitoare când m-am dus prima dată la ea să stăm de vorbă, râzând, numindu-mă, la fel cum o făcea şi mama, o gâsculiţă guralivă. Dar pe măsură ce treceau zilele, o surprindeam încovoindu-se puţin când mă vedea că vin. Zilele s-au prefăcut în săptămâni, iar acum, când

veneam, ofta zgomotos, de parcă s-ar fi temut că n-aş fi auzit-o dacă ofta mai încet.

Am încercat să vorbesc cu mâţa căreia îi plăcea să vâneze printre buruienile din grădina mea lăsată în paragină. Sau vorbeam cu săculeţul cu lavandă pe care mama îl ţinuse pe policioara de deasupra şemineului. Mă împiedicam în propriile picioare doar ca să-i salut pe puţinii oameni care veneau încă după rufe. Ca să îi aud zicând „îţi mulţumesc frumos” şi să spun, la rândul meu, „pentru puţin”. Uneori vorbeam cu hainele lor în timp ce le spălam, de parcă ar fi fost oamenii care le purtau. Dar îmi era dor de răspunsurile pe care le primeam. Aşa că, deşi ştiam că nu se bucură să mă vadă, aşteptam lângă obloane, iar când Bessie ieşea în grădina de zarzavat, mă duceam în fugă la ea să-i împărtăşesc veştile.

Apoi, într-o zi, stătea acolo în genunchi, cu şase morcovi murdari lângă ea. Un morcov, îmi amintesc, arăta scurt şi deformat ca un deget rupt. Mă dusesem să-i spun despre o cioară care ciugulea un petic vechi de piele. Dar ea s-a ridicat înainte să ajung măcar la partea cu pielea.

— Nu, nu, nu, gata. E prea mult, a strigat ea. Nu sunt mama ta. Îi am pe Lee şi pe Tom de care să mă îngrijesc. Nu şi pe tine.

— Dar sunteţi vecina mea, am zis eu.

— Mi-am făcut din plin datoria de vecină faţă de tine.

Cuvintele ei m-au izbit din plin.

— Ce îţi trebuie ţie sunt rude, şi ai o mulţime colo jos, la râu. Du-te la acolo cu pălăvrăgeala ta, cu poveştile despre ce a mai adulmecat un câine în dimineaţa asta şi ce nor are formă de miel.

Rudele erau ultimul lucru de care aveam nevoie.

Două dimineţi mai târziu, fetele condamnate la spânzurătoare ies din temniţă. Temnicerul nici nu clipeşte când întreb:

— Cu mine cum rămâne?

Doar câteva dintre noi rămânem în celulă. E mai bine aşa, din pricina oalei de noapte. E doar una singură, iar când celula e plină, oala se umple atât de repede că trebuie să ne pişăm într-un colţ. Dacă aş fi ştiut înainte cât pişat e într-o temniţă, aş fi adus găleţi să-l adun. Sunt locuri care cumpără pişat vechi.

Mama şi cu mine îl foloseam la albitul rufelor, iar piuarii, ca să cureţe lâna nouă. Şi vopsitorii care lucrează cu drobuşor îl folosesc, dar nu ştiu la ce.

Sosesc mai multe fete. Oala de noapte dă din nou pe dinafară. Multe hoaţe în grupul nou, printre care şi patru surori care au lucrat la bucătăria regală şi care aveau o afacere înfloritoare pe lângă, vânzând mâncarea rămasă de pe mesele reginei Bethany, când aceasta venea, însoţită de curtenii ei, în oraş.

În anotimpurile de trecere, primăvara şi toamna, regina Bethany şi curtenii ei vin cu barjele în sus pe râu, din oraşul mare, ca să locuiască aici. Cu toţii ieşim să o vedem când soseşte cu servitorii şi doamnele ei de companie şi cufere peste cufere. Asta înseamnă muncă şi bani. Dar oraşul se umflă cumva într-un fel incomod, drumurile sunt ticsite de oameni, căruţe şi cai, de actori care dau reprezentaţii despre ultimele noutăţi din regat, de căldărari şi vânzători de mărunţişuri care îşi ridică tarabele, de vagabonzi şi cerşetori care hoinăresc pe străzi, ca în poezia:

I-auzi, i-auzi, ce hămăie dulăii,
Venit-au cerşetorii iar la târg,
Devoratoare de păcate, însetoşaţi de răchie,
Şi menestreli înveşmântaţi ca poamele în pârg.

Cele patru surori care au lucrat în bucătărie sunt o mică societate în sine, stând de vorbă şi râzând şi uneori ţinându-se în braţe una pe alta în timp ce plâng. Eu stau lângă ele, ca şi cum aş face parte din grupul lor. Mă face să simt că am prieteni. Lor nu pare să le pese.

— Să vinzi resturi de mâncare nu era împotriva legii pe vremea mamei, zice sora cea mare într-o dimineaţă. Venea la pachet cu slujba!

— Toată lumea simte acuma strânsoarea, se plânge una dintre surorile mai mici. Regina le pune pe doamnele de la curte să-şi plătească singure întreţinerea, să ştiţi – vorbeşte cu cele dintre noi care nu ştiu –, bucatele, lumânările, chiar şi lemnele de foc. Cu toate că sunt în serviciul reginei. Regina cea ranchiunoasă!

— Taci, Lila! o ceartă sora cea mare.

— Astea-s vorbe de spus în gând, sugerez cu voce tare.

— Gemma a văzut-o pe regină când a înfipt un cuţit în mâna unei domniţe fiindcă i-a zâmbit favoritului ei! Lama i-a ieşit pe partea cealaltă şi s-a înfipt în masă, spune Lila.

— Tot nu se spun asemenea lucruri dacă nu vrei să ţi se reteze limba şi s-o vezi atârnată de zidul castelului, spune cea mare.

— O nuntă ar rezolva iute problema, zice altă soră. Gata cu favoriţii.

— Dacă luptele pentru mâna ei nu ne bagă în alt război, se plânge cea mare.

— Oh, gândiţi-vă la o nuntă regală, spune Lila. O grămadă de bani şi o grămadă de bucate.

— Trag nădejde că n-o să se mărite cu un străin, spune cea mare. Avem şi noi acilea bărbaţi destui. De la miazăzi până la apus şi sus la miazănoapte.

— La miazănoapte nu-s străini? zic eu. Toată lumea ştie că bărbaţii de la miazănoapte poartă fuste, nu mănâncă altceva decât budincă în săculeţ şi se împreunează cu orice, bărbat, femeie, până şi cu oile.

Surorile continuă de parcă n-aş fi glăsuit.

— Îţi mai aduci aminte de pretendentul tânăr, cu ciorapii roşii? spune mezina, şi toate se pun pe râs.

Apoi un oftat se aşterne peste grup, şi se ghemuiesc unele într-altele ca porumbiţele în coteţ.

Vecina noastră Bessie spunea că stă în firea regilor şi reginelor să pornească războaie.

— Dar au avut un război, m-am plâns odată în faţa ei, când eram mică. În el a murit bunelul.

— Da, dar ăla a fost regele dinainte. A murit şi a lăsat în urmă nişte progenituri ca vai de ele. Doar două fete, Maris şi Bethany, şi tot ţinutul încăierat pentru a cui credinţă e mai bună.

— Nu contează care e mai mare?

— Te duci tu acuma la castel şi le zici? „Mă scuzaţi, Măriile Voastre, credinţa veche şi credinţa nouă nu mai sunt motiv de luptă. Chemaţi doica regală, care a fost înţărcată prima?”

Bessie şi fiica ei Lee s-au pus pe chicotit. Lee credea şi acum că tot ce are de-a face cu sânii e ceva de râs, cu toate că-i născută cu un an întreg înaintea mea.

Partea cu credinţa e greu de îndreptat, dar atâta lucru ştiu şi eu: vechiul rege a pornit credinţa nouă, iar cât a fost el rege, toată lumea a trebuit să ia noua credinţă. Dacă erai euharistic, sau de credinţă veche, puteai fi ucis. Toate altarele vechii credinţe au fost distruse, iar mătăniile au fost arse la groapa de gunoi. Dar apoi regele a murit.

Maris, fata cea mare, a fost regină după el. Ea era euharistică. A pus pe toată lumea să revină la vechea credinţă şi, dacă nu te supuneai, te ardea pe rug. A fost cunoscută drept Maris cea Sângeroasă, cu toate că i s-ar fi potrivit mai bine Maris Cenuşăreasa, de vreme ce oamenii erau arşi pe rug, nu însângeraţi. În două rânduri, regina Maris a spus că ar fi rămas grea. Şi, în ambele rânduri, nici un copil n-a venit pe lume. Aşa că, la moartea ei, soră-sa Bethany a devenit regină. Şi ce credinţă avea ea? Păi, credinţa cea nouă. Aşa că a pus pe toată lumea să revină la credinţa cea nouă. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Nu era însă de glumă. Purificatorii veneau din casă în casă să te ia la bătaie dacă nu adoptai credinţa cea nouă. Cu toate că, din câte bag seama, lumea nu-i spune Bethany cea Sângeroasă. Cel puţin nu cu voce tare. Iar luptele încă nu s-au sfârşit. Dar acum ele se dau pentru pretendentul care o să ne cucerească regina, o să devină rege şi o să-i vâre un moştenitor în pântece.

Trec mai multe zile. Îmi aştern un colţişor între paie. E greu să dormi cu atâtea răsuflări şi sforăieli, dar tovărăşia e o alinare.

— Temniţa nu-i aşa rea pe cât ai crede, îi spun unei fete noi, aproape o copilă. Dar ai grijă la ploşniţe.

Ea îşi ridică rochia şi îmi arată câteva muşcături. Deci ştie.

De două zile plouă. Un şiroi mic se prelinge prin acoperiş. Sapă o cărăruie pe mijlocul podelei de chirpici, împărţindu-ne pe două maluri. Tata ar fi reparat acoperişul într-o singură zi.

Lucrurile vor să meargă cum trebuie, spunea el. *Ascultă şi o să-ţi spună ce trebuie reparat*. Ducea un lacăt la ureche. *Un ştift blocat, zici? Hai să aruncăm o privire.*

Îmi amintesc că, într-o zi, tata a adus acasă la reparat lănţişorul unei negustorese de lână. Era solstiţiul de vară, iar eu aveam nouă ani. Lănţişorul era rupt, iar în timp ce-l repara, tata mi-a arătat piatra roşie din mijloc. Foarte frumoasă. Apoi mi-a arătat dosul. Era din stras. Mi-a picat faţa.

— Nu contează, a spus tata. Străluceşte la fel de frumos.

Toţi cei din neamul Owens ştiau să repare lucruri. Owens. Iau fiecare literă în parte. Toate îmi sună larg deschise. Ca vântul cald de primăvară. Şi eu sunt din neamul Owens.

Când am împlinit zece ani, tata mi-a spus că e vremea să-mi aleg o meserie.

— Spăl rufe, am zis eu. Cum făcea şi mama.

— Mama ta spăla rufe fiindcă nu ştia să facă altceva, mi-a spus el.

Tata habar n-avea că mama ştia o mulţime de lucruri. Ştia să doarmă ca o pisică în cearşafurile fine aduse de fata negustoresei de lână. Ştia cum să se îmbrace în cămăşile de noapte ale jupânesei Burley şi să se dea drept regină cu emblemă şi coroană. Cămăşile de noapte erau din mătase, mi-a spus ea, *căcată de viermi*. Când am auzit asta, i-am adus un sac de viermi şi i-am prezentat în vesela noastră deosebită. Mie mi s-a părut un dar foarte frumos, dar ea mi-a aruncat farfuria în faţă, cu viermi cu tot, şi m-a trimis la culcare pe burta goală, asta dacă nu cumva voiam să mănânc viermii.

Îmi închipui viermii de jur împrejurul mamei, cum o mănâncă acum.

Gânduri rele despre morţi: *porumbel fript.*

Neamul maică-mii era Daffrey. Un nume precum miezul unui măr bătut. Toţi cu acelaşi păr, negru, şi care se simţea la atingere precum lâna oilor crescute pentru carne, nu pentru lână. Toţi cu acelaşi zâmbet în colţul gurii şi aceeaşi adâncitură în obraz, ca o unghie tăiată.

Când eram mică, nu prea le-am văzut pe rudele mele din partea mamei. Tata spunea că nu sunt ca noi. Voia să spună că nu-s oameni cumsecade. Nu spunea chiar aşa, dar eu ştiam.

La un an după ce a murit mama, bună-mea Daffrey a venit cu doi bărbaţi voinici, unchii mei. A arătat spre mine cu un deget strâmb ca o crenguţă de mesteacăn.

— Am aflat ceva nou despre asta. O luăm la noi acuma.
Tata a încercat să se opună.
— E a mea după lege.
— Zău aşa? a zis bună-mea.
A fost singura dată când l-am auzit pe tata afurisind.
Boabe de orz pe mormânt,
Sufletul blestemătorului nu se mai frământ'.

Nu se putea pune cu unchii mei. Dintr-o singură lovitură, l-au şi doborât la pământ. Şi aşa am ajuns să trăiesc cu neamul Daffrey preţ de un an. Un an cât se poate de negru.

Casa Daffrey era jos, la râu, într-un loc unde pământul se scufunda şi lipăia la fiecare pas. În prima săptămână din anul meu cu neamul Daffrey, bună-mea m-a ţinut legată cu lesa de masa din bucătărie, ca să fie sigură că nu fug. Era sfrijită şi tare ca o nucă veche, cu carnea neagră şi acră înăuntru.

— Unchiu-tău o să-l pună pe taică-tău să plătească şi atunci o să trăim pe picior mare, ca domnii, a spus ea.

Tata n-avea bani de trăit pe picior mare, ca domnii, dar n-am spus nimic.

Iar atunci au sosit verişorii mei. Doi băieţi de-o seamă cu mine. Au venit cu un sac tocmai bun pentru baba-oarba. Mi l-au tras pe cap, iar mâinile băieţilor au ajuns numaidecât pe mine, scoţându-mi hainele, până şi cămaşa de corp. Am tras de cagulă s-o dau jos, dar unul dintre băieţi o ţinea bine. Când am rămas despuiată, au început să mă pipăie peste tot, chiar şi între picioare. M-am împiedicat în timp ce mă luptam şi m-am lovit rău de vatră. Am auzit zgomote de paşi, apoi glasul bună-mii tare şi aspru, după care am rămas singură. Cagula mi-a fost luată de pe cap, iar lacrimile şi mucii au lăsat două urme ca de melc pe dinăuntrul ei. Bună-mea mi-a tăiat atunci lesa, dar mi-a făgăduit c-o să mă lege din nou şi-o să-i lase pe băieţi să-şi facă voia cu mine dacă aveam să încerc să ies din bucătărie.

Din pricina neamului Daffrey, niciodată n-am putut să sufăr adâncitura din obrazul meu, nu suportam că trebuie să port şi eu semnul lor.

— Dar tu i-ai întrecut, mi-a spus tata după ce m-a luat înapoi. Fiindcă tu ai o despicătură şi în bărbie. Nici unul dintre ei nu se

poate lăuda cu aşa ceva. E un lucru foarte rar o despicătură în bărbie. Din douăzeci de oameni, unul dacă are aşa ceva!

Când mi-e dor de tata, îmi răsucesc inelul pe deget, uneori atât de apăsat, încât îmi taie în carne.

Trece o săptămână în temniţă şi încă un rând de fete se duc la tribunal. Par pline de nădejde, neliniştite, nedumerite. Eu mă simt mai bătrână, mai înţeleaptă. Apoi, tocmai când ultima dintre ele iese pe uşa celulei, temnicerul strigă:

— May Owens.

Şi dintr-odată sunt şi eu plină de nădejde, neliniştită, nedumerită.

— Ce veşti sunt? întreb eu.

Temnicerul întoarce însă privirea.

Doi Slujitori ai Ziditorului noii credinţe, îmbrăcaţi în robe negre, stau astăzi la uşa lăturalnică a curţii. Mă întreb dacă sunt aici să se roage pentru noi. Registratorul ia la rând toate fetele. La fel ca şi data trecută, le rosteşte fărădelegea şi întreabă dacă au pe cineva care să vorbească în favoarea lor. Surorile care au lucrat la bucătării trebuie să plătească o amendă, dar se vor duce acasă astăzi.

Registratorul aşteaptă până la sfârşit, după ce toate pedepsele au fost pronunţate, ca să-mi strige numele. De data asta se grăbeşte. Nu se uită la mine. Nici măcar nu ridică privirea. Doar spune ceva despre comuniune. Sau comutare. Pedeapsa mea a fost comutată. Nu înţeleg decât că n-o să fiu nici spânzurată, nici amendată. O să primesc o pedeapsă diferită. Celelalte fete încep să murmure între ele. Simt cum sângele îmi năvăleşte la ceafă. Îmi bubuie în urechi. O speranţă mică şi verde îmi îmboboceşte în suflet. Una dintre surori dă din cap încurajator, iar eu îi zâmbesc. Aşa că nu înţeleg prea bine când registratorul spune:

— Ai să devii devoratoare de păcate.

— Poftim? întreb eu prosteşte.

De parcă registratorii ar aştepta după întrebările fetelor.

Registratorul le face semn Slujitorilor Ziditorului. Ceva sclipeşte în mâna primului. Celălalt duce o casetă micuţă şi un băţ bifurcat. Se îndreaptă spre mine, şi deodată nu îmi doresc

nimic mai mult decât să-mi trag un cearşaf peste faţă şi să mă ascund. Primul Slujitor ridică un colier greu de alamă, cu un *D* mare atârnând de partea din faţă şi un lacăt gros în spate. Ţinându-mi colierul deasupra capului, rosteşte cuvinte vechi:

Devoratoarea de păcate umblă printre noi,
Nevăzută, nedesluşită.
Păcatele noastre trupeşti le ia asupra-i,
Şi cu ea în mormânt le va duce.
Nevăzută, nedesluşită,
Devoratoarea de păcate umblă printre noi.

Slujitorul Ziditorului îmi pune colierul în jurul gâtului. E greu şi rece, mai puţin unde l-au atins mâinile lui, şi deodată îmi vine în faţa ochilor imaginea zăbalei unui cal, de parcă apoi are să mi-l strecoare în gură. Dar ce se întâmplă apoi e şi mai rău. Al doilea Slujitor apucă lacătul colierului şi îl închide. Simt până în vintre cum se închid garniturile.

Apuc colierul cu mâna. Degetele mele pipăie metalul, căutând lacătul. Trag cu toată forţa pe care o am. Cu braţele mele vânjoase, de spălătoreasă. Cu degetele mele groase, pline de bătături. Alama îmi sapă în grumaz, dar eu tot trag. Trag atât de tare că mă răstorn cu totul. E prins bine.

Încep să ţip: „De ce eu?”, dar în clipa în care cuvintele capătă formă în aer, glasurile din jurul meu se înalţă laolaltă, rostind Rugăciunea Ziditorului:

Slavă Ţie, Ziditorul meu, Cel pururea născut din soare,
Minuni fie înfăptuite întru numele Tău.
Apără-ne pe noi, păcătoşii,
Acum şi în cel din urmă ceas.

Încerc din nou, ridicând vocea spre a le acoperi pe ale lor: „Vă rog!” Dar sunetele sunt atât de gâtuite încât de-abia se aud. Au fost acoperite cu totul de Rugăciunea Ziditorului. Nimeni nu mă aude. Nimeni nu mă ascultă.

Primul Slujitor al Ziditorului stă cu ochii în tavan, dar când vorbeşte, îmi dau seama că doar eu trebuie să-l aud.

— Devoratoarea de păcate poartă păcatele tuturor oamenilor, în tăcere, până în mormânt. Numai ea nu se poate spovedi şi nu

poate fi absolvită de păcate. Cu toate astea, dacă serveşte cu credinţă şi pietate şi ascultă de voia Ziditorului, Eva n-o va putea lua pe devoratoarea de păcate după ce moare. Sufletul ei se va ridica la Ziditor. Însă Ziditorul ştie totul. Ea trebuie să asculte, cu fiecare gând şi fiecare faptă, toată viaţa de-acum înainte.

— Aşa să fie, spune al doilea Slujitor al Ziditorului, iar toată lumea din încăpere repetă cuvintele la unison, ca atunci când închei o rugăciune.

Apoi al doilea Slujitor al Ziditorului deschide caseta. Înăuntru se află un ac, o sticluţă cu cerneală şi un cleşte din cei pe care-i foloseşte fierarul. Dau să mă ridic de pe bancă, dar al doilea Slujitor al Ziditorului ia băţul şi-mi prinde gâtul în furcă. Mă împinge la perete şi rămân aşa, ca o scandalagioaică prinsă în butuci[1]. Primul Slujitor al Ziditorului ia cleştele, îmi deschide gura cu forţa şi îmi apucă limba.

Durează o veşnicie până îmi desenează *D*-ul pe limbă cu acul. Suficient de mult ca limba să mi se usuce atât de tare încât abia dacă mai simt înţepăturile. Suficient de mult ca suspinele să mi se prefacă în mici gâfâieli şi apoi în sughiţuri. După ce termină, Slujitorii Ziditorului îmi dau drumul. Limba îmi zvâcneşte şi e umflată, şi simt gustul sângelui şi al cernelii scârboase care m-a însemnat pe vecie drept devoratoare de păcate. Asta am să fiu până în ziua morţii mele.

Fata de lângă mine se retrage speriată, ca şi cum carnea mea ar fi început să se înnegrească şi să facă băşici, ca şi cum aş avea ciumă. Celelalte, ale căror chipuri s-au deschis mai devreme în faţa mea, de mirare, încurajare şi invidie, pleacă de lângă mine ca nişte lipitori îmbuibate de sânge. E ultima privire pe care mi-o mai aruncă. E ultima privire pe care aproape oricine altcineva mi-o mai aruncă.

---

[1] În Evul Mediu, pedeapsă aplicată femeilor considerate a fi certăreţe, scandalagioaice, şi ce viza umilirea publică. Femeile erau imobilizate de un soi de scaun improvizat, în piaţa publică, iar în unele cazuri, scaunul respectiv era scufundat în apă.

2. CAP DE MIEL

Când mă poticnesc afară, pe drum, oamenii se uită şi apoi întorc privirea. Unii o rup la fugă. Şi eu o rup la fugă. Cobor în şanţ, ocolind bălţile şi cerşetorii.

După ce mi-a fost pus colierul, toată lumea din sala de judecată mi-a întors spatele. Dar cum eu nu mă puteam gândi decât la limba care îmi zvâcnea, a durat o clipă să-mi dau seama că aşteaptă. Şi mi-a mai luat o clipă să-mi dau seama că pe mine mă aşteaptă. Picioarele îmi erau uşoare precum norii, iar colierul mă împovăra ca o piatră. Clătinându-mă ca o beţivancă, am trecut pe lângă celelalte fete, care ţineau ochii în pământ. Am trecut pe lângă registrator, care ţinea ochii în pergamentul lui. Pe lângă Slujitorii Ziditorului, care ţineau ochii spre cer.

Revăzându-mi casa după câteva săptămâni, cât am fost plecată, simt cum îmi creşte în piept un ditamai cocoloşul. Când a ajuns atât de dărăpănată? Şindrila e stropită cu putregai, iar oblonul din faţă atârnă strâmb. Buruienile din grădină au crescut aproape până la pervazuri, de parcă s-ar pregăti să înghită casa cu totul. Priveliştea mă face să râd. Tata spunea mereu: *Să ştii de unde vii*. Vin dintr-un loc cu adevărat sărăcăcios.

Îmi vine să fug. Să fug în alt oraş unde nu mă cunoaşte nimeni şi să mă prefac că n-am fost făcută niciodată devoratoare de păcate. Aş putea, oare? Să înfrunt ucigaşii şi tâlharii la drumul mare? Dar oriunde m-aş duce, lumea ar şti că locul meu nu e acolo. Aş fi luată pe sus de câte un gardist ca să fiu biciuită şi arsă prin ureche, ca fetele din temniţă. Sau, mai rău, aş fi luată de unii ca neamul Daffrey şi legată de o masă sau pusă să mă vând. Atunci îmi amintesc de colier şi de *D*-ul tatuat pe limbă. Sunt însemnată. Oriunde m-aş duce, sunt o devoratoare de păcate.

Când păşesc spre uşa mea veche, din spatele oblonului se aude o încăierare. Când încerc s-o împing să se deschidă, e blocată.

— Asta-i casa mea! strig eu.

Într-o clipă, limba îmi zvâcneşte din nou şi simt gust de sânge. Cine mi-a luat casa în stăpânire nu spune nimic.

Bessie iese de alături să vadă ce-i cu zarva.

— Apăi asta-i vocea lui May, nu-i aşa?

Dar când mă vede, gura i se închide şi apoi se cască, de parcă ar fi o salamandră care înghite o muscă.

— Bessie, spun eu, cu obrajii udaţi de lacrimi, din pricina durerii din limbă.

Bessie ţipă şi începe Rugăciunea Ziditorului. Întinde mâna în faţă, ca şi cum ar vrea să se apere.

Lee iese pe uşa bucătăriei.

— Dar asta-i May, zice ea. Are un... Mamă! Vezi ce are la gât?

— Nu te uiţi la ea, Lee!

Privirea lui Lee coboară în pământ.

— Dacă îţi vorbeşte, trebuie s-o acoperi rostind cele mai sfinte rugăciuni. Orice ar spune.

— Dar, Bessie, zic eu. Nu ştiu ce să fac.

— Ce i s-a întâmplat la limbă? ţipă Lee. Are un semn diavolesc pe limbă!

— „Slavă Ţie, Ziditorul meu, Cel pururea născut din soare”, recită Bessie. Roagă-te, Lee!

— „Slavă Ţie, Ziditorul meu”, spune Lee nesigură.

— Bessie, unde să mă duc? o implor eu.

O văd pe Bessie că şovăie.

Lee îmi vine în ajutor, poate fără să vrea.

— Unde o să se ducă, mamă?

— Păi, să se ducă la cealaltă, nu? Acum sunt două. O să-şi ţină de urât una alteia, zic.

Bessie face o pauză. Aşteaptă să plec.

— Colo în Northside, mă îmboldeşte ea. Acolo stă.

Întotdeauna femeile sunt cele care devorează păcatele, fiindcă Eva a fost prima care a devorat un păcat: fructul oprit. Unii spun că de-aceea atât de multe bucate menite păcatelor

sunt fructe. Dar sunt şi alte bucate, de pildă smântâna şi prazul, care cu siguranţă nu sunt fructe. Este o desluşire în treaba asta, fiindcă păcatele înrudite au uneori aceleaşi bucate, ca de pildă smântâna, destinată atât lăcomiei, cât şi invidiei. Dar sunt şi unele fără nici o desluşire. De ce porumbelul fript e şi pentru hoţie, şi pentru gândurile rele despre morţi? Ca şi cum ai avea două cuvinte, *stâncă* şi *piatră*, care înseamnă acelaşi lucru, dar nu sună deloc la fel.

Sunt şi o mulţime de credinţe întunecate despre devoratoarele de păcate. Lumea crede că o devoratoare de păcate se apropie mai mult de Eva cu fiecare păcat pe care-l devorează. Aşa că, atunci când priveşti o devoratoare de păcate, ochiul Evei te poate vedea. Iar când o auzi vorbind, poţi fi dus în ispită, prin urmare, trebuie să rosteşti Rugăciunea Ziditorului, ca să-i astupi glasul dacă vorbeşte vreodată în afara Recitărilor şi Devorărilor. Să atingi o devoratoare de păcate e cel mai rău lucru. E un blestem şi arde carnea oamenilor cumsecade. Îmi ating pielea de pe antebraţ, dar se simte la fel.

Mă gândesc la Hänsel şi Gretel. În poveste, părinţii îi trimit pe Hänsel şi Gretel în codru, să culeagă ciuperci şi fructe de pădure. Copiii presară ghinde în urma lor, ca să găsească drumul înapoi spre casă, dar veveriţele le mănâncă. Se lasă noaptea şi se răceşte, iar Hänsel şi Gretel încep să se teamă că vor muri de foame sau de frig. Însă tocmai atunci văd o lumină, ce răzbate dinspre o colibă făcută din rugi, măceşe, papură şi alte lucruri pe care le mănâncă oamenii în vremuri de restrişte. Nu e casa lor, dar Hänsel şi Gretel sunt atât de înfometaţi încât mănâncă oricum măceşele şi papura. Uşa colibei se deschide, şi în prag se înfiinţează o bătrână devoratoare de păcate. Îi pofteşte pe copii înăuntru, să se încălzească la focul din vatră. Hänsel şi Gretel intră şi îşi cer iertare că au furat de mâncare din casa ei. Devoratoarea de păcate se mulţumeşte să le surâdă şi nu zice nimic. Hänsel se ghemuieşte în faţa focului şi adoarme, dar Gretel rămâne trează şi o aude pe devoratoarea de păcate cântând:

Pruncii pierduţi ce hoinăresc,
Spre casa mea-i ademenesc.

Ei fură şi păcătuiesc,
Eu mă veselesc şi-apoi rânjesc,
În flăcări zvăpăiate-am să-i arunc
Iar mâine-am să găsesc pe taica fiecărui prunc
Şi porumbel fript am să mănânc pe-al lor mormânt, mormânt, mormânt!

În poveste, Gretel o împinge pe devoratoarea de păcate în foc, iar cei doi copii găsesc drumul înapoi spre casă. Când am auzit povestea asta, mi-am închipuit că aş fi Gretel.

Mă îndrept spre locurile ce se află dincolo de zidul dinspre miazănoapte al castelului, unde vânturile bat cel mai năprasnic. Northside e unul dintre locurile acelea pe care mamele le folosesc pe post de sperietoare pentru fiicele lor. *Mai zi ceva şi ai să vezi că te vând colo, în Northside*. Niciodată nu am ştiut precis în ce scop ar putea fi vândută o fată, dar mi-era de ajuns să-mi imaginez. Poate chiar mai rău.

Mahalaua Northside arată la fel ca restul oraşului, doar că niţel mai murdară şi mai sărăcăcioasă. Toate casele au acoperişuri de paie, nici una nu are şindrilă sau plăci de ardezie. Una are chiar, în locul unui perete, o perdea de lână împâslită, grea, care se umflă şi pocneşte în bătaia vântului. Pe aleea pe care merg eu, doi băieţi aleargă de colo colo, în straie bărbăteşti prea mari, ca mine atunci când mă deghizam în cămaşa de noapte a mamei, doar că ei le poartă pe stradă, de parcă ar fi hainele lor adevărate.

Băieţii lovesc o băşică de porc cu un băţ. Când mă văd, se duc la marginea drumului, vrând să se uite, dar fără să îndrăznească totuşi. Tocmai când trec pe lângă ei, cel mai mare îl împinge pe cel mic înspre mine. Cel mic urlă de groază şi se întoarce să-l bată pe cel mare cu pumnii.

Un şir de taverne şi berării vesteşte mahalaua propriu-zisă, cu târfe stând câte două şi câte trei la fiecare uşă, ca să-i poftească înăuntru pe muşterii.

— Vrei să arunci o privire? Un bănuţ. Doi ca să pui mâna.

Îmi văd colierul şi o şoaptă zboară de-a lungul şirului. Privirile se îndreaptă care încotro. Dar le simt pe spinare, după ce trec. Tot nu ştiu unde mă duc.

După şirul de taverne, e o alee cu ghicitoare. Northside seamănă cu restul oraşului, unde fiecare alee are prăvălii de acelaşi fel, dar aici prăvăliile sunt de felul celor în care lumea nu vrea să fie văzută. O ghicitoare arde tămâie în pragul uşii. Ţigani, poate. Bessie spunea că ţiganii sunt ca vrăjitoarele.

Tămăduitorii cu plante de leac şi spiţerii sunt pe aleea următoare. În unele ferestre sunt lucruri nefireşti, precum un porcuşor nenăscut, într-un borcan, şi un dăunător micuţ, asemănător cu o omidă şi cu o mulţime de picioare. Aceasta din urmă îmi stârneşte un fior în vintre.

Aleea se sfârşeşte, dar tot nu văd vreun semn care să mă îndrume spre casa devoratoarei de păcate. Mă dor tălpile prin papuci. Sunt obişnuită să am mereu mâinile tocite, de la spălatul rufelor, nu picioarele.

Un spiţer, cu o mantie subţire, neagră, iese dintr-o prăvălie. Îşi trece lacom privirea de la faţa la pieptul meu.

Ţinându-mi limba cât mai nemişcată, zic:

— Bunule domn, unde pot găsi...

Un şuierat teribil mă întrerupe. Spiţerul se trage înapoi şi se chirceşte în mantia sa, recitând Rugăciunea Ziditorului.

— Nu mă blestema! ţipă el şi intră înapoi în prăvălie, de parcă n-ar fi vrut să plece.

Simt priviri aţintite în spatele meu, dar când mă întorc să mă uit, obloanele se închid cu zgomot. Aleea a devenit pustie. Ba mai mult decât atât. O alee pustie tot o simţi vie. Asta parcă a murit de-a binelea.

Şi în mine e la fel. De multe ori, de-a lungul anilor, m-am simţit pustiită pe dinăuntru. Pustiită, din pricina singurătăţii. Dar acum e ceva mai rău. O amorţeală care mi se strecoară în suflet. Ridic ochii spre cer. E un cer înalt, alb, care nu dă doi bani pe mine. Nu ştiu ce să fac.

De undeva, dinăuntrul meu, răsună vocea tatei. *Lucrurile vor să meargă cum trebuie*.

Îi inspir glasul. Îl expir. Răsucesc pe deget inelul. Mă aflu pe Aleea Spiţerilor.

Pe ce fel de alee aş putea găsi o devoratoare de păcate? întreb o pietricică de pe drum.

Pe una mai rea decât cea a spiţerilor, îmi răspunde ea.

Cine sunt mai nenorociţi decât spiţerii? întreb un cărăbuş de lângă piatră.

Cerşetorii, latrinarii, îmi enumeră el. *Vopsitorii cu drobuşor*.

Îmi aduc aminte că râul are un cot căruia îi zice Dungsbrook[2]. Cursul apei se lăţeşte şi devine mai domol, iar în aer se simte izul de putreziciune, de la porcarii care aruncă aici măruntaiele, şi mirosul de rahat, de la latrinarii care aruncă aici excrementele oraşului, să le ia pe toate apa. Şi pământul de lângă cotul râului se cheamă tot Dungsbrook. Greblaşii care strâng gunoaiele oraşului le ard aici în câmp deschis. Şi aici trebuie că locuiesc şi vopsitorii cu drobuşor. Munca lor duhneşte în asemenea hal, că sunt nevoiţi să trăiască la o anumită depărtare de castel. Dungsbrook e locul unde toate duhorile lumii se adună şi se împletesc unele cu altele. Nici un loc nu-i mai nenorocit decât Dungsbrook. Aşadar, cred că ştiu unde trăieşte devoratoarea de păcate.

Nu-i greu de găsit odată ce-mi pun nasul la treabă. Abatorul şi groapa de gunoi sunt primele în drumul meu. Apoi trec pe lângă mormanul de rahat şi aleea ce duce la vopsitorii cu drobuşor. Trec şi pe lângă vechiul Domus Conversorum, o locuinţă mare de piatră, care se fărâmă de zici că-i făcută din posmagi şi unde vechiul rege îi trimitea pe evrei să locuiască în timp ce treceau la noua credinţă. Nu mă miră să aflu că tot în Dungsbrook e şi asta.

Dincolo de toate astea se află o ultimă alee scurtă. Casele sunt apropiate unele de altele, cocoşându-se spre râu de parcă ar vrea să se înece. În mijlocul aleii se află o casă cu un *D* vechi de alamă, la fel ca acela de pe colierul meu, atârnat deasupra uşii. Paie mucegăite, pereţi cu tencuiala căzută, dar o casă cu etaj şi obloane la ferestre. Uşa nu e ferecată, aşa că o împing şi intru.

Stă pe un taburet, cu un urcior în mână. Îmi face semn să plec fără să se uite la mine. Nu ştiu unde să mă duc, aşa că rămân.

---

[2] În limba engleză, *dungs* înseamnă „excremente”, iar *brook*, „pârâu”.

E o femeie trupeşă. Pare uriaşă, deşi mă îndoiesc că e mai înaltă decât mine. Potrivită de statură. Trebuie să fi devorat o mie de păcate. În timp ce bea, capul îi încremeneşte, de parcă ar asculta. Apoi se întoarce.

Nu îndrăznesc să mă uit drept la ea, dar îi simt privirea umblând pe mine în sus şi în jos, ca muştele. *D*-ul de la gâtul meu străluceşte, luminat de o scânteie din foc. Răsuflarea i se taie, apoi se prăbuşeşte cu totul, ca un sac de boabe care se izbeşte de pământ. Apoi se întoarce spre vatră şi mai ia o înghiţitură din urcior.

— Ce mă fac? întreb eu.

Vreau să spun acum, dar şi într-un sens mai larg. *Ce mă fac?*

Întoarce din nou capul, slăbit ca al unei marionete. E cherchelită bine.

Privesc în jos. Apoi în sus. Să mă uit la ea? E o devoratoare de păcate, dar, pe de altă parte, şi eu sunt. Nu ştiu cum să mă port.

Trag cu ochiul. Ochii ei sunt ca două luni de culoarea castanelor. Are un cuib de păr mieriu, iar pielea îi e mierie şi ea. E frumoasă, dar arată ca şi cum ceva la ea s-a stricat şi nu are să se mai repare nicicând. Sughiţă şi îmi dă urciorul. Când întinde braţul, simt un miros. Ceapă sălbatică. Şi apoi îmi vine în minte o imagine. Ea. Mai tânără. Mai mică. E aceeaşi devoratoare de păcate care a venit la moartea mamei.

Ţine în continuare urciorul. N-am pus niciodată gura pe băutură.

Ce ai de pierdut? întreabă urciorul.

Îl iau şi-l înclin. Lichidul cald îmi curge pe buze şi mi se prelinge pe bărbie. Îmi arde limba atât de tare, că scot un ţipăt. Reuşesc să înghit doar câţiva stropi înainte să tuşesc ca să scap de arsură. Femeia ia urciorul înapoi.

— Ce mă..., dau să repet întrebarea.

Înainte ca vorbele să-mi iasă din gură, ea se ridică iute în picioare şi mă apucă cu mâinile de faţă. Parcă îmi scormoneşte obrajii, iar degetele mari mi le ţine sub bărbie. Cred că vrea să-mi scoată ochii. O lovesc cu braţele mele puternice de spălătoreasă. Dar nu ochii mei îi vrea, ci gura. Mi-o închide cu forţa şi-şi înfige unghiile în obrajii şi bărbia mea. Sunt aproape la

fel de puternică, dar când văd că nu face altceva decât să-mi ţină gura închisă, mă potolesc. Îmi scutură capul. O mişcare zdravănă şi grosolană care mi-ar scoate dinţii din gură dacă n-ar fi prinşi bine. E limpede, de parcă ar spune clar şi răspicat: *Nu trebuie să vorbesc. Nici măcar cu ea*.

Se întoarce pe scaun. Găsesc un covoraş murdar lângă foc.

Sunt o devoratoare de păcate, le spun eu tăciunilor roşii. *Ce înseamnă asta?*

Înseamnă că n-o să-i mai vezi niciodată pe oameni zâmbinduţi din priviri, răspund tăciunii.

Înseamnă că n-o să mai simţi niciodată apăsarea unui piept pe pieptul tău, într-o îmbrăţişare.

Înseamnă că n-o să mai stai niciodată cu Lee sau cu Tom, să chicotiţi împreună; n-o să mai mâncaţi afine şi n-o să mai priviţi rândunicile cum coboară în linie dreaptă.

Tăciunii nu se opresc, ci trosnesc şi pocnesc mai departe în vatră. Îmi duc mâinile la urechi ca să nu îi mai aud, dar vorbele pe care le scuipă mi se înfig ca nişte ace drept în inimă.

N-o să te măriţi niciodată.

N-o să ai niciodată copii.

N-o să ai niciodată vreun iubit sau măcar vreun prieten bun.

Singurul om pe care îl vei avea vreodată este ea.

Mă uit la ea, la devoratoarea de păcate, o siluetă înlemnită, privind drept în foc.

Amorţeala mi se furişează iar în suflet. Ţin inelul tatei, învelindu-l cu amândoi pumnii.

Ea e acuma neamul meu, îi spun inelului.

Am un acoperiş deasupra capului. Un foc care să mă încălzească. Sunt lucruri bune. Mă uit din nou la devoratoarea de păcate. Hainele aproape că plesnesc pe ea. Întotdeauna am visat să am şi eu o siluetă atât de frumoasă. Un trup al belşugului. *Şi pe ăsta o să-l am.*

Amorţeala îşi încetineşte împresurarea. Mâinile mi se înmoaie în jurul inelului. Limba îmi zvâcneşte încă, în timp ce adorm pe covorul murdar.

*

Mă trezeşte cu piciorul. E dimineaţă. Poartă aceleaşi haine, dar are părul legat la spate. Mă ridic în tăcere, cu covoraşul în

jurul umerilor. Focul s-a stins, iar răcoarea primăverii timpurii pişcă din toate colţurile.

Se duce la uşă şi aşteaptă. Îmi trag iute rochia în jos şi ciorapii în sus, îmi netezesc părul şi-mi ridic colierul. Îmi pipăi pometii. Pe fiecare dintre ei sunt patru tăieturi în formă de semilună, făcute de unghiile ei aseară. Limba o simt umflată, dar mă doare mai puţin. Îmi este teribil de foame.

Pe vatră stă o ulcică veche de fier, învelită în pânze de păianjen. Se uită la mine şi pufneşte. Din nou, nici nu trebuie să rostească vorbele: *Mâncăm la lucru.*

Afară sunt patru băieţi care încearcă să facă un cărăbuş să iasă de sub o piatră. Când devoratoarea de păcate iese pe uşă, se ridică în picioare ca tot atâţia soldaţi mititei.

— Recitare pentru Bernard Harrington, spune cel mai grăsuţ şi se uită la ceilalţi.

Fiecare îi transmite câte un mesaj, chemând-o fie la o Recitare, fie la o Devorare. Băiatul grăsuţ dă din cap când termină, apoi se întorc la piatră. Trebuie că e un cărăbuş mare.

Nu mi-e clar dacă trebuie s-o urmez, dar nu mi-e clar nici dacă trebuie să rămân, aşa că mă iau după ea. Merge cu paşi lungi şi apăsaţi, de parcă ar avea tălpile pantofilor prea grele.

La marginea mahalalei Northside, de-a lungul şirului de taverne, târfele care stau în soarele palid al dimineţii lasă ochii în jos când trece pe lângă ele şi nu privesc apoi nici în urma ei. Aceiaşi doi băieţi în aceleaşi straie bărbăteşti prea largi se grăbesc să coboare în şanţ şi nu se mai joacă după trecerea ei. Nimeni nu se dă din calea ei fiindcă nimeni nu-i stă în cale. Parcă ar avea un felinar care luminează la câţiva metri în faţa ei şi care anunţă lumea că se apropie. Încerc din răsputeri să ţin pasul cu ea.

Gâfâi când se opreşte în cele din urmă la o casă elegantă din oraşul propriu-zis. Sunt geamuri la ferestre şi un inel de metal în faţa uşii, unde să aşezi un felinar. Caut un pervaz, ca să-mi trag răsuflarea, dar ea intră drept înăuntru pentru Recitare, fără să strige sau să bată la uşă ori să se odihnească măcar o clipă.

Ierburile arse întunecă duhoarea de carne şi măruntaie, dar eu tot o simt. Dulcele se amestecă cu acrul şi împreună îmi întorc stomacul pe dos. Mă bucur că n-am ce să vărs.

O jupâneasă într-o rochie cusută cu brocart intră pe uşă. Ţine privirea în jos, dar ridică un deget, ca să ne arate că trebuie să urcăm un rând de trepte.

Am mai urcat eu câte o treaptă ici şi colo, la Casa Ziditorului, de pildă, dar niciodată un rând întreg. Scări, sigur, dar la scări e uşor. Ai fuscei de care să te ţii cu mâinile. Devoratoarea de păcate urcă de parcă n-ar fi mare lucru. Eu mă clatin în urma ei, încercând să nu cad. Încercând să nu-mi închipui capul crăpându-mi ca un ou dacă o să cad. Urcuşul mă lasă fără suflare la fel de iute ca bătutul unui covor murdar.

În dormitor, mirosul e mai puternic. O slujnică flutură prin aer un mănunchi aprins. Astea-s ierburile. Nu cimbrişor, cum folosim noi când cineva trage vânturi. Ceva dintr-un loc mai străin. La capul patului e un vas cu lipitori grase. Şi scoarţă de salcie.

Devoratoarea de păcate se duce lângă pat şi-l măsoară pe bărbat din priviri. Are un halat şi o tichie de catifea. Catifeaua, grea, e una dintre ţesăturile care se spală cel mai greu. Era. Presupun că nu mai sunt spălătoreasă.

Slujnica aduce un scaun, îl aşază lângă devoratoarea de păcate, şi apoi se retrage cu jupâneasa, închizând uşa în urma lor. Scoate un sunet ca şi cum ar avea zăvor. Nu ştiu de ce ai avea nevoie de zăvor la dormitor.

— Nevăzuta e acum văzută.

După muţenia devoratoarei de păcate, îmi pare straniu acum să-i aud glasul. E aspru şi gros, aşa cum te-ai aştepta, judecând după cum arată. Tresar când zăresc semnul negru în gura ei. Ca al meu. Vorbeşte mai departe.

— Nedesluşita e acum desluşită. Păcatele tale trupeşti devin păcatele mele, să le port în tăcere până în mormânt. Grăieşte.

Bărbatul răsuflă anevoios. Se foieşte de pe o parte pe alta, de parcă l-ar durea când vorbeşte. Un cuvânt îşi ia cu greu zborul de pe buzele sale. Nu-l înţeleg, dar ea încuviinţează din cap.

— Minciuni pentru câştig sau pentru ocrotire?

Bărbatul mai îngaimă o jumătate de cuvânt.

— Mmm, seminţe de muştar, răspunde ea.

Bărbatul începe să vorbească mai bine. Încep să aud mai multe. Şi-a pus avuţia înaintea credinţei. N-a ascultat de tatăl său. S-a mândrit cu avuţia lui.

— Pulpă de miel, hering murat, ou de porumbel, enumeră devoratoarea de păcate bucatele pe care urmează să le mănânce pentru păcatele rostite.

Pe unele le recunosc, dar nu şi pe cele pentru avuţie. Sunt foarte deosebite şi nu sunt genul de păcate pentru care săracii asemenea mie au prilejul să se îngrijoreze prea mult.

Apoi bărbatul tace. Mă întreb dacă a murit. Brusc, se aude un chiţăit mărunt.

— Stârpiciune, şopteşte el. Am dat vina pe nevastă-mea. Am respins-o. Mi-am căutat o domniţă. O...

Nu vrea să spună cuvântul. Poate îi e ruşine.

— O femeie care nu-ţi era nevastă, îl ajută devoratoarea de păcate.

A comis adulter. Nu cred că ar trebui să-i facă sarcina mai uşoară.

— Ani la rândul, continuă el. Dar nici ea n-a zămislit. Eu dădusem vina pe nevastă. Asta m-a alungat din patul ei. Dar mă tem... mă tem că tot timpul eu am fost de vină.

Acum vorbeşte mai iute.

— Stârpiciunea nu e păcat, îi spune ea. Dar să ţii supărare şi să fii necredincios, da. Terci de ovăz şi stafide.

Se lasă pe spate şi pare mai mic decât înainte.

— Ultimele cuvinte pentru cea care îţi va lua asupra-i păcatele?

— N-am nici un moştenitor, zice el de parcă i-ar răspunde la întrebare. Am un văr care mă va moşteni bucuros. Dar n-am nici un moştenitor de sânge. Aş recunoaşte până şi un copil din flori dacă l-aş avea.

Lumea e dispusă să facă tot felul de lucruri pentru un moştenitor, mă gândesc eu.

Urmează o tăcere îndelungată ce se ridică între el şi noi.

— Când bucatele sunt devorate, păcatele tale vor fi ale mele, încheie devoratoarea de păcate Recitarea. Am să le port în tăcere până în mormânt.

— Aşa să fie, răspunde el, cu vorbele care încheie toate rugăciunile.

Devoratoarea de păcate face semnul Ziditorului asupra trupului bărbatului, de la umărul stâng la şoldul drept, apoi de la umărul drept la şoldul stâng. E singura dată când te atinge o devoratoare de păcate.

Când devoratoarea de păcate deschide uşa dormitorului, le sperie pe jupânească şi pe slujnică. Femeile se uită la pantofi. Devoratoarea de păcate enumeră bucatele de preparat. Recitarea păcatelor se petrece de obicei în taină, asta dacă muribundul nu vrea să fie altfel, dar bucatele trebuie preparate de cineva, aşa că păcatele ies la iveală, cel puţin în gospodărie. Uneori muribundul sau muribunda cere ca numai o slujnică sau soţul ori soţia să audă lista de bucate şi să le prepare. Sigur că apoi bârfele se dezlănţuie şi toată lumea susţine că l-a văzut pe soţ cumpărând struguri proaspeţi pentru naşterea unui copil din flori sau gătind o inimă de porc pentru omor.

Jupâneasa şi slujnica încuviinţează din cap pe măsură ce li se recită lista de bucate, însă şovăie puţin când aud de stafidele pentru adulter. Arunc o privire spre jupânească. Ea nu trebuie să se uite la mine, dar nu-i nici o regulă care zice că eu nu pot să mă uit la ea. Are coşuri pe bărbie, cu toate că e femeie în toată firea, şi ochii ei arată de parcă ar fi nedormită. Şi asta pentru un curvar.

A meritat? vreau să întreb. În tăcere, pun întrebarea asta peretelui din spatele femeii.

Avea de ales? răspunde peretele.

După ce isprăveşte cu lista, devoratoarea de păcate îşi întoarce trupul masiv, îşi ridică fustele şi coboară scările la fel de uşor ca şi cum ar dănţui. Eu cobor fiecare treaptă încet şi cu luare-aminte, cu inima în gât, recăpătându-mi echilibrul cu fiecare pas.

Uşa se închide în urma noastră. În urma mea şi a primei mele Recitări. Dacă o să duc o viaţă lungă, s-ar putea să mai am şaizeci de ani tot aşa. Şaizeci de ani de ascultat păcatele altora. Nu bucuriile sau binecuvântările lor, ci doar păcatele. Stau în faţa casei în timp ce faptul acesta pe care tocmai l-am înţeles îmi sfredeleşte inima.

Rămân aici doar o clipă, înainte ca devoratoarea de păcate să întindă mâna şi să mă tragă de ureche, să vin după ea pe stradă.

Apoi mergem pe o alee unde trăiesc breslaşii. Case ordonate şi curate, îţi dai seama încă de afară. Ştiu la care mergem, fiindcă un bărbat stă în prag şi plânge de mama focului, fără să se ascundă. Halatul îi e alb de făină şi maroniu de sânge. Devoratoarea de păcate trece drept pe lângă el şi intră în casă.

O moaşă îngenunchează lângă o femeie întinsă pe un pat, cu o mână pe pieptul femeii şi alta strângând o legătură între picioarele ei. Totul miroase a sânge. Un prunc ţipă dintr-odată în colţ, unde o bătrână îl linişteşte cu blândeţe.

Devoratoarea de păcate se aşază. Moaşa reuşeşte să n-o atingă, văzându-şi totodată de ambele treburi: să simtă inima femeii cum bate şi să-i oprească şuvoiul de sânge dintre picioare.

— Nevăzuta e acum văzută, spune devoratoarea de păcate. Nedesluşita e acum desluşită. Păcatele tale trupeşti devin păcatele mele să le port în tăcere până în mormânt. Grăieşte.

Pieptul femeii abia se ridică, iar buzele abia dacă scot nişte sunete goale.

— Am trimis un băiat după moaşă şi după devoratoarea de păcate, cum se face, spune bărbatul în halat din pragul uşii.

Trebuie să fie soţul.

— N-am crezut c-o să aibă nevoie.

— Fata mea, nu ne părăsi, plânge bătrâna care ţine copilul.

Buna. Pruncul ţipă în semn de încuviinţare.

— N-am crezut c-o să aibă nevoie, repetă soţul.

Devoratoarea de păcate aşteaptă, cu urechea la gura proaspetei mame, însă buzele nu se mişcă.

— Se duce, zice moaşa.

Aşa că devoratoarea de păcate numeşte bucatele pentru Devorarea Simplă, menită acelora care se duc înainte ca ea să le poată auzi Recitarea.

— Sare pentru trufie, smântână pentru invidie, praz pentru ascunderea adevărului, usturoi pentru zgârcenie şi pâine pentru păcatul cu care ne naştem. Când bucatele sunt devorate,

păcatele tale vor fi ale mele. Am să le port în tăcere până în mormânt.

Începe să facă semnul peste umerii şi şoldurile femeii.

— Trebuie să punem şi prune uscate, zice iute soţul. A fost nevasta fratelui meu înainte.

Devoratoarea de păcate încuviinţează. E incest, chiar dacă sunt rude prin căsătorie, nu rude de sânge, şi e la fel de mare păcat în ochii Ziditorului. Şi în ochii celor mai mulţi oameni. N-am văzut niciodată oameni care să fi făcut aşa ceva. Mai glumeam şi eu, la fel ca toţi ceilalţi copii, când Lee sau altcineva făcea câte o prostie. Ziceam în glumă că părinţii ei trebuie să fi fost frate şi soră. Mă uit la tânăra mamă, care abia şi-a dat sufletul. Aşa arată incestul. Buna se uită amuţită la fiica ei, întinsă pe pat.

Pe stradă, un băiat vine alergând după noi. Îşi ţine privirea drept înainte.

— Devoratoarea de păcate e chemată la Caris Cooper, în Southside, ne spune el.

Devoratoarea de păcate oftează zgomotos. Nu e tocmai o vorbă, dar îi spune puştiului că a auzit. Băiatul o rupe la fugă.

Devoratoarea de păcate iese de pe drumul principal. Mergem până când casele se răresc, şi mai toate au grădină. Curând suntem la ţară. Sunt atât de înfometată că simt cum un fruct tare mi s-a înfipt în burtă. Îmi împreunez mâinile şi îmi frec pântecul.

Ea se uită la mine şi face semn cu capul spre drumul din faţă. Poate că urmează o Devorare. Numai când îmi răsare în gând cuvântul *devorare*, salivez atât de tare că trebuie să strâng din buze şi să înghit în sec. Apoi îmi amintesc că bucatele vor fi păcatele cuiva, iar saliva îmi vine înapoi şi trebuie să-mi ţin gura închisă, ca să nu vărs. Vreau atât de tare să mănânc. Şi totuşi cu ce preţ.

Devoratoarea de păcate ia asupra ei păcatele altora, aşa spune Cartea Ziditorului. (Sau aşa spun Slujitorii Ziditorului că spune Cartea. Eu ştiu câteva litere, dar numai cum se aşază ca să formeze două cuvinte: May şi Owens.) Cartea Ziditorului spune că păcatele sunt luate de la păcătos şi depuse pe sufletul

devoratoarei de păcate. Mereu mi-am închipuit că sicriul meu are să fie aproape gol. Chiar şi atunci când am furat pâinea, numai porumbel fript am adăugat la Devorarea Simplă de pe scândura de pin.

Iar acum... Gândul mă face să mă opresc brusc, drept în mijlocul drumului, ca un măgar. Orice păcate vom găsi la Devorare, dacă mănânc, vor deveni ale mele. Şi nu am să le scutur. Am să le duc cu mine până la ziua judecăţii. Cum de mi-a luat atâta timp să înţeleg asta? În spatele meu se aude un sunet ca şi cum cineva s-ar sufoca. Dau să mă întorc, dar îl aud iarăşi, mai aproape. Nu vine din spate. E chiar gâtlejul meu, care se încleştează. Şi coastele mi se micşorează, ca într-o rochie prea strâmtă în care n-ai loc să respiri. Devoratoarea de păcate se uită din nou la mine – la ochii mei, la buzele mele, la gâtul meu – ca o tămăduitoare care cântăreşte ce ierburi i-ar trebui ca să mă vindece. Apoi vine palma ei drept peste obrazul meu, cu o plesnitură teribilă. Mă clatin şi aproape cad din picioare. Ea nu se opreşte să vadă dacă mi-am revenit.

Odaia mare a fost golită pentru sicriu. Jupâneasa stă la perete, iar o vecină îşi ţine mâna pe umărul ei, în semn de consolare. Sicriul e bine lucrat. Pe el sunt castroane cu terci, smântână şi ouă fierte. O farfurie cu praz, o grămăjoară de sare, o pâine mică şi un borcan cu miere. În clipa cât le ia ochilor mei să vadă bucatele, stomacul face alegerea. Am să mănânc. Nu e alegerea pe care o vreau. O voce măruntă zice: *Gândeşte-te la tatăl tău. El n-ar face niciodată aşa ceva*. Dar apoi cealaltă voce, zbierându-mi prin pântec şi până în suflet, înăbuşă vocea măruntă. Şi ştiu că întrebările despre păcat şi suflete sunt pentru Slujitorii Ziditorului, nu pentru fete înfometate. Sufletul meu are să plătească orice preţ trebuie să plătească, fiindcă preţul acela vine mai târziu, iar bucatele le am acum. Ruşinea îmi înfloreşte în piept.

Îmi aduc aminte de cuvintele acelui Slujitor al Ziditorului, când am fost făcută devoratoare de păcate. Dacă slujesc cu suficientă credinţă, s-ar putea ca, după moarte, să mă alătur Ziditorului. Cuvintele lui se ating în treacăt de ruşinea mea, dar n-o alină prea mult.

Un scaun a fost deja aşezat în faţa sicriului. Devoratoarea de păcate se aşază şi începe. Fără cuvinte. Fără nimic. În ciuda greutăţii sale, mănâncă cu grijă, spărgând coaja oului, decojindu-l cu degete îndemânatice, până când rămâne lucios şi alb. Înmoaie capătul ţuguiat în sare şi ia o înghiţitură mică, mestecând atât de mult încât trebuie că i s-a făcut terci în gură. Eu îmi fac curaj ca să întind mâna după pâine. Nu, după terci. Nu, după miere. Jupâneasa vine în urma mea, iar un scaun mă loveşte uşor în dosul genunchilor. Un scaun pentru mine.

— Mulţumesc fru..., încep eu din obişnuinţă.

Devoratoarea de păcate mă priveşte cu o privire încăpăţânată. Eu strâng din dinţi. Ea îşi îndreaptă din nou atenţia asupra sicriului. Îmi trag scaunul mai aproape. Întind mâna după pâine, dar devoratoarea de păcate mă opreşte. În schimb, îmi dă celălalt ou.

Îl decojesc prost, jupuind albuşul tremurător împreună cu coaja maronie, până când rămâne doar un rotund neregulat, cu gălbenuşul deschis la culoare iţindu-se printr-o parte. Îl înmoi nesigură în sare şi mi-l înfig între buze. Limba mă arde la atingerea lui, aşa că mestec greoi între măsele, înghiţindu-l înainte să fie zdrobit măcar pe jumătate. Simt dezaprobarea devoratoarei de păcate, dar îl mănânc dintr-o singură înghiţitură. Apoi aştept, cu mâinile tremurând, gata ca ea să-mi spună ce urmează.

Îşi termină oul. Se aşază pe taburet. Trage aer în piept. Clipa asta parcă nu se mai sfârşeşte. În cele din urmă, întinde mâna după pâine. Slavă Ziditorului, pâinea! O rupe în două, apoi scoate capacul borcanului cu miere şi toarnă jumătate pe pâinea mea şi jumătate pe a ei, întinzând-o atât de subţire încât o acoperă pe toată fără să curgă pe margini.

Tot trupul mi se înfioară la gustul acela dulce, şi simt o mâncărime în ambele urechi. O mănânc cum înfulecă un câine carnea, cu îmbucături mari, apoi aştept, cât timp ea mestecă înghiţitură măruntă după înghiţitură măruntă.

Gândeşte-te la tatăl tău, începe vocea măruntă.

N-o să mai flămânzesc nici o zi în viaţa asta! strigă pântecul meu. *N-o să-mi mai chiorăie niciodată maţele!*

Apoi vine prazul, aţos şi amărui. La sfârşit terciul, lingură cu lingură. Curăţ castronul de nu mai rămâne nici un fulg de ovăz. După ce termin, mă las pe spate la fel ca ea. Ea trage aer în piept şi spune:

— Păcatele sunt acum ale mele. Am să le port în tăcere până în mormânt.

Stă nemişcată ca un tablou. Eu aştept. Mâna ei se ridică şi se opreşte pe piciorul meu cu un plesnet, iar atunci ştiu de ce aşteptăm.

— Ăă... Păcatele sunt acum ale mele... încep eu, cu o voce care sună ascuţită şi îndepărtată. Am să le port în tăcere până în mormânt.

Mă aştept să simt ceva, o schimbare. La fel ca atunci când mi-a venit sorocul prima dată. Atunci n-am simţit decât crampe. Acum e cam la fel, o crampă în burtă de la atâtea bucate după atât de puţine. Şi o pişcătură pe limbă. Mă tem să nu vărs. Ea îmi aruncă o privire când se ridică şi clatină uşor din cap, dar eu văd. Trebuie să ţin bucatele, să nu le dau afară.

La plecare, jupâneasa lasă câteva monede să cadă în palma devoratoarei de păcate, atentă să-i evite atingerea.

Nu facem doi paşi şi eu vărs pe marginea drumului. Ea mă apucă din nou de ureche.

— Nu mă pot abţine! chiţăi eu în timp ce alt val îmi scutură maţele.

Pumnul ei îmi loveşte bărbia de jos în sus, iar dinţii mi se lovesc atât de tare unii de alţii, încât mă tem să nu se facă zob.

Trebuie să tac.

Mă târăşte după ea pe drum, iar eu trebuie să înghit jumătate din mizeria din gură. Restul mi se prelinge pe bărbie în timp ce mă ţin după ea, clătinându-mă.

Îmi dă drumul când ajungem înapoi în oraş. Deja valurile de greaţă nu mi se mai sparg în sus, spre gâtlej. Se uită din nou la mine, măsurându-mă din cap până-n picioare, de data asta însă aşteptând. Eu îmi trag nasul şi dau din cap. Dă şi ea din cap. E primul semn de grijă pe care mi-l arată.

— Nimeni n-o ştia pe bătrână, strigă o vecină.

Poate ca să explice de ce stârvul a început să putrezească. Sau de ce nu-i nici un sicriu.

— Măcar de-am şti cine îi sunt rudele, zice o altă vecină, cu ochii mari, dar îmi dau seama că nu e sinceră.

Trebuie să le fi luat mai multe zile până să fi găsit stârvul. Şi atunci numai după şirul de şobolani şi alţi dăunători care intrau în casă. Asta e procesiunea ei funerară.

Peste tot în încăpere sunt semnele unei tămăduitoare – măghiran şi salvie puse la uscat la fereastră, un clistir pentru constipaţie pe un raft mic de lemn, rădăcină de mătrăgună şi o porumbiţă moartă pentru o vrajă de dragoste pe care se pare că o făcea femeia moartă în ultimul timp. Gracie Manners a spus că unele tămăduitoare folosesc sânge de prunc la vrăjile de dragoste, dar mama mi-a spus că asta-i o neghiobie cât casa. *Vrăjile de dragoste sunt magie albă*, spunea mama. Numai magia neagră foloseşte sânge. Sânge şi alte lucruri scârboase cum sunt firele de păr smulse într-o noapte cu lună plină sau păpuşi de ceară. Caut semne de magie neagră în încăpere, dar nu văd nici unul.

Vecinele au pregătit sarea, prazul, usturoiul şi pâinea pentru Devorarea Simplă. Nici una nu a adus smântână.

— Eu am adus sarea, pufăie o vecină printr-o batistă pe care o ţine apăsată la nas. Şi prazul.

Se uită la celelalte femei. Care se uită şi ele la ea. Smântâna e scumpă la începutul primăverii.

În cele din urmă, o vecină se duce şi ia o farfuriuţă cu lapte.

Zgârcenie: *usturoi*

Când ne aşezăm, vecinele profită de ocazie să-şi lase vinovăţia în urmă, laolaltă cu furnicile. E bine că pleacă fiindcă vărs iar şi iar la picioarele patului, numai de la miros. Iese doar bilă galben-verzuie, pătată cu sânge de la limba mea însemnată, şi totuşi măruntaiele mele nu se opresc. Printre picături, devoratoarea de păcate îmi întinde bucăţele de mâncare. E o mascaradă: muşc şi vărs, muşc şi vărs. În tot acest timp, ea linge fiecare strop de lapte din farfuriuţă, mestecă fiecare firimitură de pâine. Pârâitul prazului între dinţii ei, uscat şi sfrijit cum e, îmi provoacă spasme şi mai zdravene, cu duhoarea lui de ceapă. În cele din urmă, ea rosteşte

cuvintele de sfârşit şi face semnul Ziditorului asupra stârvului cuprins de putreziciune.

Coborâm două rânduri de trepte. N-am ştiut niciodată că poţi urca atâtea trepte într-o zi. O vecină ne întinde un bănuţ când ieşim în amurgul care se strânge în jurul nostru. Picioarele îmi tremură ca cele ale unui viţel nou-născut, dar mă iau după ea. Căci unde altundeva să mă duc?

Simt că mă podidesc lacrimile când se opreşte la casa unui negustor. N-am terminat. *De ce trebuie să facem atâtea Recitări şi Devorări într-o singură zi?* întreb eu casa.

Fiindcă sufletele nu aşteaptă după fetişcane ca tine, răspunde ea. *Tu aştepţi după ele.*

Tapiserii roşii căptuşesc coridorul ca nişte limbi lungi. E o culoare pe care n-am văzut-o niciodată la ţesături. Albastrul de drobuşor ţesut în jurul roşului îl cunosc bine. Albastrul de drobuşor e culoarea hainelor oamenilor de rând, fiindcă vopseaua de drobuşor e ieftină şi rezistă ani întregi la spălări. Dar roşul ăsta viu şi intens... Credeam că e doar o culoare a corpului – interiorul unei guri căscate, buzele crăpate, păsărica.

Sicriul stă într-o încăpere mare cu lambriuri de lemn pe care sunt agăţate tablouri, luminată de sfeşnice cu lumânări grase din ceară de albine. Tresar când un tablou se mişcă, înainte să văd că e doar o oglindă. Părul negru îmi atârnă neîngrijit pe umeri. Ochii mei sunt nişte pietricele negre. Dar faţa mea colţuroasă e trandafirie. Şi buzele la fel, colorate precum tapiseriile de pe pereţi. O fi de la cât am vărsat.

Frumos îmi şade, îi spun eu oglinzii.

Deschid gura ca să-mi văd limba. Un *D* negru se unduieşte pe ea ca un semn al diavolului, exact cum a spus Lee. Limba e roşie şi umflată în jurul lui. E monstruoasă. Eu sunt monstruoasă. Mă întorc cu spatele la oglindă.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat. O slujnică intră în odaie să şteargă praful, ca şi cum ar fi o zi obişnuită. Termină cu un sfeşnic şi trece la poliţa de deasupra şemineului. Chiar şi la Devorarea tămăduitoarei a fost un fel de sentiment. Sentimentul era vinovăţia resimţită de vecinele zgârcite, dar orişicât. Aici, nimeni nu se ocupă de sicriu. Nimeni nu plânge

într-un colţ. E doar slujnica, iar ea îşi vede de treabă. Mă uit la devoratoarea de păcate. Ea se uită la bucate.

Întinse pe sicriu, sunt câteva bucate pe care le ştiu: seminţe de muştar pentru minciuni, zgârci pentru mânie, verdeţuri amare pentru nerostirea rugăciunilor. Sunt şi câteva păcate pe care nu le cunosc: ceva ce seamănă cu un măr pădureţ sfrijit, umplut cu ciuperci. Dar într-o parte e un păcat pe care-l ştiu fiindcă se şopteşte despre el în poveştile menite să-i bântuie şi să-i sperie pe oameni. Un cap de miel, gătit în laptele mamei sale. *Siluirea unui copil.*

Încep să tremur din nou. De undeva din adâncurile fiinţei mele. Dacă aş şti unde trăieşte sufletul meu, aş zice că de-acolo vine. Şi devoratoarea de păcate se opreşte pentru o clipă, dar îşi vine repede în fire. Apoi se aşază pe taburet şi mănâncă.

Privesc cum trece prin seminţele de muştar, spărgându-le cojile mititele. Le păstrează pe ultimele. Le ţine în mâna întinsă, ca să le iau.

Ar trebui să fug. Să dau buzna pe uşă afară şi să mă întorc în temniţă. Să mă rog să fiu spânzurată doar cu păcatele mele şi cu cele câteva pe care le-am devorat azi şi doar astea să-mi împovăreze sufletul.

În schimb, rămân ţeapănă ca un ţăruş, aşa că mă apucă uşor, trăgându-mă peste corpul ei, ca pe un copil gata să fie bătut la fund. Îşi înfige degetele grase în colţurile buzelor mele şi-mi desface gura cu de-a sila. Iar apoi mă hrăneşte. Tuşesc când seminţele de muştar mi se înfig în gât, dar ea mă ţine de gură şi de nas până când înghit. Apoi mărul pădureţ umplut. Apoi o bucată de cap de miel pe care o sfâşie cu dinţii. Laptele mi se prelinge pe bărbie, urmând şiroaiele de vomă de mai înainte, trasând şiroaiele de vomă de mai târziu. Ea mă ţine de nas şi de gură. Şi, slabă de înger, ştiu acum, cu adevărat slabă, înghit. Înghit, în loc să-i las degetele ciupitoare să mă ucidă. Înghit. Iar acum sunt ce a fost şi el. Păcatul lui e al meu.

3. PÂINE

De data asta mă aşez lângă ea, însă pe o scândură răsturnată, fiindcă e un singur taburet. Suntem la ea acasă. Îmi întinde urciorul. Beau. Nu contează că o să vărs ce am băut. Asta pare să stea acum în firea lucrurilor. Am băut de ajuns cât gândurile să-mi alunece din când în când în altă parte, înainte să mă întorc brusc la adevărul nostru amărât şi cenuşiu.

L-am luat de la el, îi spun eu focului. *N-ar fi trebuit s-o facem!*

Suspine grozave îmi scuturã coastele. Ea îmi întinde urciorul.

De ce ar recunoaşte aşa ceva? întreb eu pietrele din vatră. *De ce să nu ia doar Devorarea Simplă şi să i se ierte trufia, invidia, zgârcenia şi minciunile?*

Pietrele răspund: *Ziditorul ar şti. Ziditorul l-ar pedepsi să trăiască pe tărâmul Evei de sub pământ.*

De ce i-ar găti familia bucatele? întreb eu podeaua de lemn.

Lemnul îmi răspunde: *E datoria familiei. Îl petrec de pe lumea aceasta aşa cum a fost adus pe lume: cât de nepătat se poate.*

Urciorul se izbeşte de podea, căzut din mâna ei. Mă întorc spre el, apoi spre ea. E cherchelită bine. Sau poate că eu sunt. Are ochii înceţoşaţi, ca o broască la soare. Cască brusc, iar mâna ei se întinde dintr-odată spre obrazul meu, împingându-mi ochii într-o parte.

Eu sunt, mă gândesc prosteşte. Ea mârâie, apoi râde. Îmi prinde colierul, pipăindu-l cu degetele groase până când ajunge la *D*-ul din faţă. Chipul i se liniştеşte. Apoi sughiţă şi cade de pe scaun.

Râde. Se scutură şi chicoteşte cu tot trupul ei zdravăn. Sânii uriaşi îi tresar deasupra burţii. Da, e frântă, în asemenea hal încât cred că nici tata n-ar putea s-o mai dreagă. Ating inelul tatei, de pe degetul meu. Cu ce am făcut mă mai pot numi fiica lui? Poate că acum sunt altceva.

Mă întind pe podeaua de lemn. Şi tavanul e de lemn. Sunt pe tavan sau sunt pe podea? Încerc să ridic capul, dar îmi cade la loc cu un pocnet. Îmi simt picioarele foarte calde. Cred că sunt

aproape de vatră. Încă îmi pun întrebările, mormăindu-le către scândurile de lemn, în timp ce aţipesc.

La un moment dat în toiul nopţii, după ce focul s-a răcit, o simt lipită de spatele meu. Am ochii umezi, iar pieptul mă doare din pricina răsuflărilor chinuite. Cred că plâng. Îşi trece braţele peste ale mele şi mă împresoară. Mă ţine acolo, cum ţii un animal când vrei să-l linişteşti, iar de pe buze îi ies şuşoteli blânde. Răsuflarea mi se linişteşte şi adorm la loc, în braţele ei.

De dimineaţă ne clătinăm pe picioare ca nişte leproase, nesigure că membrele o să ne susţină. Îmi simt stomacul gol şi deranjat. Ea dă pe gât jumătate de galon de apă, drept din ulcea, cu înghiţituri nesfârşite. Mi se întoarce stomacul pe dos numai când o văd. Numai caii şi porcii beau apă chioară. Râgâie şi întinde mâna după şalul ei de lână. Dar mă aşteaptă. Îmi dă un şal doar al meu. Ceva s-a schimbat. Acum suntem împreună. Suntem *noi*.

Băieţii de afară îşi strigă mesajele, până când nu mai rămâne decât un prichindel.

— Moara a mare, e tot ce spune.

Şi-a pierdut restul cuvintelor. Ochii lui privesc în sus, de parcă ar vrea să găsească mesajul pe acoperiş. Devoratoarea de păcate şi cu mine pornim pe alee. Când ne apropiem de cotitură, în sfârşit, un glas subţire se aude în urma noastră:

— Lângă moara a mare, Devorare pentru jupâneasa Stow!

Mergem de îndată la o Recitare. O femeie în casă, cu privirea neliniştită, răspunde la uşa unei case ticsite, cu două etaje. Când trecem pe lângă ea, face semnul Ziditorului de la umeri până la şolduri, de parcă am fi o boală molipsitoare. Pentru asta, îi port pică.

Ne luăm după o tuse zgomotoasă şi umedă şi ajungem la o vatră, în dreptul căreia o bătrână, cu părul vârât sub o bonetă maro, stă în faţa focului. Pe perete e un raft cu cărţi, mai multe decât am văzut vreodată într-o singură casă. Opt, număr. Nici nu-mi pot închipui numărul cuvintelor de care ar fi nevoie ca să le umple. Sau câţi ani îţi ia să le citeşti.

— Doamnă Albers, a venit devoratoarea de păcate, spune slujnica, de parcă noi două n-am sta acolo, umplând odaia.

Bătrâna întoarce gâtul şi umerii dintr-o singură mişcare.

— Eu n-am chemat-o, Nellie.

Are un accent ca dintr-o ţară străină şi vorbeşte pe un ton tăios, care mă face să-mi pară rău pentru slujnică, Nellie, cu toate că mai devreme i-am purtat pică.

— Vă simţiţi tot mai rău pe zi ce trece, doamnă Albers, spune slujnica Nellie.

— Tu vrei să mă vezi în mormânt! scuipă stăpâna printre dinţi, cu mai mult venin decât ai crede că poate aduna o bătrână ca ea.

— Ziditorul să vă ierte, doamnă Albers, că spuneţi aşa ceva, când eu nu fac decât să vă îngrijesc!

Slujnica face din nou semnul Ziditorului, de la umeri până la şolduri.

— Nu mă păcăleşti cu făţărnicia ta, Nellie.

Nellie şopteşte ceva în barbă înainte să plece. Devoratoarea de păcate rămâne pe loc.

— Tot aici sunteţi? zice bătrâna. Păcat că v-aţi ostenit să veniţi. Daţi-i drumul.

— Nevăzuta e acum văzută, nedesluşita e acum desluşită, spune devoratoarea de păcate.

— Mă crede vrăjitoare, o întrerupe femeia. Sunt bătrână şi îmi place să citesc în limbi străine.

Un început bun pentru o vrăjitoare, mă gândesc eu. *Dacă mai pui şi cele opt cărţi...*

— Nellie e o prostuţă care aude o limbă străină şi crede că-i vreo incantaţie vrăjitorească, spune mai departe bătrâna. Vede că n-am soţ şi bănuieşte că mă însoţesc cu Eva.

Se opreşte să tuşească.

— Eu trăiesc retrasă şi nu-i sufăr pe tonţi, ăsta-i singurul pact pe care l-am făcut. Păcatele mele astea sunt: am fost trufaşă, zgârcită, m-am mâniat, am poftit la avutul aproapelui, am defăimat-o pe slujnica mea, am încercat să împreunez animale de specii diferite, am lăsat cu voie o gâscă s-o muşte pe slujnică.

Eu mă uit la devoratoarea de păcate, însă ea se mulţumeşte să încuviinţeze din cap, de parcă păcatele n-ar fi mai neobişnuite decât să uiţi să-ţi spui rugăciunile.

Toată lumea ştie bucatele pentru păcatele obişnuite numai din viaţă. Părinţii te ameninţă: „Nu mă face să-ţi văd hering pe sicriu!” atunci când nu-i asculţi. Vecinii bârfesc despre cine are s-o facă pe devoratoarea de păcate să mănânce stafide. Şi, de bună seamă, mai sunt versurile pentru copii:

La deal o luară Jack şi Jane
Apă proaspătă s-aducă într-o căldare
În puţ se prăvăli sărmanul Jack
Iar Jane se-aşează şi puse de mâncare.
Ce-o fi cărând cu dânsa în desagă
Ceva merinde de-mbucat pentru a păcatelor iertare?
Hering, o murătură, un biscuit cu melasă
Şi-o strachină de lut cu-n bulgăre de sare.

Obişnuiam să petrec ore în şir cu Lee, despicând în patru păcatele: Jack nu ascultă de tatăl său (hering) fiindcă se duce la fântână. E trufaş (sare) când se apropie de fântână. E trândav (murătură) fiindcă n-a învăţat să înoate. Nu cădeam niciodată de acord pentru ce era biscuitul cu melasă, dar Gracie Manners credea că e un mod învechit de a te referi la pâine (păcatul cu care ne naştem). Dar să împreunezi animale şi să asmuţi o gâscă asupra slujnicei? Nu am nici cea mai vagă idee care sunt bucatele pentru aşa ceva.

Bătrâna şi-a încheiat brusc lista. Ne ţintuieşte pe rând cu privirea şi ne zice:

— Rostiţi cuvintele de sfârşit, devoratoare de păcate, dar să nu veniţi mâine pentru Devorare, nici în zilele ce vor urma, căci până când Nellie n-o chema căutătorii de vrăjitoare să mă înţepe cu sula sau să vadă dacă ard, am să fiu aici, sănătoasă tun şi tare ca piatra, şezând pe scaunul meu.

Nellie ne scoate afară şi îşi face încă o dată semnul Ziditorului.

Mai mergem la două Recitări şi la două Devorări. Devoratoarea de păcate îmi dă numai câte puţin din toate bucatele înşirate, iar eu reuşesc să nu vărs.

Pe drum înapoi spre Northside şi Dungsbrook, trecând prin piaţa oraşului, găsim lumea adunată la una dintre reprezentaţiile acelea teatrale despre ultimele noutăţi din regat. Stăm în faţă, unde n-am fost niciodată. De obicei ţopăi în spatele câte unui ucenic mătăhălos, sperând să-i zăresc pe vestitorii care joacă în piesă, dar devoratoarea de păcate mai bătrână se împinge printre oameni, iar vorbele lor aspre li se sting în gâtlejuri când văd că suntem noi.

S-a strâns o mulţime destul de mare. Printre ei observ trei bărbaţi străini. Nu ştiu cum îmi dau seama exact că sunt străini. Poate croiala veşmintelor sau expresia de pe chipurile lor îmi spune că nu-s de prin partea locului. Doi dintre ei cară ceva ce seamănă cu nişte lăute lungi, de parcă ar fi muzicanţi. Dar nu apuc să mă gândesc mai mult la asta, căci unul dintre vestitori dansează în faţa mulţimii şi anunţă că o contesă a fost arestată fiindcă a complotat împotriva reginei Bethany. În spatele lui, ceilalţi actori interpretează vestea. Unul e machiat precum contesa, cu obrajii frecaţi cu vopsea de plumb, ca să fie albi ca ai doamnelor de viţă nobilă. Altul interpretează un soldat din garda regală.

— Care sunt acuzaţiile? strigă contesa.

— Aţi trimis iscoade să o ucidă pe regina Bethany şi aţi pus-o pe tron pe verişoara sa euharistică, răspunde garda.

— Oh, sfinte Ziditor! zice contesa.

Scoate un şirag de mătănii şi începe să se roage. Este un fragment foarte îndrăzneţ, fiindcă mătăniile ţin de vechea credinţă euharistică şi au fost interzise când Bethany a devenit regină. Dar e şi o mişcare isteaţă, cred, fiindcă ne arată că şi contesa e euharistică, fără s-o spună cu voce tare. Toată lumea ştie că euharisticii o vor pe Bethany moartă şi pe verişoara ei pe tron, sau cel puţin ca regina Bethany s-o numească pe verişoara ei moştenitoare, de vreme ce ea nu are urmaşi.

Unul dintre actori, înzestrat cu o voce frumoasă, începe un cântec:

Dama de pică

Îşi cheamă iscoade
Asul de cupă să ni-l fure.
Dar ticăloşii de valeţi
Nici gând să izbutească
Oricât în taină au să jure.
Cu trefle şi carouri am ieşit,
Iscoadele să le ghicim,
Spadele reci să ni le îndure.
Şi pe-a lor racle să venim
Cu carne roşie la frigare
Şi tarte cu creier de cocoş purpure.

Cântecul sună de parcă ar fi despre un joc de cărţi, dar eu cred că dama de pică trebuie să fie contesa, iar asul de cupă, regina Bethany. Friptura de vită se mănâncă pentru trădare, iar tarta cu creier de cocoş trebuie să fie pentru iscodire, cu toate că nu sunt sigură. Mă trec fiorii când mă gândesc că s-ar putea să fie iscoade ascunse în oraş. Mă uit după cei trei muzicanţi străini pe care i-am văzut în mulţime, dar au dispărut.

Spectacolul se sfârşeşte cu soldatul care o împinge pe contesă pasămite spre temniţa de sub castelul reginei Bethany. Lumea aplaudă, dar ici şi colo se aud mormăieli. Regina Bethany e tare nemiloasă cu rivalii. N-au viaţă lungă.

— Fire colerică, precum bărbaţii, aud că spune cineva.

— Nu-i lucru curat, şopteşte altcineva.

Chiar în clipa aceea un alt vestitor iese costumat în însăşi regina Bethany. Coroana lui e bătută toată-n strasuri, iar în urma lui vin patru băieţei, cu grăsimea de prunc încă sub bărbie. Băieţii sunt machiaţi cu toţii precum curtenii reginei. Trei trebuie să fie lorzi englezi care îşi duc în braţe blazoanele. Unul are un cerb pe fond alb, altul un mistreţ albastru, iar al treilea, un vapor auriu. Al patrulea băiat e îmbrăcat precum prinţul normand, care e euharistic şi străin, dar care ne-ar deveni aliat prin căsătorie. Mulţimea fluieră când trece prinţul.

Un bărbat de lângă mine scuipă în ţărână şi zice:

— Prinţul ăsta păgân ne-ar face pe toţi euharistici.

— Normanzi jegoşi, spune o jupânească. Femeile lor sunt târfe.

Înainte ca mulţimea să devină prea gălăgioasă, un ultim copil iese pe scenă. E un băieţaş scump, de numai câţiva anişori, cu o pană în mâna mică şi grăsuţă – secretarul reginei, despre care lumea spune că e favoritul ei la curte. E un englez de credinţă nouă şi de familie bună, ceea ce linişteşte pe toată lumea. Acum e momentul când vestitorii mai mari trec prin mulţime cu pălăriile în mână, ca să le dăm bani. Nu e nici o veste, partea asta a spectacolului e doar ca să ne facă pe toţi să gângurim şi să-i admirăm pe copiii cei dulci şi să vârâm mâna în şorţuri după câte un bănuţ. Nu că eu aş avea ceva de dat.

Soarele a asfinţit, iar eu cred că am terminat pe ziua de azi, însă devoratoarea de păcate ne duce la o ultimă Devorare. Este pentru proaspăta mamă care a săvârşit incest măritându-se cu fratele soţului ei. Când ajungem, descoperim că s-a pregătit şi o a doua Devorare. O singură chiflă proaspătă, aşezată pe o lădiţă din lemn de pin, pentru pruncul ei. E de aşteptat ca pruncii să se stingă, dar tot mi se taie răsuflarea când văd chifla cea mică. Apoi îmi chiorăie maţele. Ruşinea mi se întinde caldă şi lipicioasă în suflet. Mă rog la Ziditor ca lumea venită să vadă să nu fi auzit zgomotul.

Mâncăm pâinea pruncului, pentru păcatul cu care ne naştem, greşeala originară a Evei, precum şi păcatele mamei. Mănânc încet.

N-am să vărs, le spun eu sicrielor. Nu doar ca să fac cum trebuie Devorarea pentru mamă şi pruncul ei, ci şi fiindcă am nevoie de bucate care să-mi rămână în pântec.

Seara, trecem urciorul de la una la alta, lângă vatră. Când focul începe să se stingă, ea îmi face semn spre o uşă ce duce în grădină, unde găsesc un morman mic de lemne de foc, frumos stivuite.

În timp ce îngenunchez în faţa focului, cu un braţ de lemne, un păianjen negru şi gras o zbugheşte dintre lemne drept pe mâna mea. Nu mă pot abţine şi scot un ţipăt. Surprind o mişcare cu coada ochiului şi mă pregătesc ca devoratoarea de păcate să-mi aplice un dos de palmă, dar, cu călcâiul ridicat, ea vânează păianjenul. Îl zborşeşte de scândurile duşumelei. Mai

târziu, când focul nu mai are putere, o simt cuibărindu-se din nou în jurul meu. Mă simt bine.

Vezi, nu e cel mai rău lucru cu putinţă, îi spun eu amorţelii pe care încă o simt cuibărită-n suflet. *Am un acoperiş deasupra capului. Un foc să-mi ţină de cald.*

Şi pe noi. În faţa durerii şi a singurătăţii şi a păcatelor adunate peste sufletele noastre, îmi amintesc mie însămi, *ne avem pe noi.*

Cu toate că nu plâng, ea mă linişteşte încet. Poate că e mai mult pentru ea decât pentru mine.

4. RODIE

Zilele se înlănţuie şi se prefac în săptămâni. Începutul primăverii devine sfârşitul primăverii. Devoratoarea de păcate nu seamănă deloc cu mama. Devoratoarea de păcate e tăcută şi fermă şi gata să mă plesnească dacă, să spunem, dorm până după ivirea zorilor sau nu rostesc vorbele cum trebuie la sfârşitul unei Recitări. Dar uneori, când mă ţine în braţe noaptea, simt că aici e locul meu. Casa ei devine casa noastră. Casa noastră devine acasă. Eu pe covoraşul din faţa vetrei. Ea în podul în care tot nu m-am aventurat încă. Nu mi-e rudă, nu-i sunt rudă, dar suntem ceva una pentru cealaltă. *Suntem noi.*

Lumina se strecoară pe lângă marginile obloanelor şi se aud nişte sorbituri. Înghite apă gâlgâind. Mă întorc cu spatele să nu mai aud, încercând să-mi dau seama dacă încă visez sau m-am trezit. Trece să-şi lege părul, pregătindu-se de plecare.

Mă ridic în capul oaselor. Ar trebui să mă pieptăn, cred, sigură dintr-odată că asta ar trebui să se întâmple. Dar apoi ea deschide uşa, iar eu fug după ea, cu părul meu negru, ciufulit legănându-se odată cu mine.

Îl netezesc cu palmele în timp ce băieţii strigă Devorările şi Recitările de azi. Sunt obişnuită să-mi dau măcar cu puţină apă pe faţă, ca să marchez cumva un hotar între zi şi noapte. Dar în lumea asta nouă nu prea mai există aşa ceva.

Unul dintre mesageri, observ eu, nu e un băiat, ci un slujitor în toată firea, care poartă emblema reginei, un şoim şi un trandafir.

Mama mea ştia toate blazoanele regale, cu toate că vechiul rege a avut şase neveste. Desena emblemele reginelor iar şi iar în cenuşa din vatră până când mi s-au fixat şi mie în minte. O lebădă încoronată pentru prima lui soţie, mama reginei Maris. Un şoim încoronat pentru a doua, care a fost mama reginei Bethany şi a fost ucisă pentru trădare, curvie, incest şi vrăjitorie. O pasăre fenix pentru a treia soţie, care a murit în

chinurile facerii. Asta era preferata mamei mele fiindcă fenixul, spunea ea, se ridică din cenuşă către măreţie. După aceea veneau o emblemă simplă de aur pentru a patra soţie, o coroană simplă pentru a cincea, şi în sfârşit, o domniţă ce se ridică dintr-un trandafir pentru ultima lui soţie, regina Katryna. Ea a trăit mai mult decât regele şi a fost mama vitregă a reginei Bethany, crescând-o în casa ei.

Mai vârstnica devoratoare de păcate o porneşte pe alee, trezindu-mă la realitate. Băieţii şi-au terminat mesajele, iar eu nu am auzit nici unul.

Mesagerul reginei ne însoţeşte păstrând distanţa, aşa că probabil mergem la castel. N-am fost niciodată înăuntru, l-am văzut doar din depărtare. Trebuie să fac doi paşi pentru fiecare pas al devoratoarei de păcate. Stau cu ochii pe fustele ei, legănându-se peste dosul care i se mişcă greoi, ca să n-o pierd pe drumurile aglomerate din zori. Pe măsură ce ne apropiem de coada de la poarta castelului, căruţele şi trăsurile încetinesc. În faţă văd motivul blocajului: un tânăr arendaş care îşi mână vitele să traverseze strada.

— Dă-te din drum! strigă un căruţaş.

— Am tot atâta drept ca mata, strigă arendaşul, încercând să-şi mâne vacile înainte.

Pare nesigur. Poate e prima dată când vine la oraş.

— Abatorul e în Dungsbrook, în spatele tău, îi spune căruţaşul, pe un ton câtuşi de puţin amabil. Ia-te după duhoare dacă o mai simţi de cât miroşi mata.

— Le duc la taur, nu la abator, spune arendaşul, dând din cap spre vite.

— Juninci, ha? Se duc tinerele la întâlnire cu taurul? zice căruţaşul cu o expresie vulgară de parcă ar vorbi despre nişte tinere femei.

Mai vârstnica devoratoare de păcate nu aşteaptă să audă sfârşitul discuţiei. Îşi face loc drept pe lângă fermier şi junincile lui. Apoi o ia pe lângă coadă, trecând în faţa tuturor celor care aşteaptă să intre în castel. Un sărar tocmai se apropie de gărzi când ea ajunge în faţă. Bărbatul îşi înghite uimirea şi se dă la o parte. Până şi gărzile de la castel ne fac loc când intrăm. Nu m-am mai simţit niciodată atât de importantă.

Mesagerul ne conduce printr-o curte până în inima castelului. Doar partea aceasta e mai mare chiar şi decât măreaţa Casă a Ziditorului din centrul oraşului. Mergem la o uşă grea din lemn, cu o sculptură deasupra, semănând cu un sul de pergament. Vreau s-o ating, fiindcă se unduieşte aproape ca apa, dar devoratoarea de păcate nu se opreşte, şi oricum e prea sus ca să ajung.

Înăuntru este un coridor mărginit de uşi. Încerc să-mi închipui ce se găseşte în spatele fiecăreia – bucătărie, spălător, cămara cu bucate, vinoteca, debaraua, odăile servitorilor... Mesagerul ne conduce spre un rând de trepte. Rostesc în gând o scurtă rugăciune de apărare înainte să urc. La următorul etaj, sunt şi mai multe uşi – dulapul cu albituri, dispensarul cu plante de leac, sala cu argintăria... Mintea mea nu reuşeşte să cuprindă tot ce ar putea fi înăuntru. Apoi mai urcăm un rând de trepte. Suntem mai sus în aer decât am fost vreodată. Probabil suntem cât de sus zboară graurii. Îmi simt capul uşor, dar tot mi-aş dori să fie o fereastră pe care să văd afară.

Cum arată oraşul de la înălţimea la care zboară graurii? întreb eu înspăimântătoarele trepte. *Aş putea să-mi văd vechea casă?*

Dorinţa mi se îndeplineşte curând. Trecem pe lângă o fereastră tăiată în piatră. Tot ce văd e la răsărit de castel: păşuni şi pământuri cultivate. Cu toate astea, casele arată ca nişte miniaturi. Iar oile! Mititele ca nişte furnici. Mai vârstnica devoratoare de păcate mă trage de guler. Cred că aud o cusătură cum plesneşte.

O huidumă de femeie ne aşteaptă în prag. Pare să fie femeie, cu toate că e aşa vopsită că ar putea la fel de bine să fie o pictură. Faţa îi e acoperită cu vopsea albă. Sprâncenele sunt trasate ca două arcade înguste. Fiecare obraz e însemnat cu un oval roşu, iar buzele îi sunt vopsite în forma unui arc micuţ. Pe piept poartă aceeaşi vopsea albă ca şi pe faţă, brăzdată însă de vinişoare albastre, desenate pe deasupra. Numai gura, care i se strânge şi-i tremură întruna, arată că e o doamnă în carne şi oase, şi nu o pânză. Îmi dau seama că e putred de bogată fiindcă fusta ei enormă e brodată cu pietre preţioase. Apoi îi observ corsetul. Portocaliu-roşcat, la fel ca fusta, şi tivit cu

ţesătură de argint. Singurele care au voie să poarte ţesătură de argint sunt cameristele reginei. Există reguli în privinţa asta.

Purcica Vopsită trebuie să se dea la o parte din uşă când trecem, fiindcă ea şi devoratoarea de păcate sunt amândouă foarte corpolente. E surprinsă să vadă o a doua devoratoare de păcate, îmi dau seama, dar port *D*-ul, aşa că n-are ce să facă. Purcica Vopsită ne lasă şi duce vestea sosirii noastre printr-o uşă interioară, flancată de gărzi.

Intrăm într-un fel de sală de primiri sau salon. Cele mai multe doamne stau degeaba. Trebuie să fie doamnele de onoare sau confidentele. Ştiu că sunt multe niveluri, dar nu ştiu toate denumirile. La urmă de tot, sunt cameristele şi spălătoresele. Primele sunt doamnele de onoare ale reginei. Şi apoi undeva la mijloc sunt toate celelalte doamne. Sora lui Gracie Manners, care a fost cameristă, spunea că regina Bethany ţine prizoniere în suita ei câteva fete din familii vechi, euharistice. Astfel, dacă oricare dintre familii încearcă să se răscoale, are ce capete să taie. Dar pentru toate celelalte, pare să fie un mare avantaj s-o serveşti pe regină. Când apare un post, e ca un târg în faţa castelului, şi toţi oamenii de viţă nobilă vin să-şi strecoare o fată, o soră sau o nevastă printre doamnele reginei.

Aşteptăm. Pipirigul de sub tălpile mele e bătătorit, iar pietrele le simt tari prin papuci. Mă las de pe un picior pe altul şi simt că mă dor tot mai rău tălpile, până când mă trezesc că mă uit cu jind la pernele în vârful cărora şed două domniţe de-o seamă cu mine – una drăguţă, alta searbădă. Chiar şi cu perne cu tot, stau amândouă de parcă ar avea un băţ vârât în dos. Îmi înghit un chicot de râs când mă gândesc.

Cea drăguţă e îmbrăcată aproape la fel de împopoţonat ca Purcica Vopsită, dar cu un pieptar deschis deasupra, care-i lasă la vedere decolteul. E cu adevărat frumoasă şi are părul auriu şi des, ca în cântecele despre fetele frumoase. Mânecile ei, observ, sunt croite după o modă nouă, adunate la încheietură în loc să fie lăsate deschise.

— Mai ai o lumânare şi pentru mine? o întreabă domniţa drăguţă pe cea searbădă.

Chipul fetei serbede e genul pe care cu greu ţi-l aminteşti, ca şi cum n-ar fi nimic de remarcat la el. Un chip ca un castron cu

terci. Rochia îi e închisă la culoare, din lână simplă, iar mânecile îi sunt largi ca ale mele. Din felul în care îşi ţine braţele în jos, pare că încearcă să distragă atenţia de la ele.

— Dar tu n-ai lumânări? o întreabă Chip de Terci. Am văzut un sfeşnic întreg în odaia ta acum nici două zile.

Păr de Aur îşi netezeşte stânjenită pieptarul.

— Cum vine asta? pufneşte Chip de Terci. Le-ai consumat pe toate?

Păr de Aur nu răspunde.

— Atunci ţi-ai luat fie cărţi, fie un iubit.

Păr de Aur încearcă să se ascundă, dar privirea ei spune că una din presupunerile făcute de Chip de Terci e corectă.

Mă fâţâi din nou de pe un picior pe altul. Păr de Aur ridică privirea şi se uită la mine, apoi îşi întoarce iute ochii spre o tapiserie. Pe ea e înfăţişată o domniţă nudă, într-o pădure, sub luna plină. E altfel decât desenele cu domniţe goale pe care unchii mei Daffrey au plătit un tipograf să le reproducă şi să le vândă în zilele de târg. Pe tapiserie, ramurile copacului acoperă toate părţile ruşinoase. În plus, domniţa goală ţine o mână pe trunchiul unui copac cu floare din care iese o zână înaripată. Cu cealaltă mână, domniţa nudă îşi acoperă pântecul, ca şi cum ar suferi de colici. Aşa zicea mama că se cheamă când te doare burta şi ai crampe de la prea multă fiere sau viermi. Ţesătura e lucrată fără a ţine seama de toate detaliile unei femei în carne şi oase, ca şi cum pântecul i-ar fi o câmpie netedă, iar degetele de la picioare, toate de aceeaşi lungime. La picioarele femeii goale stau nişte făpturi fioroase, cum n-ai vrea să ai prin preajmă în viaţa adevărată: un leu galben, un cerb mare şi un mistreţ albastru. Toate îi stau la picioare ca nişte câini.

— De când a devenit aşa captivantă Diana, zeiţa pădurii? o întreabă Chip de Terci pe Păr de Aur.

— Am auzit că Lady Corliss a comandat-o pe o mie de lire.

— O mie de lire, repetă Chip de Terci, iar ochii i se întunecă. Asta nu-i nimic pe lângă darurile în care îşi îngroapă regina favoriţii.

Mă uit la chipul femeii din tapiserie. Ceva mă frământă. Seamănă leit cu regina. Acelaşi păr şi aceiaşi ochi. Trebuie să

fie ceva în neregulă cu asta. O ţesătură înfăţişând-o pe regină în pielea goală.

Mă uit la restul tapiseriei. Pe margini e brodat un chenar cu viţă-de-vie şi frunze. Dar, într-un loc, viţele sunt neuniforme. Parcă ar fi nişte litere. Două dintre ele arată ca nişte *N*-uri mici, pe care le ştiu din numele meu. Pe cea din mijloc n-am mai văzut-o niciodată, dar probabil că sunt sute de litere pe care nu le cunosc. Litera asta seamănă cu un băiat sfrijit care se apleacă să cerceteze o piatră din mână. Sau cu un copac mic aplecat sub greutatea unui măr. Mai sunt şi litere mici sub cele mari. Una seamănă cu o spânzurătoare. Alta seamănă cu un vierme mic de tot. Poate că literele astea explică de ce e tapiseria aşa de scumpă. Mă uit la Păr de Aur. Şi ea se uită în continuare la tapiserie.

— Am auzit că favoritul reginei a fost însurat odată, spune Păr de Aur, atât de încet că abia îi prind cuvintele. Dar imediat după ce a venit la curtea reginei, soţia lui a căzut rău de tot pe scări şi şi-a spart capul, ca pe un ou.

Chip de Terci îşi face semnul crucii de la umeri până la şolduri.

— Ziditorul să ne apere de asemenea ghinioane.

— Ghinioane, zici? face Păr de Aur, iar limba îi ţâşneşte spre buza de sus, lăsându-i vorbele să se aşeze.

Domniţele sunt atât de atente la discuţie încât nu observă că Purcica Vopsită s-a întors în încăpere şi vine spre ele.

— Sugerezi că ar fi fost împinsă? zice Chip de Terci şi îşi încalţă papucul de piele ca un catâr. Regina o să-ţi taie limba pentru defăimare.

— Nu mă dojeni tu pe mine, zice Păr de Aur. Mama ta e moartă, iar tatăl tău a fost executat pentru trădare. Blazonul lui cu aripi de aur a fost scos de pe peretele sălii drapelelor. De nu s-ar fi milostivit regina de tine, ai fi ajuns o cerşetoare.

Pe neaşteptate, se aude o palmă zgomotoasă. Purcica Vopsită stă deasupra lui Păr de Aur, cu o expresie atât de nemişcată încât n-ai şti că tocmai a plesnit pe cineva.

Păr de Aur arată de parcă ar vrea să-şi vâre degetele mari în ochii Purcelei Vopsite.

— Şterge-ţi mutra asta acră de pe faţă, şuieră Purcica Vopsită. Fetele se bat pentru poziţiile voastre.

Privirea lui Păr de Aur se înăspreşte.

— Fetele fără euharistici cocoţaţi în arborele familiei? îi spune ea direct Purcelei Vopsite, pe un ton răutăcios.

Faţa Purcelei Vopsite rămâne atât de neclintită, încât zici că s-a făcut de piatră. După o clipă lungă şi tăcută, îşi întoarce în sfârşit corpul lătăreţ către mine şi devoratoarea de păcate şi arată spre uşa interioară, păzită, a odăii. În tot acest timp, rămâne cu ochii pironiţi asupra lui Păr de Aur.

*

Un bătrân îndoit ca o salcie strâmbă se apleacă deasupra unei doamne întinse pe o canapea şi adulmecă un vas cu urină. Are ochii căscaţi şi faţa crăpată. Pe capul cu ceafa netedă poartă o bonetă albă de doctor.

Purcica Vopsită a intrat după noi.

— E locul potrivit pentru o Recitare? întreabă ea. Odaia privată a reginei?

— Regina a cerut ca Lady Corliss să fie tratată aici, ca să poată rămâne aproape, răspunde doctorul Salcie şi face semn cu capul spre o uşă interioară după care trebuie să se afle regina.

E ca o colină a zânelor, castelul acesta, uşă după uşă după uşă, continuând la nesfârşit.

— Pântecarea se ia, zice Purcica Vopsită, de parcă doctorul n-ar şti. Chiar e cel mai potrivit loc?

— Pântecarea se ia doar noaptea, când vin ceţurile s-o transmită, răspunde Salcie.

Mâna lui ca o gheară se lasă pe canapea, ca să-l ajute să se ridice. Văd că are ceva de argint care-i acoperă unghia de la degetul mic. E un ac pentru vrăjitoare, un degetar cu un ac lung şi gros în vârf, folosit ca să testezi vrăjitoarele. Vrăjitoarele adevărate nu simt durerea.

Salcie îi întinde vasul cu urină Purcelei Vopsite, care îl ia, neştiind ce să facă cu el.

— Lady Corliss, îi spune Salcie cu blândeţe doamnei de pe canapea.

Corliss întoarce capul şi o vede pe devoratoarea de păcate cea bătrână şi pe mine. Îşi îndreaptă iute ochii într-altă parte, apoi râde încetişor.

— Nu mai e cazul, bănuiesc.

— Să te lăsăm, Corliss? întreabă Salcie.

— O înghiţitură înainte să pleci? Gura îmi arde atât de tare, spune Corliss.

Salcie umple o cupă şi îi toarnă câteva picături în gură. Apoi el şi Purcica Vopsită se duc în salonul alăturat.

Corliss o priveşte în ochi pe devoratoarea de păcate.

— Sunt gata.

Mai vârstnica devoratoare de păcate caută un scaun, dar nu-i decât o bancă de lemn la perete. Îmi face semn din cap, ceea ce bănuiesc că vrea să zică să mă duc s-o iau. Banca e solidă, aşa că o târăsc. Scoate un zgomot ascuţit, înfiorător, şi ia cu ea jumătate din pipirigul de pe podea. Devoratoarea de păcate îmi aruncă o privire aspră, dar Corliss nu pare să fi băgat de seamă. Devoratoarea de păcate rosteşte cuvintele de început.

— Ziditorul să mă ierte, începe Corliss. Am multe păcate. Sunt trufaşă; nu sunt pe cât de darnică ar trebui să fiu.

Aşteaptă, iar eu mă gândesc după felul cum i se mişcă ochii că are dureri. Dureri mari.

— Minciuni. Invidie.

Deodată se apleacă într-o parte, zguduită de greaţă. Devoratoarea de păcate întinde un vas, la timp cât să prindă voma. Eu iau un şervet şi-i şterg buzele lui Corliss.

— Mulţumesc, îmi spune Corliss, şi pare sinceră.

Devoratoarea de păcate rosteşte bucatele pe care are să le mănânce pentru păcatele recitate, apoi aşteaptă.

Corliss răsuflă greoi şi înghite în sec.

— Ar trebui să termin odată. N-am nimic de câştigat dacă mă ascund. Mi-am... oh! Mi-am folosit favorurile pe lângă regină pentru câştig. Am luat bani de la oameni care aveau prea puţini şi le-am făgăduit urechea reginei.

Corliss respiră de parcă aerul ar fi greu.

— Regina a avut mereu gândurile ei. N-aveai cum să i le schimbi.

Mai trage o dată aer în piept şi spune încet:

— Dar nu asta le-am spus celor care au venit la mine.

— Păun fript, răspunde devoratoarea de păcate.

Corliss arată de parcă i-ar veni să verse din nou, aşa că ridic vasul, dar nu iese decât un sunet înăbuşit şi un miros dulceag, greţos. Buzele ei au căpătat o culoare albăstruie şi ceva mă tulbură pentru o clipă. Încerc să prind gândul, dar îşi ia zborul, prea iute ca să-l opresc. Corliss se lasă pe spate cu un oftat.

— Am curvit cu un bărbat. Era un lup. Un lup cu femeile. Ştiam că nu e bine. Şi era însurat.

Închide ochii.

— Dar aveam... aceeaşi ambiţie.

— Stafide, spune devoratoarea de păcate.

Ochii lui Corliss trec de la ai devoratoarei de păcate la ai mei.

— Fac horoscoape şi caut alte prevestiri.

— Rodie, spune devoratoarea de păcate.

Mi se taie răsuflarea. Rodia e pentru vrăjitorie.

Corliss pare şi ea uluită.

— Dar horoscoapele sunt magie albă.

— Să încerci să cunoşti planul Ziditorului înseamnă să faci vrăji. Vrăjitoria înseamnă rodie, declară devoratoarea de păcate.

Corliss tace. Când vorbeşte din nou, glasul îi sună ascuţit, ca al unei fetişcane.

— Cred că mai am un lucru de recitat, spune, alegându-şi cu grijă cuvintele. Am păcătuit ca să apăr un om pe care-l iubesc mult. Am jurat să nu vorbesc niciodată despre asta. Dar dacă va fi să mor, regina trebuie să ştie. Oricât de bine aş fi învăţat-o, s-ar putea să nu descifreze imaginile.

Se cutremură, dar de data asta îmi dau seama că nu de durere, ci de emoţie.

— Am fost guvernanta reginei. Trăiesc cu ea de când era doar o copilă, o făptură nedorită în casa mamei sale vitrege, Katryna, cu mult înainte să i se schimbe norocul şi să ajungă pe tron.

Corliss începe să vorbească mai repede.

— Ziditorul să mă ajute, eu n-am vrut decât s-o apăr. Dar dacă alţii descoperă ce am făcut, regina va cădea.

Corliss se cutremură din nou, însă de data asta, fiorul pare să persiste. Nu, începe să crească. Frisoanele se transformă în

tremur. Atunci parcă îi vine boala rea, tremură atât de tare. Îi vine spumă pe buzele albastre. Devoratoarea de păcate îmi face semn cu capul spre salonul unde s-au dus Salcie şi Purcica Vopsită.

Toate privirile din salonul alăturat se îndreaptă asupra mea când deschid uşa, apoi se împrăştie care-ncotro, ca un urcior de lut făcut ţăndări pe podea.

Purcica Vopsită îşi răsuceşte un inel pe deget şi-i întreabă pe cei din sală:

— Şi acum?

Salcie înţelege de ce am venit şi trece pragul uşii fără să se oprească.

Trece drept pe lângă Corliss, până la uşa cea mai îndepărtată din încăpere, şi bate. Un murmur grav se aude din partea cealaltă. Am senzaţia că îmi curge apă şiroaie pe spinare. Apoi uşa se deschide şi în odaie intră regina.

Vreau să plec ochii şi vreau să privesc. Parcă au intrat cinci oameni în odaie, dar e numai ea. Are doar treizeci de ani, dar la fel de multă prestanţă ca o femeie în vârstă. E magnifică. Aş putea să muncesc toţi anii vieţii mele şi să nu-mi permit un cot din fusta ei. E o mătase străină, cu păsări brodate cu fir auriu şi roşu. Corsetul ei e din catifea neagră, brodată cu aur, şi îi scoate în evidenţă părul ca pana corbului. Buclele şi le-a periat în sus, ca să capete şi mai multă statură decât are deja, şi au cărare numai în faţă, să i se vadă coroana de aur.

— Alteţă.

Salcie şi Purcica Vopsită fac o plecăciune.

Regina se apropie, dar chiar înainte să se aşeze, începe să se retragă.

— Se ia pântecarea asta?

Purcica Vopsită face o pauză scurtă de tot, apoi răspunde:

— Nu, Alteţă. Medicul aşa a declarat.

— Nu-i nici un pericol, Alteţă, o asigură Salcie.

Regina se aşază lângă Corliss, care e scuturată de frisoane.

— Draga mea?

Privirea lui Corliss se mută într-o parte.

— Îţi interzic, şopteşte regina. Îţi interzic să mă părăseşti.

Apoi, din senin, regina scoate un ţipăt fioros, care ne sperie pe toţi.

— Cine o să îmi mai doarmă la picioarele patului? Cu cine o să-mi mai împart mesele? Cine o să aibă grijă de mine?

Regina ia cupa de lângă canapeaua lui Corliss şi o azvârle nebuneşte. Se loveşte de fustele Purcelei Vopsite. O pată înfloreşte pe ţesătura portocalie.

Salcie face o plecăciune adâncă, până ajunge cât un câine.

— Alteţă, vă rog să vă păstraţi cumpătul.

— Am să fac ce poftesc! se răsteşte regina la el.

Salcie şi Purcica Vopsită schimbă între ei o privire scurtă, dar eu o văd oricum. Probabil că mânia e ceva obişnuit în viaţa privată a reginei. Seamănă cu tatăl ei, vechiul rege, care s-a însurat şi şi-a omorât nevastă după nevastă.

— Corliss nu mai poate fi ajutată, îi spune Salcie reginei. Alteţa Voastră, care a iubit-o, trebuie să fie martoră trecerii ei la Ziditor. E tot ce a mai rămas.

Regina rămâne nemişcată pentru o clipă, apoi trage aer în piept. Aerul i se duce drept în spinare, făcând-o să se îndrepte, şi dintr-odată e din nou regina cea sobră.

— Şi-a terminat Recitarea?

Devoratoarea de păcate, care a stat ca un taburet sau o tapiserie, revine la viaţă.

— Rostesc aceste cuvinte care încheie Recitarea: Când bucatele sunt consumate, păcatele tale vor fi ale noastre. Le vom purta în tăcere până în mormânt.

— Am să duc lista de bucate la bucătărie, spune Salcie.

Salcie stă în faţa noastră în colţ, răsuflând zgomotos, cu o halenă mucedă care mă loveşte în valuri. Devoratoarea de păcate numeşte bucatele, iar el le scrijeleşte pe un pergament. Se încruntă o dată la rodia pentru vrăjitorie, dar apoi fruntea lui îşi recapătă netezimea. Cu o ultimă expiraţie urât mirositoare, Salcie isprăveşte de scris.

Ieşim din încăpere şi străbatem un coridor, apoi un altul. Coborâm un rând de trepte. E tot mai răcoare, cu cât te îndepărtezi de odăile reginei. Îmi înfăşor strâns şalul în jurul trupului. Devoratoarea de păcate se opreşte la fiecare cotitură,

ca şi cum şi-ar aminti drumul. Eu n-am fost niciodată într-o casă atât de mare încât să te pierzi în ea. Mă uit la tapiseriile de pe perete. Presupun că ar putea fi ca nişte copaci deosebiţi din pădure, pe care ţi-i aminteşti ca să te întorci pe acelaşi drum. Una dintre ele înfăţişează nişte licorni. Mai departe pe perete e una care prezintă o doamnă bogată ţinând o capră în poală. Cred că vrea să semene cu o căprioară. Ar fi mai potrivit.

Când ridic privirea de la capra-căprioară, devoratoarea de păcate a dispărut după următorul colţ. Mă grăbesc după ea, dar când ajung la cotitură, ia-o de unde nu-i. O fi luat-o la stânga sau la dreapta, nu-mi dau seama.

În urma mea aud zgomot de paşi. Mă dau la o parte, iar un flăcău de-o seamă cu mine mă depăşeşte. Nu înalt, dar bine făcut şi voinic, şi cu mâneci tăiate, ca să se vadă mătasea vişinie de dedesubt. Are părul negru şi ochii negri şi e frumos de pică.

Se duce la acelaşi colţ după care a dispărut devoratoarea de păcate. Tocmai când se întoarce, ceva mic şi strălucitor îi scapă din mână şi cade pe pipirigul de pe podea, aterizând fără zgomot, ca o umbră. Un inel de aur precum cel pe care-l am de la tata, dar gros de jur împrejur. Îl ridic şi mă iau după el, ca să i-l dau înapoi.

El îmi aude paşii şi întoarce capul. Las privirea în jos şi ridic inelul.

— Ce-i asta?! zice pe un ton aspru, dar nu întinde mâna să-l ia.

Poate că mi-a descoperit colierul cu semnul devoratoarei de păcate. Poate se teme să pună mâna pe inel acum că l-am mânjit eu. Nici nu m-am gândit la asta, doar l-am luat de pe jos. Dar când ridic privirea, chipul lui e complet lipsit de ascunzişuri.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, spune el. Acum o clipă n-aş fi crezut că vreun om din castel e îndeajuns de cinstit cât să dea înapoi un inel de aur.

Eu n-aş fura niciodată, mă gândesc eu. Apoi îmi aduc aminte de pâine. *Dar asta a fost fiindcă a trebuit*, îmi amintesc, *nu fiindcă sunt necinstită.* Pe chip trebuie că mi se citesc gândurile învălmăşite, fiindcă el continuă.

— Nu e intenţia mea să te insult. Doar că eu nu sunt din partea locului. Iar de când am venit, n-am întâlnit doi oameni din douăzeci care nu i-ar vinde Evei sufletul mamei lor ca să înainteze în viaţă. Inelul e o amintire de la un prieten de-acasă.

Duc mâna la inelul meu.

— Şi tu ai unul, spune el pe un ton sobru. Aşa că ştii.

Aşteaptă, de parcă ar fi rândul meu să vorbesc. Dacă ar fi cu o săptămână mai devreme, i-aş spune că ştiu, într-adevăr. I-aş povesti despre tata. Dar de ce vorbeşte cu mine? Trebuie că vede ce sunt.

Întind mâna după colierul meu cu *D*. Îmi simt şalul înfăşurat peste el. De-asta încă se uită la mine. Când o să descopere ce sunt, o să mă urască. O să creadă că m-am ascuns de el. Las privirea în jos.

— Ce? întreabă el aspru. Nici măcar o slujnică nu vrea să stea de vorbă cu un lord de la miazănoapte, asta e? Toată curtea asta e aşa de îngâmfată că nimeni nu binevoieşte să-i ţină de urât unui şoarece de ţară crescut de ţărani. N-am nici un suflet cu care să vorbesc.

Era o poezie veche despre un şoarece de ţară şi un şoarece de oraş, dar eu nu pot să mă gândesc decât la ce are să se întâmple dacă află ce sunt.

Vorbeşte din nou.

— Mi-ar prinde bine o vorbă bună. În afară de tatăl meu, toată lumea ştie că o peţesc în zadar pe regină, şi nu s-au dat în lături să mi-o spună verde în faţă, zice el, trăgând de gulerul scrobit. Iar gulerele astea plisate pe care le purtaţi voi, de la miazăzi, sunt incomode, inutile şi trebuie scrobite o grămadă.

Înainte să mă pot abţine, îmi scapă un hohot de râs.

— Iar acum râzi, spune, de parcă mi-aş bate joc de el, dar apoi începe şi el să râdă. Eu ţi-am spus ceva despre mine, iar acum am scos ceva şi despre tine. Ştii ce înseamnă să speli rufe. Ia te uită, aproape că suntem prieteni vechi. Poate ai vrea să mă ajuţi să-mi omor timpul până când regina îmi va refuza cererea în căsătorie şi mă voi putea întoarce acasă. Ce zici, veche prietenă?

Îmi vine un gând: *Poate că n-o să-l deranjeze. Poate că i-aş putea arăta* D-*ul de la gât, şi tot ar vrea să mă cunoască.*

Duc mâna la guler, dar un zgomot de paşi plesniţi pe coridor îl face să întoarcă imediat capul. Apare un tânăr cu ciorapi stacojii, care-l fac să semene cu un cocoş.

— Cochetezi cu o slujnicuţă? Nu aşa îţi asiguri succesul cererii în căsătorie. Tatăl tău ar fi..., începe el, dar îşi curmă vorbele, căci colierul mi-a ieşit de sub şal. Dar asta-i o devoratoare de păcate!

Mă uit la Şoarecele de Ţară. Păleşte. Cocoşul îl trage de mânecă. Şoarecele de Ţară lasă privirea în jos şi-l urmează pe coridor. În cap aud vechea poezie:

„Cu bine!” îi zise Şoarecul de Ţară fârtatului de la oraş,
„Nu prea-i de mine aici, eu mi-s mai laş,
Decât cu cozonacii aleşi mâncaţi cu spaimă de necaz,
Mai bine liniştit cu nuci de curte, şi de-oi avea noroc, vreun praz.”

Mai vârstnica devoratoare de păcate nu pare deloc încântată când o prind în sfârşit din urmă în curte. Tot drumul înapoi prin oraş, mă gândesc la Şoarecele de Ţară. La obrazul lui din care se iţeau mici ace de păr negru, ce trebuiau rase. La glasul lui care s-a înveselit când a aflat că ştiu ce înseamnă să speli. Închipuie-ţi, un bogătaş căruia îi pasă că o fată ştie să spele.

Mai facem o oprire, la casa unui negustor. În bucătărie e o ladă mică, iar deasupra ei, o chiflă. Bucătarul şi intendentul, singurii care stau martori, ţin capetele plecate. Atât de plăpânzi sunt pruncii. Cum pot să fie atâţia oameni mari, când mor atâţia prunci?

După Devorare, paşii mai vârstnicei devoratoare de păcate capătă greutatea mersului spre casă după o zi de muncă. În piaţa oraşului, începe pentru un spectacol de teatru cu noutăţile din regat, dar nu se opreşte, aşa că nu prind decât crâmpeie. S-a găsit o păpuşă lângă zidul castelului, sub ferestrele reginei, spun băieţii vestitori. Nu magie albă, o vrajă de dragoste, ci magie neagră menită să blesteme lumea. Era lucrată din ceară galbenă de albine şi făcută să semene cu o doamnă de viţă nobilă. Mai rău, cine a făcut păpuşa i-a înfipt peri de porc în burtă şi în părţile ruşinoase.

Simt o încleştare în păsărică numai când mă gândesc. Ce lucru teribil, să blestemi nu doar o femeie, ci să-i blestemi şi părţile făcătoare de prunci. De bună seamă, băieţii vestitori nu se ruşinează să interpreteze aşa ceva. Pentru ei, cu cât spectacolul e mai înfiorător, cu atât e mai bun. O vrăjitoare cu o ţâţă de drac pe obraz ţine în mână o păpuşă mică, îmbrăcată într-o rochie albastră. Vrăjitoarea murmură ceva într-o limbă străină şi împunge burta păpuşii cu un ac. Un actor îmbrăcat în albastru, ca păpuşa, se ţine de burtă, fiindcă toată lumea ştie că ce îi faci unei păpuşi simte omul după care e făcută păpuşa. Înfige peri de porc în păpuşa îmbrăcată ca o doamnă, iar doamna are să simtă împunsăturile. Băiatul vestitor care o joacă pe doamnă urlă de mama focului.

Trecem bine de piaţa oraşului, dar încă mai aud zbieretele. *Doamna din spectacol a murit cum a murit şi Corliss, ţinându-se de burtă*, îmi zic în sinea mea. Gândul îmi dă senzaţia unor picături reci pe ceafă.

Curând, sunetele spectacolului sunt înghiţite de dâmburile şi vacarmul din Northside. Tălpile îmi sunt ca nişte furnici, mărşăluind una în faţa celeilalte, spre casă. Încerc să nu mă mai gândesc la Corliss şi la păpuşă. În schimb, îmi refac firul clipelor petrecute cu Şoarecele de Ţară, până când am auzit paşii lui Cocoş. Mă opresc chiar înainte de acel moment.

5. INIMĂ DE CĂPRIOARĂ

Când eram mică, şi Maris era regină, Casa Ziditorului avea altare mari din piatră, cu tablouri şi statui înfăţişându-l pe fiul Ziditorului, cu îngerii şi sfinţii de jur împrejur. Însă noua credinţă nu acceptă ornamentele, aşa că atunci când Bethany a devenit regină, altarele au fost preschimbate în nişte mese de lemn, fără nimic pe ele în afara Cărţii Ziditorului în limba engleză simplă, în locul limbii vechi. Engleza se presupune că ne ajută pe noi, oamenii de rând, să citim singuri Cuvântul Ziditorului. Dar cum eu nu ştiu să citesc deloc, pentru mine nu se schimbă nimic.

Singurele ornamente rămase în Casa Ziditorului din oraş sunt sculpturile în piatră ale Sfântului Pavel şi Arhanghelului Gavriil săpate chiar în pereţi, lângă uşi şi geamurile cu vitralii. În timpul slujbelor, stăteam într-o strană în care soarele arunca lumină colorată, astfel încât să pot să ridic mâna şi să-mi văd pielea albastră, verde sau aurie. Părea o taină la fel de adevărată ca minunile Ziditorului.

Devorarea pentru Corliss are loc în Casa regală a Ziditorului, de la castel. O mulţime de oameni vin să asiste, iar capetele le stau deasupra gulerelor scrobite ca fripturile pe platouri. Printre ei îl găsesc pe Şoarecele de Ţară, care arată nelalocul lui în strană. Privirea lui trece peste mine şi sunt sigură că mă vede. Zâmbesc fără să vreau, dar privirea i-a fost atrasă de bărbatul de lângă el, care îi şopteşte ceva şi arată spre sicriu. Mă uit în jur la restul oamenilor. Destul de mulţi murmură şi arată şi ei spre sicriu. Trebuie să fie din pricina rodiei pentru vrăjitorie. Un păcat înspăimântător, fără doar şi poate.

Deodată se aud scârţâieli şi foieli în strane, care se mişcă atunci când lumea se ridică în picioare. Apoi intră regina. Nodurosul doctor Salcie intră după ea, iar regina are un câine alături. Nu un câine adevărat, ci un bărbat-câine. Poartă o barbă îngrijită şi un lanţ gros de aur în jurul gâtului. Are degetele

pătate cu negru de la tuş. Lanţul şi tuşul sunt fiindcă e secretarul reginei. El e cel despre care spune lumea că ar fi favoritul ei.

După ce regina se aşază în faţă, e rândul nostru. Devoratoarea de păcate şi cu mine înaintăm pe culoar spre sicriul din faţă. Stranele dintr-o parte şi din alta sunt atât de lustruite încât lemnul zici că-i apă. Le mângâi cu degetele din mers, trecându-mi bătătură după bătătură peste suprafaţa răcoroasă şi netedă. Sunt atât de atentă la senzaţie încât mă izbesc drept de dosul devoratoarei de păcate, când ea se opreşte la un pas de sicriu. Mă uit în jur să văd de ce s-a oprit.

Inima de căprioară e asezonată cu trufe şi untdelemn. Trebuie să fi fost un animal mare. Stă ca un ornament între păunul fript şi rodie. Parcurg lista de bucate în minte, dar Corliss n-a recitat nicicând o inimă de căprioară. Şi nu e un păcat pe care poţi să-l uiţi. De-asta toată lumea şuşotea şi arăta cu degetul.

Devoratoarea de păcate rămâne nemişcată. Nu ca un măgar care nu mai vrea să înainteze, înfigându-şi picioarele în pământ şi privindu-te dintr-o parte, ci înlemnită ca stranele, rece şi netedă.

Cu cei care stau aşezaţi se petrece altceva. La început nici unul nu observă că devoratoarea de păcate s-a oprit, fiindcă o mică pauză ici şi colo e ceva obişnuit. Dar apoi timpul se întinde şi devine ceva ce se observă. Se întinde şi mai mult şi devine ceva ce te neliniştеşte. Atunci, încremenirea devoratoarei de păcate pare să-i facă pe ceilalţi să tresară. Cu cât stă nemişcată mai mult timp, cu atât mai mult simt ceilalţi nevoia să se mişte, foindu-se şi urmărind şi privind şi şuşotind.

Regina însăşi stă la nici patru paşi de noi.

— Devoratoarea de păcate s-a oprit. E semn rău? îl întreabă ea pe Salcie.

Salcie vorbeşte mai tare decât ar trebui, dar mai degrabă fiindcă nu-şi dă seama, nu fiindcă ar vrea să vorbească tare.

— Eu n-am văzut astfel de semne. Poate că se cutremură de gravitatea păcatului.

Regina îi face semn secretarului cu degetele negre. Bărbatul vine în faţa Casei Ziditorului. Salcie îl urmează repede, de parcă n-ar vrea să fie lăsat deoparte. Discută puţin, de parcă s-ar

certa. Mâinile secretarului se mişcă în timp ce vorbeşte, iar buricele degetelor sale negre arată ca iasca arsă. Îmi înghit chicotitul care îmi urcă în gât.

Degete Negre se adresează sălii.

— Devoratoarea de păcate va purcede la Devorarea păcatelor lui Corliss Ashton, aşa cum este datoria devoratoarei de păcate, conferită de Ziditor şi de trimisa lui pe pământ, Maiestatea Sa, regina Bethany.

Devoratoarea de păcate nu se clinteşte.

Eu ştiu că e inima de căprioară. Ea a jurat să devoreze păcatele recitate de Corliss. Inima de căprioară e o minciună. Nu îşi va încălca jurământul. Mă simt ca o veveriţă care vede umbra unui uliu. Mă tem de ce va urma pentru noi.

Degete Negre mai aşteaptă preţ de o răsuflare şi apoi vorbeşte.

— Dacă devoratoarea de păcate refuză Devorarea, nesocoteşte un ordin direct de la Ziditor, după cum e scris în Cartea Ziditorului.

Fiecare respiraţie din fiecare trup se opreşte. Ca şi cum mi-ar urmări gândurile, Degete Negre continuă.

— Nesocotirea unui ordin direct de la Ziditor şi de la trimisul său pe pământ, regina Bethany – şi glasul îi amuţeşte pentru o clipă –, înseamnă trădare.

Trădarea înseamnă moarte. Iar sub domnia reginei Bethany, asta nu înseamnă laţ şi spânzurătoare, ci scoaterea măruntaielor, ardere pe rug sau mai rău. Aştept ca devoratoarea de păcate să se mişte. Când văd că rămâne neclintită, fac o mare prostie. Iau mâna şi o aşez peste a ei. Mă aştept să fie rece şi tare ca lemnul stranelor, însă emană căldură. O strâng. Nu ştiu ce vreau să spun cu asta. Doar că trebuie făcut ceva. Altceva decât nemişcare şi trădare şi moarte.

— Gărzi! răsună în sală glasul lui Degete Negre.

Aştept ca soldaţii să vină să mă ia pe sus, asemenea gardistului care m-a dus la temniţă. Iar aceştia vin, dar se opresc la un pas de mine. Nu vor să pună mâna pe o devoratoare de păcate. Salcie vine şi el pe culoar. Se apropie

atât de mult de Degete Negre încât arată ca şi cum ar fi gata să se sărute. Îmi înghit alt chicot blestemat.

Sunt destul de aproape cât să le aud vorbele.

— Să-ţi fac eu treaba? zice Salcie. Regina e destul de tulburată.

— Eu sunt favoritul reginei, răspunde Degete Negre printre dinţi. Acum sunt conte, şi curând s-ar putea să fiu şi mai mult. Iar tu vei zbura primul, şarlatanule.

— Eşti un câine în piele de leu, iar căţelandrii tăi n-o să stea niciodată pe tron.

Degete Negre se trage de ureche. Se întoarce către gărzi.

— Sunteţi bărbaţi sau nu?

Un soldat al gărzii, apoi altul îşi ridică sabia, însă o scot din Casa Ziditorului, mânând-o cu latul săbiilor, numai pe devoratoarea de păcate bătrână.

Degete Negre rămâne în urmă.

— Devoratoarea de păcate îşi va îndeplini datoria lăsată de Ziditor.

Nu se poate referi decât la mine.

— Va săvârşi această Devorare, şi toate Recitările şi Devorările viitoare, sau va fi acuzată la rându-i de trădare contra Ziditorului şi ţării.

Încă două gărzi vin pe culoar, cu săbiile pregătite. Tăişul uneia are o mică pată maronie pe el.

Când purificatorii au venit noaptea la noi acasă, Bethany tocmai fusese încoronată regină. Eu aveam şapte ani. Ea a declarat că e trădare să fii euharistic, dar tata încă nu distrusese altarul familiei. De unde ştiau asta purificatorii, habar n-am. Le-o fi spus cineva.

Mama l-a îndemnat pe tata să ardă altarul.

— Îndoaie-te în vânt, nu te legăna în laţ, a spus ea.

Tata a scuturat din cap.

— Ceea ce facem arată cine suntem. Nu pot să-mi schimb credinţa de la o zi la alta.

Dar când tata a plecat la lucru, mama m-a trimis să-i chem pe fraţii ei. I-am găsit pe drum, lângă piaţa oraşului, lenevind şi tachinând lumea care trecea pe acolo. Mi-au făcut semn să plec, aşa cum ai alunga o muscă. Le-am spus, aşa cum m-a instruit

mama, că tata „n-a făcut curăţenie în casă cum trebuie şi vin oaspeţi acasă”. Când am rostit asta, au ciulit urechile ca nişte câini după o veveriţă. M-au urmat acasă. Mama m-a trimis la bucătărie, cât timp unchii mei au făcut mizerie în grădină cu ciocanele.

Când tata a venit acasă la asfinţit, mama i-a pus în faţă cina, dar nu i-a zis nici un cuvânt. Abia îşi terminase carnea, când s-a auzit o bătaie în uşă. Capetele le erau acoperite de glugi, dar eu am auzit vocea fierarului şi am văzut mâinile întunecate şi păroase ale tatălui lui Gracie Manners. Îl aud şi acum pe tata spunând, cu calm: „Intraţi, vă servesc cu o bere?”

Fierarul s-a oprit în faţa mea, mirosind a oţet şi teamă.

— Mergem la toate casele, a spus el.

Tata a rămas tăcut în timp ce bărbaţii cu glugi au trecut pe lângă el, intrând în casa noastră. Nu-mi mai amintesc unde era mama, dar ţin minte că plângea.

Când au plecat, fierarul a zis:

— La timp.

A fost ca o furtună care trece fără nici un strop, cu toate că norii erau negri şi joşi.

— Unde e? a întrebat-o tata pe mama, după ce bărbaţii au plecat. Unde e altarul nostru?

— Ţărână e şi în ţărână se va întoarce, a răspuns mama.

— Ce-ai făcut? a şoptit tata.

Nu era tocmai furios, dar îi pierise cu totul blândeţea pe care o avea mereu în glas.

Mama l-a privit atunci în ochi.

— Spui că arată cine eşti. Nu eşti nimic dacă eşti mort.

Degete Negre, secretarul reginei, s-a plictisit să aştepte. Gărzile o simt şi îşi ridică săbiile spre umerii mei. În cele din urmă, aşa stau lucrurile: metalul îmi împunge rochia, îmi împinge în minte imagini cu pata maronie de pe lamă scormonindu-mi în măruntaie, revărsându-le pe o lespede de piatră. Lama spintecându-mi şoldurile până când oasele îmi trosnesc şi apoi sunt târâtă de picioare şi dată la câini. Capul mi-e înfipt într-un ţăruş şi aşezat la poarta castelului, pentru ca ciorile să-mi mănânce ochii şi buzele.

N-o pot ajuta pe devoratoarea de păcate dacă sunt moartă, îi spun eu inimii de căprioară în timp ce dinţii mei îi sfâşie carnea.

Sunt o fată cumsecade, îi şoptesc eu sicriului.

Ridic privirea o singură dată, să-l văd pe Şoarecele de Ţară în strană. Are chipul plecat, dar pe el se vede o privire limpede de scârbă. Pentru mine, oare? Fiindcă devorez o minciună? Aud un soi de oftat înăbuşit. Ochii mei se îndreaptă pe negândite la cea care oftează. Regina. Nu ştiu ce înseamnă, doar că pare să fie un oftat de durere şi uşurare în acelaşi timp. Şi că o inimă pe un sicriu înseamnă crimă.

6. CHEC

Simt inima căprioarei în gură, în timp ce mă întorc singură acasă.

Cum să se întâmple aşa ceva? De ce să fie pusă pe sicriu o inimă nerecitată? Durează o clipă până când drumul îmi dă răspunsul.

Ca să dai vina pe Corliss pentru un omor.

Cineva a pus inima acolo ca să ne facă pe toţi să credem că Lady Corliss a săvârşit o crimă. Dar ea n-a făcut aşa ceva. Iar eu am luat parte la minciună.

Paşii mei apasă mai tare pe pământ, dar cuvinte pe care nu vreau să le aud îmi năvălesc întruna în urechi. *Devoratoarea de păcate e în temniţa reginei Bethany. Iar tu eşti liberă datorită unei minciuni.*

Dar de ce n-a devorat inima dacă refuzul însemna tortură şi moarte? întreb eu. Ordinul reginei Bethany de a devora bucatele era ordinul Ziditorului, asta a spus Degete Negre. Aşa că ascultarea şi devorarea inimii erau voia Ziditorului. Când am devenit devoratoare de păcate, Slujitorul Ziditorului a spus că singura cale să scap de o veşnicie petrecută alături de Eva este să ascult de voia Ziditorului. Fără doar şi poate şi cealaltă devoratoare de păcate ştia asta.

Dar inima n-a fost recitată, spune drumul. *A fost o minciună. Cum poate fi o minciună voia Ziditorului?*

A fost voia Ziditorului ca noi să refuzăm? De-asta n-a vrut cealaltă devoratoare de păcate să mănânce inima? A dat o moarte înfiorătoare pe o veşnicie împăcată? Iar eu mi-am pierdut şansa la mântuire devorând inima?

Am ascultat sau n-am ascultat?! strig eu în tăcere.

Nu am nici cea mai vagă idee care e răspunsul corect, dar toate gândurile mele sunt învelite într-un strat lipicios de ruşine. Parcă e uleiul de pe inima de căprioară.

Mă uit în jos, la urmele de roţi. *Trădătorii trebuie să mărturisească înainte să fie ucişi*, le spun eu. *Aşa e legea.*

Cealaltă devoratoare de păcate are să spună că nu s-a recitat nici o inimă.

Şanţurile denivelate îmi intră în tălpi prin papucii de piele, urcându-mi prin oasele picioarelor. *Are să încalce regula sacră şi are să vorbească?* întreabă urmele. *A jurat să ducă în tăcere până în mormânt conţinutul Recitării lui Corliss.*

Nu îndrăznesc să mă gândesc ce se va întâmpla cu ea dacă nu mărturiseşte. Mă uit la norii rari din vârful cerului, atât de departe încât nu se vor obosi să-mi spună. Dar răspunsul îmi vine oricum în minte. Folosesc pietre, unele late cât roata carului, ca să-i facă pe trădători să vorbească dacă refuză mărturisirea. Întind bărbatul sau femeia pe un pat de lemn, apoi îi aşază pe piept piatră după piatră şi nu se opresc decât dacă mărturiseşte. Vorbeşti sau mori. Poate dura ore în şir să zdrobeşti un trup sănătos. Actorii vestitori au mai interpretat asta în spectacolele lor. Lee şi cu mine am ţipat laolaltă cu restul lumii atunci când trădătorul a fost zdrobit în spectacol şi o băşică plină cu sânge de porc ne-a stropit. Acesta îi va fi sfârşitul. Nu văd nici o cale de scăpare.

Dar poate că aş putea să vorbesc eu, mă gândesc. Dacă oamenii ar şti că inima de căprioară n-a fost recitată, poate că devoratoarea de păcate ar fi lăsată să plece. Şi fără doar şi poate salvarea unei vieţi e o faptă cumsecade. Aş putea spune cuiva – lui Degete Negre, reginei, doctorului Salcie.

Un spasm grozav îmi cuprinde măruntaiele, ce parcă ar fi gata să se golească drept acolo, în drum. Ce înseamnă că mă gândesc să încalc regula tăcerii unei devoratoare de păcate? E ca şi cum aş încălca un jurământ. Tata spune că dacă încalci un jurământ, ţi se crapă sufletul. Atunci n-aş mai scăpa de Eva.

Mă gândesc la tata. Cum era să fiu cunoscută şi văzută şi auzită de el. Şi cum în fiecare an care a trecut de când s-a dus am pierdut tot mai mult din locul meu pe lumea asta, până când nu mai ştiu cine sunt sau unde mi-e locul. Dar aş putea să îndrept lucrurile, mă gândesc. Aş putea să le repar. Aş putea s-o recapăt pe cealaltă devoratoare de păcate. Am putea să fim iarăşi *noi*. Şi poate, Ziditorul să mă ajute, dacă îndrept lucrurile, am să fiu iertată că am devorat inima nerecitată, iar când am să

mor, am să mă pot duce lângă El. Mă răsucesc pe călcâie şi o iau înapoi spre castel. Poate că vom fi amândouă salvate.

Gărzile de la castel nu ştiu ce să facă cu mine. Se uită la lista de pe pergament, apoi unul la celălalt. Niciodată la mine, în afară de o privire speriată la început. Eu aştept şi ei aşteaptă. Însă în suflet mi se furişează amintirea întunericului rece al unui beci şi mă întreb cât de rău trebuie să-i fie în temniţă devoratoarei de păcate. Iar apoi îmi văd brusc de drum şi mă strecor printre gărzi, pe porţile castelului, şi intru în curte. Mă aştept să ţipe cineva după mine, dar e linişte când traversez curtea de piatră.

Casa Ziditorului e cufundată în tăcere. Toată lumea a plecat. O iau pe culoarul din mijloc, iar paşii mei uşori dispar în golul imens. Aproape de capăt este o uşă mică, sculptată, dar nu duce decât la un garderob, în care sunt agăţate veşmintele Slujitorilor Ziditorului. Acum încotro? Singurul loc pe care-l ştiu în castel sunt încăperile reginei, unde am ascultat Recitarea lui Corliss.

Înapoi în curte, găsesc uşa ce poartă deasupra sulul de pergament sculptat. E păzită, dar când mă apropii, garda pare la fel de nedumerită ca portarii. Îmi iau inima-n dinţi şi păşesc hotărâtă înainte. Chiar înainte ca degetul meu să atingă uşa, gardianul o împinge în lături, dându-se la o parte ca să-mi evite atingerea.

O mulţime de oameni roiesc pe coridoarele apartamentelor reginei, la tot pasul dau de slujnice, valeţi şi gărzi, gărzi peste tot, dar toţi întorc privirea când trec pe lângă ei. De-ar şti unchii mei ce hoaţă bună poate fi o devoratoare de păcate, şi-ar face un *D* din alamă, s-ar îmbrăca în fuste şi ar renunţa la potlogăriile lor.

Urc treptele castelului cât de iute îndrăznesc, sprijinindu-mă cu mâna de perete, ca să fiu sigură că n-o să cad. Undeva prin preajmă, Ziditorul să mă ajute, este regina. Am să-i spun că Lady Corliss n-a recitat nici un omor. Am să îndrept lucrurile.

Când trec de următoarea cotitură, văd o slujnică ieşind pe o uşă micuţă şi ţinând capul plecat. O debara în perete, probabil. Dar nu-i o slujnică. E una dintre tinerele din suita reginei,

frumuşica Păr de Aur, care poartă o rochie gălbuie ca untul şi îşi îndreaptă boneta pe cap.

O strigă un glas.

— Mă întrebam unde ai dispărut.

E Chip de Terci, care iese de după un colţ.

— Ţi-am spus că am nevoie de lumânări, răspunde Păr de Aur. Căutam o slujnică să-mi dea câteva.

— În dispensarul cu plante de leac? zice Chip de Terci, cercetând-o cu luare-aminte pe Păr de Aur. Ai auzit ce s-a întâmplat la Devorare? Corliss, scumpa şi draga reginei, era vrăjitoare.

Gura lui Păr de Aur se mişcă precum a unui peşte proaspăt prins.

— Era rodie pe sicriu?

— Şi o inimă de căprioară cât un iepure de mare, spune Chip de Terci.

— Vrăjitoarele ucid pentru farmece, am auzit eu, zice Păr de Aur. Ar trebui să ne întoarcem în sala de primire.

— Unde-ţi sunt lumânările? întreabă Chip de Terci, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Poftim?

Atunci Păr de Aur mă zăreşte, nemişcată ca o păsăruică într-un tufiş, la colţul coridorului. Tresare de două ori, mai întâi pentru că vede pe cineva acolo şi apoi din nou când îmi vede *D*-ul de alamă. Lasă privirea în jos, iar amândouă domniţele îşi fac semnul Ziditorului, de la umeri până la şolduri.

— Ea e cea care a mâncat inima de căprioară, spune Chip de Terci. Aduce ghinion să o vezi după Devorare.

— Ei, astea-s neghiobii din credinţa veche, spune Păr de Aur.

Îşi pune mâna pe braţul lui Chip de Terci şi o conduce spre salonul reginei.

Tocmai când domniţele dispar pe culoar, uşa de la dispensarul cu plante de leac se deschide, iar de acolo iese Degete Negre, secretarul reginei. E ciudat ca doi oameni să iasă din aceeaşi debara îngustă, dar poate că bizareria aceasta e un semn de la Ziditor. Regina ascultă de Degete Negre.

Îmi fac curaj.

— Sire! îl strig.

Cu toate că nu sunt devoratoare de păcate de prea mult timp, glasul meu sună nepotrivit şi în acelaşi timp bine-venit ca apa caldă. Degete Negre abia dacă are timp să mă vadă şi începe deja Rugăciunea Ziditorului. Eu încerc să-i acopăr glasul.

— S-a săvârşit o fărădelege, Sire! Trebuie îndreptată.

Însă el nu face decât să vorbească mai tare, înăbuşindu-mi vorbele, întorcându-se să-şi vadă de drum.

Fug după el, iar colierul mi se izbeşte tare de grumaz. Am nevoie de ceva care să-i atragă atenţia. Îl strig şi mai tare.

— O crimă a fost pusă pe seama unui om nevinovat. Regina trebuie să afle!

Schimbarea e atât de bruscă încât am impresia că s-a împiedicat, înainte să văd pumnalul din mâna lui. Apoi se năpusteşte în goană asupra mea. Eu mă împiedic, dar în câteva clipe barba lui îngrijită e chiar deasupra mea, iar pumnalul împunge în carne, sub urechea stângă. Îl apuc de mâini, luptându-mă cu lama care încearcă să-mi spintece grumazul.

Un râs bolborosit se aude din salonul reginei când se deschide uşa. Agil ca un ucigaş din Northside, Degete Negre ia pumnalul de la gâtul meu şi-l vâră în mânecă. Se îndepărtează liniştit, făcând o plecăciune în faţa a trei domniţe care ies din salon, în timp ce eu mă prăbuşesc pe lângă perete. Inima îmi bubuie în urechi. Apuc şalul ca să opresc şuvoiul cald ce mi se prelinge pe grumaz.

Femeile care râd aproape că au ajuns în dreptul meu, dar sunt atât de obişnuite cu servitorii care se agaţă de pereţi la apropierea lor, încât nu văd cine sunt sau ce s-a întâmplat decât atunci când sunt la un braţ distanţă.

Domniţa care e cel mai aproape de mine scoate un ţipăt grozav şi face un pas înapoi, călcând-o pe cea din urma ei. Cad împreună, iar ţipetele le însoţesc pocnetul balenelor de răchită ale crinolinelor. A treia femeie rosteşte cu furie Rugăciunea Ziditorului, ca un ecou al favoritului reginei, Degete Negre:

Slavă Ţie, Ziditorul meu, Cel pururea născut din soare,
Minuni fie înfăptuite întru numele Tău.
Apără-ne pe noi, păcătoşii,
Acum şi în cel din urmă ceas.

Am văzut odată un porcar la lucru. Ţinea scroafa cu o mână şi cu cealaltă îi spinteca gâtul. N-ai bănui niciodată cât sânge e într-un singur animal. A sângerat şuvoaie, cu zvâcniri bolborosite, şi apoi într-un şiroi necurmat. Ţin minte că a durat mai mult decât am putut să suport s-o văd cum se scurge cu totul. Priveliştea mi-a făcut lehamite, aşa că m-am dus şi mi-am văzut de treabă. Poate şi eu am să mor în acelaşi fel. Poate se întâmplă chiar acum. Asta se întâmplă când o devoratoare de păcate vorbeşte.

Dacă am să trăiesc, Ziditorule, mă rog eu, *am să-mi fac datoria. Jur să nu mai vorbesc nicicând în afara Recitărilor şi Devorărilor. Am să ascult.*

Îndrăznesc să respir puţin. Mă uit în jos şi văd cum sângele negru se îmbibă în albastrul de drobuşor al şalului. Nu-i decât o cale de scăpare. Trebuie să găsesc un tămăduitor.

Când ies împleticindu-mă pe uşa cu sulul de pergament deasupra, curtea e învăluită în umbrele înserării. Frigul mă înţeapă acolo unde şalul e ud de sânge. Îmi scapă un icnet, e atâta sânge. Mă îndrept spre poartă. Poate mă clatin. Nu-mi dau seama.

Am fost o singură dată la o tămăduitoare să mă vindece şi numai pentru suferinţele obişnuite: negi, farmece, constipaţie. N-am habar unde să mă duc. În minte văd veşminte negre. Tot soiul de bizarerii la ferestre. Aleea Spiţerilor.

Ajung în Northside, trecând pe lângă târfe şi taverne. Spiţeriile tocmai îşi trag obloanele. Sunt foarte obosită, iar când îmi mişc şalul, nu mai e nici un petic uscat care să astupe umezeala. Îi tai calea unui bărbat cu mantie de spiţer, cu o barbă mică şi creaţă. Ridic mâna în semn că vreau ajutor.

Bărbatul se trage îndărăt ca un cal, se închină şi mă ocoleşte. Mă iau după el cu paşi înceţi, clătinându-mă ca o beţivă, dar el e prea iute de picior. De cealaltă parte a aleii, alt bărbat purtând mantie de spiţer se opreşte să caşte gura. Ridic mâna să-i fac semn. Şuieră de parcă ar fi la mare depărtare, iar pământul se mişcă sub mine ca apa sub o luntre pe râu. De-acum lumea s-a strâns într-un cerc mare în jurul meu. Nu, un ou. S-ar strâns ca un ou în juru-mi. Dintr-odată îmi pare important că forma pe

care o alcătuiesc e de ou, şi nu de cerc. Iar nimeni din ou nu vrea să mă ajute.

Pământul se mişcă iarăşi, de data asta cu o smucitură bruscă. Simt o lovitură în tâmplă. Mă ling pe buze şi simt gust de pământ rece. De pe buze mi se ridică un abur alb. Poate e sufletul care îmi părăseşte trupul. Sufletul meu care se topeşte în aer. De ce nu mă ia cu el? Încerc să mă iau după sufletul meu, dar picioarele nu mă ascultă când le cer să se mişte. Eu sunt scroafa despicată de porcar. Am să fiu măcelărită şi agăţată de un cârlig în piaţă. În depărtare văd chipuri neclare. Iar apoi aburul vine şi mă înghite cu totul.

7. INIMĂ DE PORC

— E caldă încă.

O voce din vis prinde contur în realitate. E noapte. O noapte adâncă. Pantofii mi-au dispărut, iar cineva îmi scotoceşte în mânecă. Mă cutremur.

Două siluete tresar deasupra mea. Vagabonzi. Două femei. Nu, un bărbat şi o femeie. Sunt tot pe Aleea Spiţerilor. Cred că am căzut.

— Suntem doar nişte cerşetori, nu pungaşi, spune bărbatul, vorbind cu accentul celor de la miazănoapte. Nu v-am fi stânjenit niciodată persoana dacă am fi ştiut că aţi rămas printre cei vii.

Are faţa acoperită cu pământ sau lut închegat şi vorbeşte pe un ton pompos, ca un actor. Îmi duc o mână la gât. Şalul mi s-a lipit de gât, într-un cocoloş ud.

— Dacă aveţi un bănuţ..., zice femeia, ghemuită sub o pătură. N-am mai mâncat de o săptămână şi mai bine.

Scormonesc sub şal să-mi pipăi rana, însă degetele mele dau de metalul rece şi dur. Îmi ia puţin până îmi amintesc că e colierul de alamă care arată că-s o devoratoare de păcate. Degetul gros mi se agaţă de ceva. O crestătură sau o scobitură, nu departe de locul unde Degete Negre şi-a înfipt pumnalul. Colierul meu i-a oprit tăişul. Sau l-a împiedicat. Încep să râd, dar de pe buze nu iese decât un soi de oftat înăbuşit.

— Ah, uită-te. E tăiată, Paul. Rău de tot, la gât, spune femeia.

— Să aşteptăm să moară?

— N-am mai văzut asemenea suflet ca tine, îl mustră femeia.

Probabil că n-a văzut colierul încă, acoperit cum e de şalul însângerat. Vine mai aproape. Eu încerc să mă trag înapoi, dar trupul nu mă ascultă.

— Gata, gata, mă linişteşte femeia. Vrei să fac mai degrabă cum zice Paul şi să aruncăm zaruri de os până îţi dai sufletul?

Are un miros. Îmi ia ceva până când mă dumiresc ce e. Carne putredă.

Mă trage de şal, dar de carnea mea trage, ca şi cum ţesătura şi carnea s-ar fi lipit una de alta.

— Nu-i aşa de mare, dar e adâncă. Se îndreaptă cu o cusătură sau trei.

Degetele ei nu găsesc colierul.

— Ai casă, drăguţă? Paul e priceput cu acul, dacă ai un foc în vatră pentru doi cerşetori cinstiţi.

Cerşetori cinstiţi. Un lucru în care nu te poţi încrede când e vorba de cerşetori şi vagabonzi e cinstea lor. N-au rubedenii şi nici casă. Nimeni nu poate vorbi pentru ei. Ar putea fi hoţi, ucigaşi, eretici... dar am de ales?

Odată ce o să afle că sunt devoratoare de păcate, mă gândesc că o să mă părăsească negreşit, aşa că trebuie să capăt tot ce pot până atunci. Nu-i minciună, doar nu spun nişte lucruri. Am braţul greu ca piatra când îl ridic. Dar de ridicat îl ridic, şi arăt calea spre Dungsbrook.

Bărbatul, Paul, mă duce în braţe. E mai tânăr decât ai zice, dacă te-ai lua după zdrenţele pe care le poartă, şi puternic. E ceva cu faţa lui, dar nu-mi dau seama prea bine în întuneric despre ce e vorba. De parcă ar avea brânză închegată în barbă. Amândoi merg în tăcere, şi ne oprim o dată într-un prag de uşă, în timp ce un gardist trece pe lângă noi, ţinând un felinar în mână.

Arăt calea la fiecare cotitură, până când îmi dau seama după miros că am ajuns în Dungsbrook. Pe măsură ce ne apropiem, sunt din nou o fetiţă în braţele tatei, lăsându-mă cu toată greutatea şi simţindu-i căldura şi pasul sprinţar. Vreau să adorm adânc chiar aici şi acum, în siguranţă în braţele astea.

— Acum încotro, drăguţă? vine glasul femeii.

Suntem la o aruncătură de băţ de casa devoratoarei de păcate. Poate mă pot târî până acolo.

— Încotro, drăguţă? întreabă din nou.

O să fugă de mine când o să le arăt, dar n-am ce face. Ridic degetul şi fac semn. Femeia tresare ca un cal.

— Oh, Ziditorule, zice Paul.

Mă lasă jos, aproape scăpându-mă din braţe. Îl văd cu susul în jos deasupra mea.

— Oare i-am atins pielea? Sigur că da. Sigur că da!

— Eşti sigur că e..., întreabă femeia.

Degetele bărbatului îmi pipăie grumazul. Se trage în spate când găseşte colierul.

— Te arde pielea, iubire? întreabă femeia.

— Era uşoară ca un copil, e tot ce spune Paul.

Nu înţeleg de ce n-au fugit încă.

— Poate că-i nouă. N-a avut timp să se îngraşe, răspunde femeia. Poţi s-o duci înăuntru?

— Încercând să n-o ating şi să n-o privesc de-a dreptul? întreabă Paul.

— Să rămânem aici la noapte, feriţi de frig, zice femeia. Fără vreun gardist care să ne alunge.

— Ce am ajuns şi noi...

Paul mă apucă de fustă şi mă târăşte pe uşă în casă, fără să-mi atingă pielea.

Chiar înainte ca uşa să se închidă, o felie din lumina lunii se revarsă asupra lui Paul şi a femeii. Şi dintr-odată îmi dau seama de ce îndrăznesc să intre cu mine. Ce mi s-a părut mie că ar fi semănat cu brânza închegată în barba lui Paul erau, de fapt, ciupituri şi petice de piele cenuşie, întărită pe faţa lui, de parcă ar fi fost ars, dar puţin altfel. Iar femeia... Zdrenţele i s-au desfăcut. Înăuntru e doar o jumătate de corp. Un umăr găunos şi încovoiat, coşul pieptului înclinat nefiresc, un braţ scurtat şi deformat. Nu sunt doar vagabonzi. Şi ei sunt cei nevăzuţi.

Am rămas ca un gândac pe spate, prea slăbită ca să mă întorc singură. Paul m-a lăsat la intrare, chiar lângă uşă, iar acum face focul în vatră. Femeia, pe care o cheamă Brida, aflu, se aşază pe taburetul devoratoarei de păcate. Când pâlpâitul focului se înteţeşte, văd de-a binelea ce este. O leproasă.

Umblă poveşti vechi despre leproşi, cum băteau din hârâitoare când treceau prin oraş, ca să-i anunţe pe oameni că sosesc. Cum nu aveau voie să folosească fântâna de teamă să nu molipsească şi pe alţii. Cum, la fel ca la devoratoarele de păcate, nimeni nu se uita la ei de teamă să nu fie blestemaţi. Însă trebuie să fi pus leproşii laolaltă cu spiriduşii cei răi şi monştrii caselor şi alte fabule, fiindcă acum că o văd pe Brida în faţa mea, nu-mi vine să cred că e aievea.

— Nu te teme, scumpo, zice ea spre tavan, de parcă mi-ar cunoaşte gândurile. Boala nu se dă aşa de uşor. Paul, aici colea, n-a luat-o în atâţia ani. Nu o să împărţim bucatele şi băutura şi nu o să dormim aproape, şi o să fii curată ca o picătură de ploaie.

Un stârv e femeia asta, putredă şi scobită la margini. Nasul îi e un ciot, iar într-o parte, unde ar trebui să fie pătratul unui umăr, are un lăcaş gol, ca un castron. Un braţ i se sfârşeşte firesc, dar celălalt se termină abrupt, ca o aşchie de os, chiar deasupra cotului. E înfricoşătoare şi respingătoare şi pe drept nevăzută.

Iar atunci Paul se întoarce, după ce a făcut focul în vatră. Ce boală are nu ştiu, dar pielea de pe faţă, gât şi dosul palmelor are nişte cicatrici grozave. Restul pare neatins.

Mă întreb dacă o să mă lase aici, lângă uşă, până mor. Sau poate am trecut deja în moarte pe Aleea Spiţerilor, iar asta e lumea morţilor, cu Paul şi Brida pe post de demoni. În orice caz, sunt curioşi. Îl aud pe Paul în spatele meu luând oala de noapte, urciorul, mătura, apoi urcând scara ce duce în pod.

— Un morman de rahat. Podeaua asta n-a mai fost măturată de o lună de zile ale Ziditorului, şi nu-i de găsit nici o firimitură, spune el, coborând cu ceva în mână.

— La ce te aşteptai? zice Brida. Apoi: Ce-i aia?

— Ceva mai bun decât firimiturile, răspunde el, şi aud gâlgâitul lichidului. Urciorul cu băutură.

Dintr-odată Paul mă trage spre foc. Mă lasă jos atât de aproape încât simt cum îmi ard firele de păr. Vrea să mă însemneze ca pe el?

— Brida? zice Paul, nerăbdător.

— Aici sunt, răspunde ea, iar eu simt un şuvoi rece, apoi o arsură în jurul gâtului.

Îmi toarnă băutură pe rană.

— Şşşşt, gata, mă linişteşte Brida. O să-ţi înmoaie sângele întărit. Ţesătura s-a lipit bine de rană.

— Tacă-ţi gura! zice Paul, printre fălcile încleştate. N-ar trebui să vorbeşti cu ea. N-ar trebui să avem nimic de-a face cu ea.

— Foarte bine, n-am să vorbesc, zice Brida vioaie. Dar coase-o acolo, dragule. N-are cum să fie mai rău decât mine, şi însoţirea noastră nu te-a blestemat.

— Ba permite-mi să nu fiu de acord, sac de puroi bătrân ce eşti, scuipă Paul printre dinţi. Eu nu m-am născut în grosolănie. Eu am sânge de gentilom. De nu-i blestemată a mea viaţă, ai început fără doar şi poate să-ţi pierzi minţile odată cu mădularele.

Ca răspuns, se aude un pufăit umed. Brida râde, cu un bulbuc de muci înflorindu-i din gaura unde ar trebui să aibă nasul.

— Vai, tu.

O sclipire îmi atrage atenţia. Paul trece un ac prin flăcări.

— Am să-i repar rana. Şi, Ziditorul să mă ajute, acest act de caritate se va dovedi o uşurare grozavă pentru păcatele mele trecute.

Acul mă împunge în grumaz, iar eu chiţăi ca un şobolan muribund într-o capcană.

— Ar putea să-ţi devoreze păcatele, sugerează Brida.

— Într-adevăr, zice Paul. Are să-mi devoreze păcatele pe degeaba, nădăjduiesc.

— Toate prunele uscate din oraş.

Brida zâmbeşte. Prunele sunt pentru că te-ai împerecheat cu cine nu trebuia, ca la incest. Mă întreb dacă sunt frate şi soră. La urma urmei, părea să aibă şi el graiul celor de la miazănoapte.

Paul trage de aţă prin carnea mea, iar eu simt sânge cald şi nou. Totuşi, se pricepe cu acul. Nu-i simt nici o clipă pielea pe pielea mea. Brida îmi apasă grumazul cu o cârpă moale. E mușchi roşu de pus între picioare când îţi vine sorocul. Paul trebuie să-l fi găsit sus, în pod. Altă înţepătură şi altă smucitură, apoi alta. Parcă iar sunt pe o luntre purtată de apele unui râu, după cum se înclină şi se învârte podeaua. Iar apoi cumva sunt înapoi în patul meu îngust, cel pe care-l aveam când eram doar o copilă. Zgomotul răsuflării părinţilor mei mă alină, şi aşa adorm.

Când mă trezesc, pe peretele îndepărtat sunt trei dâre de lumină. Brida se iveşte deasupra mea. Prin scobitura nasului, îi văd albul osului.

Lasă lângă mine ulcica veche şi neagră de deasupra vetrei. A fost curăţată de pânze de păianjen şi încălzită. O ridic şi îmi torn o ciorbă apoasă în gură. Are gust de ceapă amăruie şi mucegai.

Brida se aşază pe taburet. În spatele ei, cocoaşa adormită a lui Paul se ridică şi coboară. Îmi pipăi şalul de la gât. E uscat. Apoi somnul mă înghite din nou.

Când mă trezesc iarăşi, lumina îmi spune că e după-amiază. Paul trage cu ochiul printr-o crăpătură din obloane.

— Un grup întreg, zice el.

— După noi? Au venit după noi? zice Brida, iar în glasul ei se citeşte teama. Pe vrăjitoarea care a făcut păpuşa o vor.

— Una dintre domniţele reginei a murit imediat după ce păpuşa a fost găsită. O să ia cu lopata pe oricine pot învinovăţi cu uşurinţă, îi spune Paul. Iar dacă nici tu nu arăţi ca o slujitoare a Evei, atunci cine?

— Mă gândeam că s-ar putea să fie victima vrăjitoarei, spune Brida arătând spre mine. Îngrozitor.

De parcă n-ar fi fost gata să-mi jefuiască trupul mort.

— Nu-i nici un gardist cu ei, scrutează Paul printre obloane. Arată doar ca o ceată de băieţi murdari, Ziditorul să ne ajute. Trag nădejde că nu vor de mâncare.

Mesageri. Mă ridic, cu grumazul arzând, şi mă prăbuşesc înapoi pe covor.

— Ei, asta-i, e prea devreme să se ridice şi să umble, spune Brida odăii.

Mintea îmi invocă imaginea devoratoarei de păcate sub castel, în cine ştie ce infern.

Tot aş putea să-i spun reginei de inima de căprioară, mă gândesc eu. Dar nu, i-am jurat Ziditorului că n-o să mai vorbesc dacă mă cruţă, decât ca să-mi fac datoria de devoratoare de păcate.

Mă ridic şi aştept să-mi treacă sfârşeala. Mă duc clătinându-mă până la fereastră. Şase, nu, opt mesageri. *Trebuie să-mi fac datoria. Am s-o ajut pe devoratoarea de păcate când am să mă gândesc la o cale.*

Pantofii mi-au reapărut în faţa vetrei. Dovadă de bunătate, însă atunci când îi trag în picioare, cusăturile de pe grumaz mă dor şi mă ustură.

Brida se uită la Paul.

— Sigur mai poate să se odihnească un pic.

— Nu mă interesează ce face, spune Paul.

— Îşi împarte casa cu noi, zice Brida.

Paul pufneşte dispreţuitor.

— Iar eu mi-am pus pielea pe băţ ca s-o salvez pe a ei. După cum văd eu lucrurile, ea îmi e datoare mie.

— Ar trebui să se mai odihnească un pic, zice Brida din nou.

— Băieţii sunt probabil vestitori ai meseriei ei, fiecare de la câte un suflet mort sau pe moarte, spune Paul.

— Atunci trebuie să se ducă, oftează Brida umed.

Când deschid uşa, băieţii se apropie, iar mesajele zboară prin aer. Sunt precum ciorile abătute asupra unui iepure mort pe câmp, cele mai mari le împing pe cele mai mici, care cârâie cu atât mai tare din pricina asta.

Aud numele Fletcher şi Aleea Fierarilor şi pornesc la drum. Aproape cad când mă cuprinde sfârşeala în piaţa oraşului. Băieţii dau cu şutul în ţărână până când mă pun din nou pe picioare. Mesagerii primesc bănuţul abia când sosesc eu.

John Fletcher stă întins pe un pat de paie în colţul unei colibe cu două odăi. E destul de tânăr, dar răsuflă greu, de parcă i s-ar închide plămânii. Nevastă-sa îşi frânge mâinile, adunate în poală.

Lângă el e aşezat un taburet. Am nevoie de o clipă să-mi amintesc că sunt doar eu la Recitare. Numai eu. Ruşinea mi se umflă în piept, aşa că rostesc în grabă cuvintele de început.

Glasul meu sună atât de grav şi de spart, încât mă sperii. O sperii şi pe jupânească. Observ că pielea îi e crăpată după iarna lungă, iar pe buza de jos are o bubă roşie.

— Nevăzuta e acum văzută. Nedesluşita e acum desluşită. Trupul tău...

Cum era? N-am învăţat cum trebuie cuvintele.

— Am să-ţi port păcatele până în mormânt. Grăieşte.

— Tot ce faci când eşti băiat, şuieră John Fletcher. I-am necăjit pe alţi copii, am făcut tărăboi şi am şterpelit de prin grădini.

Se aude un fluierat când răsuflă. Ca atunci când sufli printre degetele care ţin un fir de iarbă.

— Am spus la minciuni în toate părţile; am siluit o fată cu încă doi băieţi.

Ochii îi fug spre nevastă-sa. Unul dintre pantofii ei râcâie podeaua.

— Treburi de băieţi. Era o cerşetoare. Treburi pentru care nu poţi învinui băieţii. Oricum voia şi ea.

Partea asta de la sfârşit o inventează. Nu ştiu de unde ştiu, dar minciuna e ca un miros sau un gust pe care-l recunoşti îndată.

— N-am ascultat de mama şi tata, şuieră el în continuare. Nu mi-am spus rugăciunile. Şi am omorât un om.

Pantoful jupânesei râcâie din nou.

— N-a fost cu intenţie, doar ghinion. Am..., zice, iar răsuflarea îi şuieră tot mai tare. L-am lovit doar de două ori. N-am crezut nicicând că o să-i vin de hac.

Acum şuieră tare de tot.

— Un om... n-ar trebui doborât... doar din două lovituri... Ca o femeie a fost... N-a fost nicicum vina mea.

Când termină, mă duc la jupânească, care îşi frânge în continuare mâinile în poală. Numesc bucatele de pregătit, cu voce răguşită. Zgârci şi porumbel fript. Castravete murat şi seminţe de muştar. Verdeţuri amare. Hering murat. Cap de clapon pentru siluirea unei femei.

Dar omorul... Nu ştiu ce fel de inimă să devorez. De-asta oamenii sunt ucenicii maeştrilor. Însă eu am pierdut-o pe a mea. Nu ştiu decât povestea Domnului Vulpe.

Mary cea Isteaţă se mărită cu Domnul Vulpe cel Avut. Bărbatul îi spune miresei că poate să meargă oriunde prin casa lui măreaţă, dar nu trebuie să se uite niciodată în debara. Sigur că într-o zi o copleşeşte curiozitatea şi deschide debaraua. Înăuntru sunt cele şapte stârvuri ale celor şapte mirese pe care Domnul Vulpe le avusese înaintea ei. Mary cea Isteaţă îl aude pe Domnul Vulpe în urma ei. El spune că acum trebuie să intre la rându-i în debara, ca să-i păstreze taina, însă ea fuge în oraş

ca să spună ce-a găsit. Sigur că nimeni nu o crede, fiindcă Domnul Vulpe e bogat şi respectat. O conduc pe Mary cea Isteaţă înapoi acasă la el. Domnul Vulpe aşteaptă să-i facă de petrecanie, dar tocmai când o împinge în debara, ea smulge o coastă dintr-un stârv şi-l înjunghie cu ea. La Devorarea lui, şapte inimi de porc stau pe sicriul lui, iar tot oraşul află în cele din urmă de crimele pe care le săvârşise.

Dar inima de porc nu-i bună. Sunt câteva păcate atât de teribile încât sunt împărţite pe mai multe bucate, în funcţie de cum s-au petrecut. De pildă, siluirea unei femei (cap de clapon) e altceva decât siluirea unui copil (cap de miel). La fel, omorul unui om cu voie, care e inimă de porc, e altceva decât omorul fără voie. În minte văd inima de căprioară de la Devorarea pentru Corliss. Pentru ce fel de omor era?

Jupâneasa aşteaptă, aşa că spun inimă de capră, de vreme ce capra e un soi de animal mai blând decât porcul, iar omorul fără voie e mai blând decât crima. Jupâneasa încuviinţează din cap, iar John Fletcher nu face altceva decât să şuiere. Poate că nici ei nu ştiu.

Tocmai când plec, o şoaptă lunecă de pe buzele jupânesei. Întâi cred că trebuie să fie o mulţumire, dar cuvintele ies cu alte forme. „Acum se duce”, asta spune. Îmi întinde doi bănuţi, se uită la soţul ei şi şopteşte din nou. Ca pe o rugăciune.

Mesagerii mă aşteaptă afară. Doi se joacă aruncând o bucată de lemn de la unul la celălalt. Altul calcă furnicile în picioare. Un băiat creţ care îmi vine cam până la piept i-a adunat pe câţiva în jurul lui, cu o poveste.

— Iar Corliss, guvernanta reginei, a fost vrăjitoarea care a făcut păpuşa! sfârşeşte băiatul creţ.

Unii dintre băieţi dau solemn din cap.

Cel care calcă furnicile se opreşte.

— Nu, guvernanta reginei a fost blestemată de vrăjitoare. De-aia a murit. Aşa că nu poate să fie ea vrăjitoarea.

Îmi amintesc cum Corliss se ţinea de burtă, chiar în locul unde se spune că păpuşa era împunsă cu peri de porc. Dacă o vrăjitoare e la lucru la noi în oraş, nimeni nu-i în siguranţă.

— La spectacolul din piaţa publică au zis că guvernanta era o mieluşea printre lupi, se bagă în vorbă un băiat cu doi dinţi lipsă.

— E o lupoaică între miei, se răsteşte băiatul creţ. Am văzut eu spectacolul. Secretarul reginei a zis că-i o ucigaşă şi o trădătoare. A zis că fărădelegea ei a fost trădarea coroanei şi a reginei Bethany, şi că o să pornească o cercetare fiindcă guvernatoarea a fost o lupoaică între miei.

— Pe cine a omorât? întreabă cel care calcă furnicile. Cine a fost omorât?

— Devoratoarea de păcate a mâncat inimă de căprioară pe sicriul ei, e tot ce spune băiatul creţ drept răspuns.

Ca să fie trădare, Corliss ar fi trebuit să ucidă un membru al familiei regale. Asta înseamnă inimă de căprioară? N-a mai murit nimeni de neam regesc de la regina Maris încoace. Şi nimeni înainte de ea, în afară de vechiul rege. Asta dacă nu-i numeri pe pruncii reginei Maris, care i-au pierit în pântec.

Corliss a fost o ucigaşă şi o vrăjitoare care nu şi-a recitat păcatele? Cine ar îndrăzni aşa ceva dacă preţul ar fi chinurile veşnice ale sufletului? Nu, cineva a învinuit-o pe nedrept de crimă.

Dar cel care calcă furnicile pune o întrebare bună. Dacă a fost într-adevăr o crimă, cine a fost omorât? Iar dacă toată lumea crede că făptaşa a fost Corliss, atunci adevăratul ucigaş trebuie să fie liber. La gândul ăsta mă cuprind în acelaşi timp fierbinţeala şi frigurile. Încerc să mă scutur de senzaţia asta şi le atrag atenţia băieţilor.

Cel care calcă furnicile îşi revine cel mai iute. O Devorare lângă Marea Casă a Ziditorului, anunţă el. Ceilalţi încep şi ei, iar toate cuvintele se adună claie peste grămadă. Recitare pentru un copil bolnav la miazăzi de podul peste râu. Recitare pentru Jupâneasa Miller. Devorare la Ferma Pajiştea Primăverii. Devorare pentru al doilea fiu al lumânărarului de lângă casa breslei. Şi altele şi altele şi altele.

La sfârşitul zilei, mă întorc în Dungsbrook. Recitările se topesc laolaltă într-un cocoloş în mintea mea, dar când răsuflu, simt încă gustul păcatelor altora. Verdeţuri amare fiindcă nu şi-au

spus rugăciunile. Boabe de orz pentru blesteme. Tocană de rândunele-de-mare pentru bârfă. Vin fiert pentru beţie. Mă fac să mă simt moleşită şi balonată. Mă doare gâtul. Vreau covorul meu de lângă foc. Vreau să dorm.

Pe măsură ce mă apropii de casă, miasmele de gunoaie arse, rahat şi drobuşor îmi înăbuşă gusturile amestecate din gură, până când nu mai simt decât duhorile din Dungsbrook. Măcar păcatele nu mai sunt. Poate că Dungsbrook are şi o parte folositoare.

Brida e pe covorul meu când sosesc. Paul stă în faţa unui foc mic, înfăşurându-şi zdrenţele în jurul corpului de parcă s-ar pregăti să iasă pe afară. Bănuiesc că monştrii caselor şi spiriduşii cutreieră numai noaptea.

Se opreşte când intru, dar nu se uită să vadă cine e. Apoi îşi vede de îmbrăcat, netezind cu grijă fiecare pliu şi cută a ţesăturii. Îmi ia o clipă până să-mi dau seama că îi pasă cum arată. Un monstru înfumurat! Râd atât de tare că Paul tresare. Îşi revine, îşi înfăşoară în grabă faţa şi iese în fugă pe uşă.

— Ţţţ, cârâie Brida înspre mine, de pe covorul din faţa vetrei.

Poate că ei nu i se pare comic.

Pentru prima dată, iau scara şi urc în pod, cu toate că urcatul îmi întinde cusăturile din grumaz. Mă uit prin jur. Sunt rafturi cu lăzi de lemn care acoperă un perete de sus până jos, şi, slavă Ziditorului, o saltea. A trecut o grămadă de timp de când n-am mai dormit pe una. Mă las pe ea, prefăcându-mă că nu simt după miros că husa nu i s-a mai schimbat de mult.

Dar cu toată oboseala, somnul nu vine. Mintea îmi zbârnâie de imagini şi gânduri. De ce m-a înjunghiat Degete Negre? Să fie el vrăjitoarea care a ucis-o pe Corliss? El să fi pus inima de căprioară pe sicriul ei? Tot ce ştiu e că mi-a făcut rău fiindcă am vorbit despre o crimă. Ca să mă pun la adăpost, trebuie să-mi ţin gura.

O rază de lună pătrunde prin oblon. În lumina ei slabă, lăzile de lemn de pe rafturi arată ca nişte cărămizi prea mari. O ladă stă deschisă la piciorul saltelei. O trag în lumina lunii ca să arunc o privire.

E ca o imagine a unei persoane. Nu o imagine adevărată, ci o asemănare alcătuită din ce e înăuntru. Mai e şi un inel de cupru din cele pe care le porţi pe deget în semn că eşti căsătorit. Două pandantive de os din cele pe care le dau mamele pruncilor ca să-i apere de ochiul Evei, cu toate că Slujitorii Ziditorului spun că-s păgâne. Şnururile de piele sunt nepurtate. Prunci care n-au rezistat. O batistă din pânză delicată de in, brodată cu două litere pe care nu le cunosc. O carte legată în piele de viţel, poate pentru rugăciuni. Cartea de rugăciuni îmi aduce o altă imagine în minte: o temniţă, Degete Negre lângă devoratoarea de păcate, ţinând o piatră ca să scoată zdrobind o mărturisire de la ea.

Nu i-am aflat niciodată numele.

Iute, îi pun lucrurile la loc, fiindcă ale ei trebuie să fie. Vâr lada înapoi la piciorul saltelei. Dar apoi glasul lui Paul răsună din josul scării. S-a întors. Îmi vine o idee.

Cu lada în mână, cobor scara, atentă să nu-mi întind cusăturile. Brida se uită dintr-o parte la mine, de parcă aş fi un cal sălbatic care tocmai a ţâşnit din loc. Aşez lada lângă foc şi ridic batista devoratoarei de păcate.

Paul întoarce privirea, dar Brida trage cu ochiul.

Arăt spre literele brodate.

— Nu ştiu ce vrea, îi spune Brida lui Paul.

Vreau atât de tare să vorbesc, încât îmi iese un gâfâit de pe buze.

De îndată Paul se întoarce şi recită în grabă Rugăciunea Ziditorului. Eu strâng tare din buze, dar el continuă. Îmi astup gura cu mâna.

— Paul, strigă Brida peste sunetul rugăciunii. Nu vorbeşte.

Paul se opreşte brusc.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu ea.

Mi-aş dori să n-am nevoie de ajutorul lui, dar nu mai am pe nimeni. Ridic iar batista şi arăt cu degetul.

— Doar arată literele, spune Brida.

Paul îşi lasă privirea să atingă în treacăt bucata de pânză.

— *R. G.*

Iar acum ştiu literele numelor ei. *R* pentru numele mic. *G* pentru numele de familie.

— Ia zi, a fost greu? îl mustră Brida.

— De unde să ştii tu, stârv împuţit? latră Paul la ea. Ce ofense trebuie să îndur! Călătorind numai noaptea, pălind de frică la vederea felinarelor gardiştilor, dejunând cu jegurile aruncate de ceilalţi şi vârându-mă într-o colibă mică şi sordidă cu contaminarea asta! zice el, arătând cu mâna spre mine.

— Putem să ne întoarcem în ţarcul oilor, sugerează Brida, de parcă ar fi obişnuită cu asemenea neobrăzare.

Paul începe să-şi înfăşoare faţa de parcă ar vrea să plece iarăşi. Numai bine, din partea mea. Mi-o fi salvat el viaţa cosându-mi grumazul, dar are o fire de gâscan. În timp ce se îmbracă, întrezăreşte cartea din lada devoratoarei de păcate. Scoate un hohot scurt de râs.

— Ce e? întreabă Brida.

— *Breviar de păcate osebite, mai mari şi mai mici, şi bucatele lor nimerite*, citeşte Paul cuvintele presate în coperta cărţii. Însă tânăra noastră devoratoare de păcate nu cunoaşte literele. Ce mai comedie!

Câteva clipe mai târziu, uşa se trânteşte în urma lui. Drum bun şi cale bătută.

Înapoi în pod, husa veche mă înţeapă în şolduri când mă târăsc pe saltea. Salteaua ei. *R... Rose?* Îmi las trupul să se înmoaie în locurile îndesate unde s-a odihnit odinioară trupul ei masiv. *Rebecca?* Găsesc scobitura unde îşi odihnea capul. *Ruth? Ruth*, un nume zdravăn.

Iar numele familiei din care se trage? Glover? Granger? Garrington? Încerc toate numele pe care le cunosc, dar nici unul nu-mi pare că merge. Ochii îmi sunt chemaţi de lada ei. Tot n-am găsit o cale s-o ajut. Asta mă face să mă foiesc şi să mă învârt ore în şir în cuibul lăsat de urma trupului ei.

8. PLĂCINTĂ CU CARNE DE PORUMBEL

Încă e întuneric când sunt trezită din somnul meu agitat de zgomotul unor lovituri. Cineva la uşă, cred, apoi mă cufund la loc în somn. Visez că sunt acasă, la casa mea adevărată, iar mama face prăjituri fine pentru cina de Ziua Ziditorului. Bate în continuare cu lingura de lemn în marginea castronului. *Boc. Boc. Boc.* Apoi sunt trează iar, şi bătăile din uşă se aud mai tare.

Dincolo de oblon văd un mesager mic şi palid, cu o scufie de noapte lungă, din lână, pe cap, şi care mă cheamă la o Recitare care nu poate să aştepte până de dimineaţă. Îmi iau şalul şi cobor târându-mă pe scară. Brida şi Paul au plecat amândoi, iar vatra e rece.

— Recitare pentru Tilly Howe, îmi spune băiatul. Tilly Howe de la castel.

Castelul. Nu vreau să mă întorc. Acolo e Degete Negre.

Dar la castel e şi devoratoarea de păcate. Ruth, am botezat-o eu aseară.

Trebuie să te duci, spune cerul încă întunecat. Gâtlejul mi se strânge, iar cusăturile mă ard.

E datoria ta să asculţi, spun pietrele din drum.

Glasurile lor ajung la fel de puternice ca al mesagerului, iar în cele din urmă n-am ce să fac decât să mă duc.

*

Până ajung la poarta castelului, se crapă de ziuă, iar drumurile s-au umplut, cu toate că e Ziua Ziditorului şi lumea ar trebui să se odihnească.

Odată intrată pe poartă, îl urmez pe mesager până la uşa cu sulul de pergament. Din nou uşa cu sulul de pergament. Castelul e un loc mare, cu tot soiul de odăi şi de oameni, aşa că-mi dă o senzaţie de frig în ceafă să mă întorc la aceeaşi uşă.

Sunt îngrozită că o să dau peste Degete Negre. *Cât timp nu sunt singură, nu poate să-mi facă rău*, mă gândesc eu, păşind mai iute după mesagerul din faţă. *Iar cât timp tac din gură, am să fiu în siguranţă.*

Trecem pe lângă tapiseria cu capra-căprioară, cu bătătura din lână aspră. Apoi pe lângă cea care reprezintă licorni, din lână mai fină şi vopsită atât de viu colorat, încât copacii din spatele făpturilor par adevăraţi. Trec pe lângă mai multe tapiserii, fiecare mai preţioasă decât cea dinainte, aşa încât ştiu că ne întoarcem la odăile reginei. În urma mesagerului, mângâi tapiseriile cu degetele, simţind, fără să fie măcar nevoie să privesc, cum ţesăturile devin tot mai fine.

Sunt lăsată din nou în salonul reginei. Purcica Vopsită care a fost la Recitarea lui Corliss stă pe un taburet şi brodează o siluetă roşie pe un câmp galben. Astăzi poartă un guler atât de mare că nu-mi dau seama cum vede peste el ca să împungă cu acul în ţesătură. Deasupra ei, pe perete, stă tapiseria cu domniţa nudă care seamănă cu regina. *Diana, zeiţa pădurii*, îi spusese Chip de Terci.

Chip de Terci e şi ea acolo, privind desenele dintr-o carte. Văd tot soiul de siluete cu coarne şi cruci.

Purcica Vopsită se opreşte ca să-şi fluture broderia spre cartea lui Chip de Terci:

— Aşa, la vedere? Când doctorul reginei interoghează chiar acum presupuse vrăjitoare?!

— Străvechii învăţaţi erau vrăjitori, nu-i aşa? întreabă Chip de Terci, fără să ridice ochii din carte.

— Asta nu-i învăţătură grecească, atâta ştiu, murmură Purcica Vopsită.

Chip de Terci întoarce pagina. Papucii mă rod. Mă uit în jos şi văd că i-am pus invers, iar talpa stângă, care e mai lungă, mă roade la călcâiul papucului drept.

— Artele femeieşti, precum cusutul, sunt prea bune pentru tine? continuă Purcica Vopsită, ridicându-şi broderia.

Acum văd că brodează o emblemă, cel mai probabil din heraldica familiei.

— Eşti îngrijorată, îi spune Chip de Terci Purcelei Vopsite, cu ochii tot pe cartea ei. Aş putea să-ţi aduc nişte vin să-ţi liniştească nervii.

— N-am nevoie de vin, se răsteşte Purcica Vopsită. Se întâmplă lucruri stranii zilele astea. Păpuşi, rodii, inimi de căprioară... Suntem în pericol. Iar tu – Purcica Vopsită se uită la

Chip de Terci – stai acolo cu cărţile tale şi te crezi tare deşteaptă.

— Poate pentru că sunt.

Chip de Terci ridică în sfârşit privirea. Mă vede cu coada ochiului, dar nu tresare.

— Să aduc vinul acela? se oferă din nou Chip de Terci.

În clipa aceea soseşte o slujnică.

— Vă cer iertare, domniţe, face ea o plecăciune. Gărzile trebuiau s-o conducă pe – se opreşte şi îşi drege glasul – devoratoarea de păcate în odăile cameristelor.

— Pentru cine au chemat-o? întreabă Purcica Vopsită.

— Tilly Howe, milady. Fiica bătrânului doctor Howe.

Ca un copac măreţ care cedează în faţa tăietorului de lemne, Purcica Vopsită scoate un ţipăt, apoi leşină şi cade de pe scaun.

Burta a adus-o pe Tilly Howe la pat, ceva dureros care vine în valuri. O femeie de-o seamă cu Tilly, cam pe la patruzeci de ani, stă aproape.

— Tilly, când te gândeşti că erai sănătoasă tun cu nici măcar o zi în urmă.

— Oh, Meg, îi spune Tilly prietenei sale. Niciodată nu m-am mai simţit aşa. Trebuie să-i trimiţi vorbă tatei. E doar la cale de o zi.

— Lasă-mă să-l chem pe doctorul reginei, se oferă Meg.

Probabil e vorba de Salcie.

— E un scamator, scuipă Tilly printre dinţi.

— Nu-i tatăl tău, spune Meg. Dar e învăţat.

— O păcăleală, pântecul ştie, murmură Tilly.

Pântecul ştie. Asta spunea mama uneori. E pentru atunci când ştii ceva în adâncul fiinţei tale, cu toate că raţiunea spune că-i greşit.

— Regina a trimis roiniţă, spune Meg, pesemne ca s-o înveselească pe Tilly.

Tilly schiţează un zâmbet timid. Apoi vine un val de durere, iar trupul lui Tilly se zguduie de parcă-i cuprins de o criză. Răsuflarea i se înteţeşte.

— A ve... a venit?

Meg se uită în direcţia mea.

— Da, e aici.

Tilly se uită încoace şi dă capul pe spate.

— Nu ea! Regina. Speram că o să...

Tilly se oţeleşte pentru alt val de durere. După ce trece, chipul i se înmoaie, ca un cearşaf scufundat în apă.

— Atunci e timpul pentru devoratoarea de păcate?

Meg nu spune nimic.

— Nu pleca de lângă mine.

— Niciodată, Tilly. Niciodată.

Trag un scaun lângă patul lui Tilly. Meg o strânge de mână.

— Gândeşte-te, curând vei fi alături de Ziditorul.

— Nu ştiu, Meg, zice Tilly, strângând în pumn cearşaful. Am păcatele mele.

Lacrimile se adună în ochii lui Tilly, iar un alt val de durere le scuturã.

— Ai ajutat destule suflete să vină pe lume ca să compensezi pentru păcatele pe care le ai, cloncăne Meg.

Tilly dă din cap, iar apoi se lasă liniştea.

— Nevăzuta e acum văzută. Nedesluşita e acum desluşită, încep eu. Păcatele tale trupeşti devin păcatele mele, să le port în tăcere până în mormânt. Grăieşte.

Tilly întoarce capul.

— Ia te uită, ce avem aici?

Acum că mă poate privi, mă cântăreşte cum trebuie din priviri.

— O tinerică. Câţi ani ai, paisprezece? De-o vârstă cu regina când am întâlnit-o prima dată, oh, ce vremuri! zice ea.

O cuprinde alt val de durere, iar ea aşteaptă să treacă înainte să se cufunde înapoi în amintiri.

— Tatăl meu lucra pentru mama vitregă a reginei, Katryna. Era doctorul ei, tata. Katryna nu mai era regină pe atunci, de bună seamă. Katryna nu era os domnesc, aşa că atunci când a murit vechiul rege, coroana s-a dus la fiica lui, Maris. Bethany era doar o fetiţă care trăia în casa Katrynei.

Oh, dar Katryna era bună cu tatăl meu, îl lăsa să mă ia cu el când lucra. Ea a fost cea care l-a avertizat să-şi pună cărţile pe foc când Maris a ajuns pe tron. E şi acum cu adevărat devotat noii credinţe.

Tilly rămâne nemişcată o clipă, aşteptând ca durerea să vină şi să plece.

— Ar trebui să trec la subiect, aşa-i? zice şi se linişteşte. Vai mie. Iată: întotdeauna mi-au plăcut dulciurile, să ştii. Aşa o mai stârneam pe mama, când luam câte o prună dintr-o plăcintă înainte să fie servită.

Tilly se opreşte din nou de durere. Dar povestea îi aduce o urmă de trandafiriu în obraji şi pare să se simtă puţin mai bine decât înainte. Trece prin lăcomie (dragostea de dulciuri), beţie (dragostea de vin), minciuni nevinovate când ajuta femeile să nască („a trecut ce-i mai rău, de-acuma doar împingi”). La fel ca tatăl ei, se pricepea să tămăduiască. Mă trece prin toată viaţa ei, păcat după păcat, oprindu-se din când în când de durere.

Şi mintea mea se întoarce la vremea când eram mai mică. Când eşti copil, parcă fiecare clipă e o viaţă în sine. Îmi amintesc cum strângeam frunze într-o dimineaţă, după ivirea zorilor, frunze maronii, oranj, galbene, îmbibate de apă, astfel că se lipeau de greblă, ca nişte turte mari şi late. Tata şi mama au ieşit afară, gata pentru Casa Ziditorului, cu abur ieşindu-le pe gură ca din două oale lăsate pe foc. Era după ce au venit purificatorii, dar eu tot mai aveam mătăniile de la tata agăţate de şorţ.

— Trebuie să le arunci la groapa de gunoi, May.

Ochii tatei erau plini de frunze maronii când a spus asta. N-am înţeles de ce un dar frumos de la tata ar putea conta pentru oamenii mari.

— Aruncă-le acum, a spus el în timp ce mama bătea dintr-un picior ca să-şi desprindă un bulgăre de noroi de pe pantof.

Am aruncat grebla pe jos şi am refuzat. Mama a trebuit să mă ţină în timp ce tata mi-a luat mătăniile. Mai târziu am înţeles că oamenii erau ucişi pentru asemenea lucruri. Se duceau războaie pentru asemenea lucruri, şi s-ar putea duce iarăşi. Arderile lui Maris, purificatorii reginei Bethany. Credinţa e o treabă sângeroasă.

— Iar apoi, mă rog, continuă Tilly. Având în vedere că nu m-am măritat niciodată, l-am tot asistat pe tata în casa Katrynei. Katryna era tânără încă. Oh, şi deşteaptă. Ea şi guvernatoarea reginei, Corliss, şi celelalte doamne, toate erau cu cărţile,

învăţau, învăţau tot timpul. Păcăliciul ăsta de doctor de aici, de la curtea lui Bethany, era şi atunci prin preajmă. Încă nu era doctor, ci profesor. Le învăţa pe doamne limbile vechi, greacă şi ebraică. Katryna vorbea trei limbi. Ştia matematici. Şi astrologie, mmm.

Zâmbeşte când îşi aduce aminte. Apoi chipul îi e străbătut de o grimasă.

— Dar Katryna a ales să se recăsătorească. Cu baronul Seymaur. Un lup, omul acela. Katryna era orbită de dragoste. Şi nu puteai spune că nu făceau o pereche frumoasă. Familii bune, amândoi puteau pretinde tronul. Sigur, baronul şi-a pierdut capul pentru asemenea ambiţii. Dar pe vremea aceea, înainte de toate, s-au căsătorit, iar Katryna a rămas grea cât ai clipi. Tatăl meu a servit-o cât a stat în izolare. A murit la scurt timp după ce a născut. Lupul acela de bărbat a trădat-o. De-asta a murit. Nu trupul i s-a frânt, ci inima.

O strânge pe Meg de mână şi aşteaptă să mai treacă un val.

— Iar micuţa Bethany, abia ieşită din copilărie, trăia în aceeaşi casă. Nu şi-a închipuit niciodată că o să ajungă regină, cu soră-sa măritată pe tron şi urmând, fără doar şi poate, să aibă un moştenitor curând...

Tilly se opreşte deodată, şi nu de durere.

— Dar atunci, spune ea. Dar atunci, repetă ea şi pare că un gând i s-a înţepenit în minte. N-ar trebui să vorbesc despre asta. Am vorbit o dată şi mă tem... Dar trebuie, nu-i aşa?

Se uită la Meg.

— Eliberează-te de poveri, o linişteşte Meg.

Tilly întoarce privirea şi trage cu greu aer în piept.

— E trădare să înşeli pe cineva de os domnesc?

— Vai, Tilly! şuieră Meg.

— Ei, hai, Meg, am avut şi eu o viaţă.

— Dar, Tilly, sigur n-ai făcut aşa ceva.

Meg a căscat ochii mari, iar faţa i s-a albit.

— Din câte am auzit eu, când Katryna s-a izolat pentru naştere, deja se simţea rău. Orice i-ai fi spus pe patul de moarte, cu siguranţă n-a fost înşelăciune.

Tilly scutură din cap.

— Nu ea a fost. I-am promis ceva lui Bethany.

Meg înclină capul, şovăielnic, ca o pisică adulmecând într-o încăpere nouă.

— Tilly?

Tilly apucă deodată mâna lui Meg, cu ochii strâns închişi.

— Vin mai repede acum, şopteşte ea, şi mai multe lacrimi i se adună în ochi. Toate i-am făcut o promisiune lui Bethany, dar am încălcat-o. Ce puteam face? Voiam să fie regină. Vai, ce mă arde!

— Burta? întreabă Meg.

— Buzele, răspunde Tilly. Dă-mi cupa, că mor de sete.

Buzele ei, văd uluită, s-au făcut albăstrui. Simt aceeaşi tulburare ca atunci când am văzut buzele albăstrui ale lui Corliss. Însă de data asta, amintirea îmi vine în minte, cu imaginea limpede şi bine luminată. Ştiu ce face buzele să capete culoarea albastră, trupul să se cutremure, şi din gură să-ţi iasă spume. Nu e boala rea sau pântecarea, cu toate că mare parte din parcursul bolii arată la fel. De-asta sunt ierburile atât de scump de procurat. Şi de-asta, când vraciul le-a descris unchilor mei Daffrey ce vrea, era în siguranţă în casa lor, în toiul nopţii. Corliss şi Tilly au fost otrăvite.

Mi-am dat toată silinţa să uit fiecare clipă din anul negru pe care l-am petrecut cu neamul Daffrey. Dar asta nu înseamnă că am reuşit. Unchii mei erau oameni destoinici, ceea ce în argoul hoţilor înseamnă pungaşi de mâna-ntâi. Înainte să ajung la Daffrey, nu ştiam că pungaşii şi alţi oameni necinstiţi au grade şi ordine la fel ca nobilii, iar cei mai şireţi dintre pungaşi sunt în vârf de tot. Unchii mei erau conducătorii, iar bună-mea, regina văduvă.

Tot felul de putregaiuri de oameni se trambalau prin casa Daffrey crezându-se lorzi şi duci ai pungăşiilor. Bandiţi la drumul mare care ar omorî un om pentru cizmele lui din piele de viţel, hoţomani care furau cai, măsluitori care vindeau permise de cerşetorie. Mai erau şi alţii, însă numele lor le-am uitat. Sau măcar am încercat, în nopţile când umpleau bucătăria. Eu le făceam de mâncare. Ei îmi mâncau ciorba, se uitau la mine dezbrăcându-mă din priviri, cu toate că eram doar o fetiţă, aşa

că tremuram până şi lângă foc. Dar îmi amintesc un soi anume. Vracii.

Vracii erau bărbaţi care ar fi fost spiţeri dacă ierburile şi preparatele pe care le vindeau ar fi ajutat vreodată vreun trup să se însănătoşească. Mărfurile lor împingeau lumea în partea ailaltă. Cât de făţiş sau cât de discret era o chestiune de preţ.

Într-o noapte, pe când eram la Daffrey de câteva luni, pungaşii au venit unii după alţii, mai întâi umplând băncile gemene de la masa din bucătărie, apoi taburetele de lângă vatră, apoi cele două găleţi, răsturnate, apoi aşezându-se pe lemnele de foc puse în picioare, iar cei rămaşi s-au înşiruit în picioare de-a lungul peretelui de lângă focul unde amestecam supa. Era o întâlnire menită să împartă teritoriul şi să strângă dările pentru dreptul de a munci pe teritoriu. Şi pungaşii plătesc dări. Dar nu reginei. Dările astea ajungeau la Misgett, unchiul meu cel mai în vârstă, regele pungaşilor.

Uric, unchiul mai tânăr, mai tăcut, însă înfiorător în tăcerea lui, a trasat harta locului în făina de ovăz de pe masă. Când a terminat, şi toată lumea îşi ştia locul, Misgett a izbit cu pocalul în masă şi le-a cerut să fie atenţi. Li se alătura un coleg nou, şi era timpul pentru botezul lui. Bărbaţii s-au dat la o parte ca să-i facă loc bărbatului nou, Barnabas, ca să îngenuncheze în faţa lui Misgett. Misgett s-a ridicat de pe scaun.

— Vedem că eşti bărbat, aşa-i?

— Am pus mâna pe femei, aşa că io zic că da, a răspuns Barnabas.

Toţi pungaşii l-au aclamat.

— Vedem că eşti englez, aşa-i? a zis Misgett după aceea.

— Mama a fost englezoaică, aşa că io zic că da.

Mai multe urale.

— Vedem că eşti pungaş, aşa-i?

— Jur credinţă cu punga asta, aşa că io zic că da.

Barnabas a ridicat o punguţă în faţa lui Misgett, care a scuturat-o prin toată odaia, vărsând monedele pentru ca bărbaţii să le adune de pe jos.

Uric a bătut în masă, cerând să se facă linişte. Misgett a ridicat pocalul.

— Te primesc cu braţele deschise ca bărbat, englez şi pungaş!

Zicând acestea, şi-a turnat berea în capul lui Barnabas, drept la masa din bucătărie, lăsând o băltoacă dulceagă pe care s-o curăţ eu mai târziu.

Apoi a venit momentul ca Barnabas să-şi prezinte „jocul” noilor săi colegi. A scos o casetă de piele. Apoi a adus câinii.

Erau trei. Nu corcituri sfrijite care adulmecă prin gunoaie, ci câini voinici de fermă. Se agitau văzând că sunt duşi într-o odaie plină, dar Barnabas îi avea în lesă şi botniţă, aşa că au intrat. Doi erau bine, sănătoşi, al treilea se simţea rău, răsufla greoi şi scâncea de parcă ar fi avut dureri.

Barnabas a deschis caseta de piele. Înăuntru erau trei borcănele de sticlă înfăşate ca nişte prunci în puf de lână. Înăuntrul borcanelor avea otrăvurile, fiindcă Barnabas era vraci.

Al treilea câine, cel care se simţea rău, le-a spus Barnabas pungaşilor, primise dintr-unul din borcane o otravă care îşi făcea efectul puţin câte puţin în fiecare zi. Într-o lună, omora un bărbat în putere şi nimeni n-ar fi ştiut de ce. Barnabas i-a dat câinelui un şut puternic în burtă. Câinele a căzut schelălăind şi nu s-a mai putut ridica. Bărbaţii aclamau în timp ce câinele încerca să se târască până la uşă. Misgett a făcut un semn, iar un pungaş mai umil a târât câinele afară, în curte.

Barnabas a adus al doilea câine în faţă. Apoi a deschis unul dintre borcanele din casetă şi a turnat trei picături într-o mizerie însângerată dintr-un castron. A lăsat câinele să mănânce. Câinele s-a năpustit asupra castronului, lipăind sângele. Celălalt câine voinic a lătrat şi a sărit şi el la castron. Barnabas i-o fi ţinut nemâncaţi ca să fie sigur că o să mănânce.

A fost nevoie numai de o clipă ca otrava să-şi facă efectul. Scheunăturile câinelui erau atât de jalnice, încât mi-am acoperit urechile.

— Arde o gaură drept prin gâtlejul câinelui, a zis Barnabas. La om se vede mai bine fiindcă n-are blană.

Scheunăturile câinelui s-au transformat în scâncete pierite. Misgett a făcut din nou semn cu mâna, iar câinele acesta a fost şi el scos afară. La scurt timp după aceea, scâncetele au încetat.

Barnabas a mai scos un borcan din casetă. În acesta era o pulbere. Cu mâna înmănuşată, a luat câteva vârfuri de pulbere

şi le-a amestecat într-un vas cu măruntaie. Ultimul câine le-a hăpăit pe toate.

— Durează cam o zi sau două să-şi facă efectul un vârf de pulbere, a spus Barnabas. Dar eu i-am dat mai mult ca să vedeţi mai iute.

Bărbaţii şi-au umplut din nou paharele, dar n-au apucat să se îmbete prea tare când au început urletele. Câinele se scutura şi urla şi urla şi se scutura. Când i s-au deschis maţele, Misgett l-a pus pe acelaşi pungaş să scoată câinele afară.

— Arată ca pântecarea, să mor io, a zis unul dintre ceilalţi bandiţi.

— Aşa-i, a confirmat Barnabas. Dar se cunoaşte preţ de câteva clipe înainte să-şi dea duhul, după buzele albăstrui, după spumele la gură şi tremurul ăla grozav.

A fost una dintre cele mai nenorocite nopţi la neamul Daffrey, dintr-un an plin de nenorociri.

Afurisiţii de Daffrey. Până la urmă mi-au dat şi ceva de folos.

*

Gemetele lui Tilly mă readuc în prezent. Devine tot mai inconştientă. Se ghemuieşte într-o parte şi şopteşte ceva în cearşafuri.

Mă aplec, dar am ratat cuvintele.

— Ce-ai spus? o îndemn eu.

Dar Tilly nu răspunde.

Meg o strânge pe Tilly de mână şi întoarce privirea.

— A spus că şi pe sicriul ei are să fie inimă de căprioară.

9. COTLET DE BERBECUŢ

E ca şi cum ai vedea o urmă mare, cu gheare, în noroi. Prima dată când o vezi, te gândeşti că sigur e mai mare decât a unui câine, dar poate era noroiul moale, poate avea câinele laba umflată. Însă la a doua urmă, ştii că a fost un lup.

Două domniţe otrăvite. Două inimi de căprioară pe sicriu. Se petrec lucruri întunecate. Sigur că şi ceilalţi trebuie să fi observat. Îi numesc pe toţi cei care le-au văzut pe Corliss şi pe Tilly în ultimele clipe şi care ar fi putut vedea semnele otrăvii.

Tămăduitorii? Salcie, doctorul reginei, a îngrijit-o pe Corliss, dar nu şi pe Tilly.

Slujnicele? Oamenii precum Tilly nu au slujnice.

Cine ar fi putut să vină şi să vadă urmele din noroi?

Eu. Eu sunt singura care a văzut cum au murit ambele femei. Singura care a auzit ambele Recitări. Ce fac cu cunoaşterea asta? Ştiu că ar trebui să spun cuiva, dar cum?

Tata zicea că lucrurile vor doar să meargă cum trebuie, dar acum se strică şi se amestecă tot mai rău. Un singur lucru a arătat otrăvirea: că nu păpuşa vrăjitoarei a omorât-o pe Corliss. Asta ştiu acum fără doar şi poate. Mai lucrează şi alt drăcuşor aici. O vrăjitoare şi un vraci care otrăveşte. Mi-aş dori să fie şi cealaltă devoratoare de păcate aici. *Ruth, am botezat-o*, îmi aduc aminte.

Meg mă aşteaptă. Enumăr bucatele. Smântână închegată pentru lăcomie, smântână simplă pentru invidie, vin fiert pentru beţie, seminţe de muştar pentru minciuni, frişcă bătută cu vin pentru înşelăciune, până când nu mai rămâne nimic, până când ultimele cuvinte şoptite de Tilly plutesc în aer între noi. Meg rămâne cu privirea aţintită pe pipirigul de pe podea, aşteptând să vadă dacă pun şi inima.

În spatele nostru, pe pat, Tilly începe iar să se cutremure. O spumă albă îi vine pe buze.

Închei Recitarea.

— Ultimele cuvinte?

Dar Tilly a trecut dincolo deja.

Când ies pe uşa cu sulul de pergament, pentru o clipă soarele risipeşte încurcătura. Trag adânc aer în piept. Aerul e încă doar aer. Pietrele sunt încă doar pietre. Ziua e încă doar ziuă. Dacă m-aş întoarce acum la Dungsbrook, poate că aş putea lăsa în urmă toate treburile astea sumbre.

Dar apoi privesc dincolo de curte şi văd turnul. Sub el e temniţa. Acolo e Ruth.

Stomacul îmi spune: *Fugi*. O spune clar şi răspicat, aşa că abia observ pietrele neregulate de sub papucii mei subţiri, puşi în continuare greşit.

Îmi ia mai puţini paşi decât credeam să traversez curtea, mai puţini paşi decât vreau ca să ajung la temniţă. Nu sunt gărzi care să mă împiedice să intru. Numai să ieşi e interzis.

Zece trepte verzi, mucegăite, mă conduc în pământ. La capăt e o uşă păzită de un bărbat grosolan aşezat pe un scaun, cu o barbă la fel de blănoasă ca treptele mucede. Dincolo de el e un coridor de piatră umed de parcă ar plânge. Coridorul are uşi de lemn la câţiva paşi unele de altele, până când e prea întuneric să mai vezi. Nu e ca temniţa în care am fost eu, o încăpere mare, de pământ, cu lacăt la uşă, în care toată lumea era vârâtă la grămadă. Asta e doar pentru trădători şi oameni de viţă nobilă.

— Cine primeşte vizita devoratoarei de păcate? zice Barbă Mucedă cu voce tare, iar glasul lui răsună pe coridor.

Un soldat mai bătrân, cu o barbă sură îngrijită, tăiată în formă de cazma, iese de pe coridorul întunecat. Îşi lasă privirea să alunece pe deasupra mea fără să se oprească:

— Nu moare nimeni azi. Trimite-o de-aici.

— Cum? întreabă Barbă Mucedă de parcă i s-ar fi cerut să scoată afară un şarpe.

— Nu moare nimeni azi, spune Barbă Sură mai tare.

Ca o veveriţă, mă strecor în fugă pe lângă ei, aşteptându-mă să mă tragă de haine. Dar tot ce fac e să strige. Unul la altul.

— Ai lăsat-o să treacă! îl ceartă Barbă Sură.

— Ce era să fac? zice Barbă Mucedă.

— Ce-are de gând? Du-te după ea!

Le aud paşii în urma mea în timp ce trag cu ochiul prin găurica tăiată în prima uşă. În celulă e un tânăr în genunchi, care se roagă.

În următoarea e un bărbat grăsun întins pe un morman de pipirig murdar, nemişcat ca un mort.

— Caută pe cineva, zice Barbă Mucedă.

Următoarea celulă e mai mare. Are un pat şi o masă. E o femeie într-o rochie scumpă, care scrie pe un pergament, şi un ciot de lumânare din ceară de albină îi face lumină.

— Se uită la contesa euharistică, zice Barbă Mucedă.

— Nu trebuie să reciţi ce vedem limpede amândoi! îl blestemă Barbă Sură.

Contesa ridică ochii la auzul vocilor.

— Ai un pachet pentru mine? le spune ea, ostenită, gărzilor. Urma să mi-l aducă o rudă.

Se face puţină linişte, iar apoi Barbă Mucedă spune:

— A venit, milady.

Paşii lui se îndepărtează şi se întorc. Descuie uşa contesei, cu un coş în mână. E acoperit cu o pânză galbenă brodată cu o emblemă roşie, precum cea pe care o broda Purcica Vopsită.

— Şi mi l-ai fi dat dacă nu l-aş fi cerut? spune contesa de parcă ar fi în propria casă, adresându-se unui servitor. Sau l-ai fi păstrat pentru dumneata?

Barbă Mucedă se uită la pantofii lui şi încuie uşa la loc. Dar Barbă Sură spune:

— Eşti o trădătoare a reginei, aşa că poate n-ar trebui să te plângi.

— Poate n-ar trebui să mi te adresezi cu atâta îndrăzneală! răspunde contesa prin uşă. Oi fi eu euharistică, n-am să-mi neg credinţa, dar n-am complotat niciodată s-o dau pe regina Bethany jos de pe tron. Verişoara mea e cameristă! Suntem credincioase.

— Iscoadele euharistice s-au răspândit la curtea reginei Bethany ca şobolanii. Fiicele Evei, asta sunteţi voi, spune Barbă Sură, scârbit.

— Am fost prietenă dragă de-a reginei-văduve Katryna, mama vitregă a lui Bethany, şi am trăit în casa ei în anii în care şi

regina Bethany trăia acolo. Ar trebui să-şi amintească asta şi să aibă grijă să nu cânte cucul prea tare.

Apoi contesa cântă nişte versuri:

Ce pasăre şireată-i cucul;
Un cuib nu s-ar căzni să facă preaînaltul,
Nici propriile odrasle nu le vrea;
Le lasă ba la unul, ba la altul.

— Acuma vorbeşti în cimilituri? Am să chem căutătorul de vrăjitoare, spune Barbă Sură.

Contesa nu-i răspunde.

— Sunt numai lumânări şi prăjituri în pachet. Verişoara mea urma să-mi trimită cerneală.

— Ca să-ţi scrii scrisorile de iscoadă? întreabă Barbă Sură.

— Dă-mi cerneala!

Barbă Sură nu mai spune nimic.

După celula contesei, pereţii plânşi ai temniţei dispar după o cotitură lungă şi întunecoasă. Din întuneric, răsună brusc un urlet ca de animal, care îmi îngheaţă sângele în vene. Ce am să găsesc dacă merg mai departe?

Dar e aici. Şi e singurul om care mi-a mai rămas.

— Se duce la celulele de interogare, spune Barbă Mucedă.

Aud cum pumnul lui Barbă Sură loveşte carnea lui Barbă Mucedă.

După câţiva paşi făcuţi în întuneric, văd o geană de lumină. Mai fac câţiva paşi până să se prefacă într-un felinar care luminează un al doilea şir de uşi. Un urlet grav răsună de după prima uşă. Îmi vine un gust amar în gură când mă apropii de vizor.

Înăuntru e ca o umbră a unui tablou pe care l-am mai văzut. Salcie, doctorul reginei, e acolo. Se apleacă deasupra unui vas cu urină, la fel cum a făcut când a îngrijit-o pe Corliss. Însă de data asta e lângă o femeie foarte bătrână şi stafidită, şi nu încearcă s-o vindece.

E îmbrăcată în zdrenţe, iar faţa şi gâtul ei au mici arsuri şi înţepături de ac peste tot. Salcie îi adulmecă urina.

— Neconcludent, din nou, zice el. Îţi ţii tainele aproape, doamnă.

Aşază vasul cu urină pe podeaua celulei. Atunci i se vede ceva lucind pe mână. E acul pentru vrăjitoare de pe degetul mic. Coboară acul gros spre ea. Vârful nu-i străluceşte fiindcă e întunecat de sângele ei.

Îmi aduc aminte că poate bătrâna e cea care a făcut păpuşa găsită, cea menită să blesteme o domniţă de viţă nobilă, cu peri înfipţi în burtă şi-n păsărică. Asta e cea mai neagră magie. Mă duc iute la următoarea uşă şi privesc înăuntru.

Un scâncet îmi scapă de pe buze când o văd pe devoratoarea de păcate. În celulă e puţină lumină, dar o văd oricum. Stă pe podea, privind în altă parte, cocoşată. Pietrele care trebuie s-o strivească sunt aşezate într-un morman în apropiere.

Mârâi ca să-i atrag atenţia. Parcă sunt un animal, un cal sau o vacă. Însă devoratoarea de păcate e la fel de nemişcată ca pietrele. Trebuie să fie beată. Dar nu, aici nu-i băutură. Nu într-o temniţă. Doar pietre reci şi aşteptare şi ce-i mult mai rău şi vine când aşteptarea ia sfârşit.

Nu ştiu ce să fac, aşa că aştept şi eu. Aştept cu ea. Poate că răsuflarea mea are să ia locul cuvintelor. Poate că are să audă cum mă poticnesc când răsuflu şi are să ştie că am venit s-o liniştesc. Că i-am dat un nume. Că îmi pare rău. Că mi-e dor de ea.

Iar atunci văd sângele de pe podea.

E sub pietrele de zdrobit, un covor întunecat pe care nu l-am văzut la început, din pricina luminii slabe.

Poate că-i sânge vechi, dar în clipa în care gândesc asta ştiu că nu-i adevărat. *Oh, Ruth.*

Mă uit mai bine la mâinile ei. Are degetele închise la culoare, pline de băşici. Nu, nu băşici. Plesnite. Plesnite de la sângele stors până când buricele degetelor i s-au spart. Nu aşteaptă. E moartă. Mă uit la amintirea ei, la coaja aruncată într-o parte după ce pietrele au scos viaţa din ea. Am ajuns prea târziu.

Glasul lui Barbă Sură mă face să tresar. Am uitat că gărzile sunt în spatele meu.

— Noroc că mica devoratoare de păcate a avut destulă minte să mănânce când cea mare n-a vrut.

Cum o arăta chipul lui Ruth? Ochii ei mari, de culoarea castanelor?

— Dacă şi cea mică s-ar fi opus, continuă Barbă Sură, n-ar fi pus-o pe devoratoarea de păcate bătrână sub pietre. Secretarul reginei ar fi trebuit să facă altceva. Nu poţi să ai un oraş fără devoratoare de păcate.

O tobă îmi bubuie în urechi. E sângele meu care năvăleşte cu putere. Aş fi putut să n-o las să moară? Am făcut-o de înlocuit fiindcă am ales să mănânc?

— Nu puteau să facă altă devoratoare de păcate şi gata? întreabă Barbă Mucedă.

— Nu-i ca atunci când faci pe cineva ucenic de fierar, pufneşte Barbă Sură. E nevoie de grijă când faci o devoratoare de păcate.

— Ai nevoie doar de o fată, nu?

Gărzile continuă să vorbească de parcă vorbele lor nu mi-ar fi prins deja inima ca într-o menghină. De parcă ar vorbi despre culturile de pe câmp sau dacă urmează să plouă.

— Nu orice fată, zice Barbă Sură. Ia gândeşte-te: dacă registratorul ar pronunţa o fată de un sânge cu tine şi din neamul tău să fie următoarea devoratoare de păcate, ce-ai face?

— Nu le-aş îngădui! scuipă Barbă Mucedă.

— Ai urla pe stradă în semn de protest! îl aprobă Barbă Sură. Cum ar face orice om cinstit. Aşa că registratorul trebuie să aleagă cu grijă pe cine face devoratoare de păcate. Registratorul nostru e răzbunător.

Barbă Sură arată cu capul spre Ruth, moartă în celula ei.

— Nevastă-sa a pierdut doi prunci unul după altul, apoi a făcut unul încet la minte. Aşa că a blestemat-o şi el, şi-a făcut-o devoratoarea de păcate pe care o vezi acolo.

Îmi aduc aminte de cele două pandantive de os din caseta de la capătul saltelei. Cei doi copii pierduţi. De-asta stătea pe taburet în faţa focului? De-asta gemea şi bea? Picioarele lui Barbă Mucedă se mişcă pe pietre.

— Şi asta tânără ce-a făcut?

— De unde naiba să ştiu? zice Barbă Sură. Stârvul de ce mai e aici?

Barbă Mucedă trece pe lângă mine cu cheia în mână. Apoi se aude un grohăit şi răsuflarea greoaie a lui Barbă Mucedă când trage cadavrul lui Ruth afară. Două târşâituri pentru fiecare

dintre paşi. Apoi pauză. Două târşâituri, apoi pauză. Câte un cuvânt la fiecare târşâitură. Încerc să desluşesc cele două cuvinte. Iu...? Nu, un cuvânt:

Iuda.

Trupul ei rosteşte cuvântul când gardianul îl scoate din celula însângerată. Iuda, trădătorul. Am devorat inima de căprioară care n-a fost recitată, aşa că Degete Negre, secretarul reginei, a fost liber s-o ucidă.

Clatin din cap ca un câine care îşi scutură blana udă, dar nu scap de numele acela. Barbă Mucedă îi târăşte trupul pe lângă mine. Are noroi în colţurile gurii şi la ochi, are noroi închegat sub unchii. Nu, nu noroi. Sânge.

— Oh, Ruth, rostesc buzele mele.

Răsuflarea mi se preface în urlet. Un urlet pentru durerea ei şi suferinţa mea şi singurătatea care îmi apasă pieptul, ca pietrele care au ucis-o. Buzele mele se agaţă de sunetele care îmi ies din gură, prefăcându-le în şoapte. *Iartă-mă, iartă-mă!*

Au avut dreptate să mă facă devoratoare de păcate. Sunt infectă. Sunt mizeră. Mă întorc cu spatele la celulă şi fug pe lângă gărzi, sus, sus şi departe, încercând să scap de vinovăţia, de regretul, de durerea mea.

10. VERDEŢURI AMARE

Fug afară din castel. Alerg prin oraş şi nu mă opresc până nu ajung la marea Casă a Ziditorului din piaţa oraşului. Cumva, mă gândesc că dacă aud rugăciunile Înaltului Slujitor al Ziditorului sau dacă îmi înmoi degetele în lumina ferestrelor colorate, poate am să fiu curată din nou. Nu ştiu ce altceva să fac.

Strada e plină de oameni în straie albe, în drum spre slujba de prânz. Îmi fac loc cu coatele printre ei, cu răsuflarea înţepenită în piept. *Iartă-mă, Ruth.*

În faţa mea, văd statuile Sfântului Pavel şi Arhanghelului Gavriil săpate în piatră lângă uşile Casei Ziditorului. Aud lumea spunând: „Pace vouă”, iar Slujitorii Ziditorului dincolo de uşi, răspunzând la fel.

Dar înainte să pot intra pe uşă, cineva îmi şuieră ascuţit în faţă, apoi văd toiagul încovoiat al unui Slujitor al Ziditorului, la două degete de nasul meu.

— Devoratoarea de păcate nu va pângări Casa Ziditorului! strigă un glas.

Oamenii bâiguie şi se învârtesc în jurul meu. Slujitorul Ziditorului împunge cu toiagul, lovindu-mă tare în adâncitura umărului. Altă lovitură mă izbeşte în ureche dintr-o parte. Ridic privirea şi văd al doilea Slujitor al Ziditorului ridicându-şi toiagul să lovească.

— Negustoare de păcate! strigă el.

Mă întorc să fug, dar sunt prea mulţi oameni care vin după mine ca să mă dau la o parte. Un bărbat de lângă mine strigă împreună cu Slujitorul Ziditorului: „Negustoare de păcate!” Apoi, pălăria cuiva mă biciuie pe spate, suficient de tare cât să pişte. Altcineva îşi scoate pălăria şi mă loveşte şi el cu ea. Strigătele de „Negustoare de păcate” le acoperă pe cele de „Pace vouă” până când asta e tot ce aud. Pesemne toată lumea urlă şi loveşte, mă îmbrânceşte şi mă împinge departe de uşă. Nu văd printre corpurile şi pălăriile care mă lovesc, însă deodată îmi pierd echilibrul şi mă rostogolesc cu o fetiţă în şanţul de la

marginea drumului. Mama fetei urlă şi o trage de braţ, plesnind-o peste fund ca să-i fie ruşine şi îmbrăţişând-o în acelaşi timp ca s-o aline. Eu aştept în şanţ, cu mâinile peste cap, până când sunt sigură că nu mă mai loveşte nimeni.

Mulţimea s-a liniştit. Ridic privirea şi mă uit la şirul de oameni din faţa Casei Ziditorului. S-au întors cu spatele, umbrindu-şi feţele cu mâinile. Nimeni nu mai strigă „Negustoare de păcate”. Trece o clipă. Încep să aud din nou cum oamenii spun, liniştiţi, „Pace vouă”. Coada începe să se mişte. Lumea intră pe rând în Casa Ziditorului, până când drumul de deasupra mea rămâne gol.

Apa murdară îmi îmbibă rochia. O simt rece pe coapsa stângă şi pe fese. Mă gândesc: *Acasă la Ruth n-am săpun.*

Celelalte gânduri de vinovăţie, regret şi durere sunt şi ele acolo, dar dintr-un motiv oarecare, săpunul e cel care îmi rămâne. Îmi înghit un chicot. Săpun.

Ies din şanţ. Îl aud pe Înaltul Slujitor al Ziditorului începând slujba înăuntru. „Ziditorule, miluieşte-ne pe noi, păcătoşii.”

Buzele mele se mişcă fără să gândesc, laolaltă cu răspunsul: „Aşa să fie”.

Mereu mi-a plăcut să spun „Aşa să fie”[3] la sfârşitul fiecărei rugăciuni. Să aud pe toată lumea rostindu-mi numele, May, de parcă aş fi fost şi eu o parte din rugăciunile şi tainele Ziditorului.

În faţa uşii, mă uit la statuia Arhanghelului Gavriil. Chipul lui e mai blând decât al Sfântului Pavel, iar mâinile lui sunt deschise de-o parte şi de alta a trupului în semn de bun venit. Dar aici nu e nimic care să mă facă să mă simt bine-venită.

Înaltul Slujitor al Ziditorului continuă.

— Iubiţi credincioşi, ne-am adunat aici să mulţumim pentru toate foloasele pe care le primim din mâinile Ziditorului.

Eu ce foloase am primit? Nu mă pot gândi la nici unul.

Toată lumea răspunde din nou, însă de data asta, la fel ca Arhanghelul Gavriil, eu tac.

Cimitirul are o mulţime de pietre, unele tocite, altele cu muchiile încă pătrate. Una are un desen scrijelit pe spate cu

[3] În limba engleză, *May it be*.

cretă albă: un *x* cu ochi de-o parte şi de alta. Semne de vrăjitoare, probabil.

Pentru tata, e doar o piatră mică. Doar de atât am avut bani. Mă întind pe mlădiţele verzi de iarbă de pe mormântul lui. Rochia mi se lipeşte de picioare, iar păsărica mi-e udă de apa murdară din şanţ. Stau acolo mult timp. Cerul de deasupra mea se face rece şi întunecat. Stelele ies prin nori care arată ca nişte capete de morcovi. Întinsă deasupra oaselor tatei ca pe un pat, înţeleg de ce sunt făcute devoratoarele de păcate. Să porţi cu tine asemenea sentimente e prea mult pentru o singură inimioară, prea mult pentru un singur trup. Trebuie să fie vreo speranţă să scapi de regrete, de durere, de suferinţă, decojindu-le ca pe o piele şi intrând în moarte liber şi uşor. Altfel n-am mai fi în stare să trăim.

Aerul nopţii aduce cu el febra. Am să aştept să-mi pătrundă în nas şi în ochi şi în urechi. Are să-mi usuce viaţa, iar eu am să părăsesc lumea asta. Dacă am să ajung la Eva sau la Ziditor, nu ştiu.

Luna trece pe deasupra mea, luminând un fag plin de frunze noi. Aştept. Dar nu se întâmplă nimic. După zile întregi de umplut burta, prin mine curge viaţa, caldă şi sănătoasă, şi tânjesc să mă mişc. Ziditorii Slujitorului nu mă vor ajuta. Acum nici moartea n-o va face.

Mă rostogolesc ca să văd piatra tatei. Îmi vâr degetul în numele săpat în piatră. *O*-*W*-*E*-*N*-*S*, trasez eu conturul literelor. Noroiul cenuşiu mi se înfige sub unghie. Trasez iar conturul literelor. *O*-ul cel lătăreţ. *W*-ul frânt la mijloc. *E*-ul şi *N*-ul. *S*-ul de la sfârşit. O fac iar. Şi iar. Iar şi iar până când gândurile mi se liniştesc. Dacă e să trăiesc, trebuie să repar haosul ăsta. Îmi împreunez mâinile.

Ruth, mă rog eu, *îţi jur că am să repar totul*.

Am să dovedesc că-s fiica tatei şi am să repar totul.

Aşa să fie.

Aşa să fie.

Aşa să fie.

11. LIMBĂ DE VITĂ

E ora vrăjitoarelor. Până şi târfele se ascund când o iau pe aleea tavernelor, în drum spre casă. Simt un val de uşurare când adulmec prima duhoare din Dungsbrook. Curând, şi eu am să mă ascund în casa mea.

Dau colţul şi intru pe aleea mea. Trec de cărarea ce duce la curtea vopsitorilor cu drobuşor şi de Domus Conversorum. Preţ de o clipă, mi se pare că aud un flaut din ruinele vechi de piatră unde evreii au fost obligaţi să trăiască până când s-au convertit la noua credinţă. Simt un gol în stomac când mă gândesc la sufletele neconvertite care poate au rămas închise în clădire, însă nu duhuri aud eu, ci vântul care trece prin hornul năruit.

Încă mă scutur de fiorii din stomac când mă apropii de uşa mea, aşa că nu observ umbrele care vin de după casă. Una se strecoară între mine şi uşă, alta îmi blochează calea, aidoma unor ucigaşi. Asta trebuie să fie. Oamenii lui Degete Negre trimişi să termine ce a început el.

Doar cu puţin timp în urmă, îmi doream să mă ia moartea, dar acum că a venit să-mi bată la uşă, nici nu vreau să aud de aşa ceva. Ucigaşul din drum e un om zdravăn, cu o batistă peste nas şi gură. Ridică o sabie scurtă. Fără să mă gândesc, mă năpustesc asupra celuilalt, care stă la uşa mea. Şi el are sabia în mână, dar încă o ţine într-o parte. Cu toate că sunt mai mică decât el, se împiedică şi cade pe spate. Uşa prăpădită cedează, iar noi doi cădem înăuntru, aterizând dureros în odaia principală a casei mele.

Mă dau jos de pe cel de-al doilea ucigaş cât de repede pot. Şi el se străduieşte să se ridice, răsuflând greoi.

— Împunge-o! urlă primul ucigaş prin batistă. Blochează uşa.

Al doilea ucigaş e din nou în picioare, la câţiva paşi de mine. Ridică lama. Ţâşnesc spre uşa din spate, însă el îmi taie calea înainte să ajung acolo. Mă împleticesc cu spatele spre vatră. Câte un ucigaş la fiecare uşă. Sunt prinsă în capcană.

Întind mâna sălbatic în spate şi găsesc ulcica veche. O azvârl spre cel de-al doilea ucigaş, dar el se fereşte uşor.

— Împunge-o! urlă din nou primul ucigaş din pragul uşii, iar al doilea face un pas spre mine.

Când mă chircesc în colţ, aşteptându-i lovitura, piciorul meu calcă pe ceva. Deodată se aude o mişcare în spatele meu. Scot un ţipăt de uimire, dar nu sunt singura care face zgomot.

— Ce naiba-i aia? strigă al doilea ucigaş.

Ridică sabia, dar ca să se apere, nu ca să atace.

Mă întorc şi văd o oroare deformată ridicându-se la o palmă de mine. Ochi negri, ameninţători. O gaură scobită în loc de nas. Un bot zbârcit cu dinţi sfărâmaţi. Brida.

— E dracul în carne şi oase, şopteşte primul ucigaş din pragul uşii.

Şalul zdrenţăros al Bridei îi cade de pe trup. Lumina slabă a focului din vatră sclipeşte peste hăul din umărul ei. Ea ridică aşchia de os cu care i se termină un braţ şi arată spre mine.

— M-a blestemat, se aude glasul mărunt al Bridei. Şi eu am fost cândva bărbat ca voi. Am venit să-i fac rău, dar iată cum m-a blestemat. Iată cum arăt acuma, zice Brida şi îşi ridică fusta ca să le arate păsărica.

Al doilea ucigaş începe să se roage. Brida se apropie de el cu paşi clătinaţi, pe picioarele umede de răni supurânde.

— Dacă-i faceţi rău devoratoarei de păcate, o să aveţi aceeaşi soartă ca mine.

Primul ucigaş a fugit deja pe uşă afară, lăsând-o deschisă ca să-l urmeze şi al doilea. Bărbatul nu iroseşte nici o clipă şi iese bocănind din ghetele cu toc.

— A spart cadrul uşii cu totul.

Paul coboară scara ce duce în pod.

— Au fugit ca iepurii, se aude un glas necunoscut din spatele lui. Bun spectacol, Brida. Inspirată improvizaţie!

Inima îmi bubuie în piept, iar braţele le simt uşoare şi mă furnică. Cu toate astea, observ că vagabonzii mei s-au întors. Şi s-au înmulţit, ca mucegaiul sau ciupercile otrăvitoare.

— Scuzele mele, spune nou-venitul. Paul şi cu mine am violat odaia intimă. Am auzit o încăierare la uşă şi am fugit.

— Îţi iroseşti cuvintele, Frederick, spune Paul. E o devoratoare de păcate; nu vorbeşte.

— Dar aude, nu-i aşa?

— Ce contează? răspunde Paul.

— Fiarele se liniştesc când le vorbeşti, spune Frederick. Până şi porcarii vorbesc cu scroafele înainte să le taie, zice şi muşcă jucăuş din aer. Am eu grijă să nu ne înfulece.

Brida se aşază în faţa vetrei. Paul se duce să-i facă focul. După felul aspru cum i-a vorbit, mă mir de cât de grijuliu e.

Brida e ostenită după spectacol. Când mi se linişteşte inima, îmi dau seama că şi eu sunt. Însă mă uit la acest Frederick înainte să mă duc în pat. E mai în vârstă, cam de seamă cu tata când s-a prăpădit. Dar e sănătos şi mai bine îmbrăcat decât Paul şi Brida. O avea vreo meserie. Dar nu una cinstită, că altfel ar fi la vreun han. Nu mă aştept la nici o atenţie din partea unuia care m-a asemănat cu o scroafă, dar când trec să ajung la scară, Frederick mă strigă, privind dincolo de umărul meu:

— Cer iertăciune pentru manierele noastre nesăbuite. Paul suferă de supărarea lui Saturn. Îi facem o nedreptate, de s-ar îndupleca să ne primească, gazdei noastre milostive.

Un actor. Unul care îşi bate joc de mine, bănuiesc. Am nevoie de linişte ca să mi se calmeze nervii, nu de o casă plină de vagabonzi obraznici şi actori adulţi. Urc scara ce duce în pod.

Simt încă furnicături în braţe. Ucigaşii sunt la fel de superstiţioşi ca oricine, mă liniştesc eu. Sigur n-o să se mai întoarcă. Şi totuşi ce a spus Barbă Sură în temniţă nu era adevărat. Degete Negre e dispus să-i facă de petrecanie singurei devoratoare de păcate. Şi eu sunt de înlocuit. Poate că-l pune pe registrator să facă altă devoratoare de păcate chiar acum. Inima începe iar să-mi bubuie în piept. Cum să fac să nu mă urmărească Degete Negre?

Ar putea să fie foarte bine cel care le-a otrăvit pe femei şi a pus inima de căprioară pe sicriul lui Corliss. Poate dacă îndrept încurcătura, o să fie executat. Bubuielile inimii mi se înmoaie un pic. Trebuie doar să îndrept încurcătura.

Dacă ar fi un lacăt blocat, tata cum l-ar repara?

Lasă-l să-ţi spună.

Mă întind pe spate şi aştept. Cusăturile mă mănâncă. Încerc din răsputeri să nu le ating. Rochia mi-e ţeapănă de la apa murdară din şanţ. Încreţesc materialul cu mâna, ca să-l înmoi. Apoi piciorul începe să mi se agite. Mai trag o dată aer în piept şi încerc să ascult iarăşi lacătul.

În sfârşit, în sfârşit, ceva glăsuieşte. Dar nu lacătul, ci observările mele din ultimele zile. Observările pe care le-am povestit zidurilor sau pietrelor ori pe care le-am înghiţit cu totul. Corliss şi Tilly au fost otrăvite amândouă. Ce au ele în comun? Nu mare lucru. Corliss e de viţă nobilă, iar Tilly nu-i cu mult mai presus de o slujnică. Dar Corliss a fost guvernantă, aşa că ar fi trăit în casă cu regina când era mică. Tilly a spus că şi ea a trăit acolo. Aşa că erau împreună în casa în care a locuit Bethany când era mică. Era casa mamei vitrege a lui Bethany. Ultima soţie a vechiului rege, Katryna.

Aştept să-mi vină mai multe observări. În schimb, glasul lui Frederick urcă prin scândurile din podea, ca un roi de albine. Mă enervează. Dar pe de altă parte mă şi linişteşte, sporovăiala asta a unei case. Îmi vâr mâna între coapse unde e cald, iar carnea se simte ca aluatul de pâine. E mai multă carne decât înainte, mă gândesc eu, în timp ce-i ascult pe vagabonzii aciuaţi la mine.

Pesemne Frederick şi trupa lui de actori au venit în oraş să joace la un banchet. Prinţul normand, care e străin şi duşman, trimite un emisar să ceară mâna reginei Bethany ca să facă o alianţă.

— N-o să se mărite niciodată cu prinţul normand, zice Paul. E euharistic.

— Eu aş pune rămăşag pe secretarul reginei, spune Frederick. Am auzit că regina a înfipt un cuţit în mâna unei servitoare fiindcă îi făcea ochi dulci. Se zice că ar fi o amantă tare geloasă.

— Nu crezi că-i fecioară? întreabă Brida.

— Se zice că prinţul normand a trimis un doctor să verifice dacă aşa e, răspunde Frederick.

Brida plesneşte din limbă.

— Şi-ar pierde tronul dacă nu mai e fecioară. E nemăritată.

Îl aud pe Frederick râzând.

— Atunci ar fi bine să n-o descopere nimeni. Oricum totul este un mare spectacol. Spectacolul înseamnă putere. Regina Fecioară. Ăsta da rol, râde Frederick din nou. Dacă ar fi isteaţă, şi eu cred că este, i-ar încuraja pe oameni s-o asemuiască Sfintei Fecioare şi i-ar convinge pe toţi că are drept divin asupra tronului. Oricum, de ce să vrea să se mărite? S-ar pricopsi doar cu un rege care să ia singur toate hotărârile şi s-o pună să coasă într-un colţ.

— Atunci de ce primeşte pretendenţi? întreabă Brida.

— Vai, Brida, spune Frederick neruşinat. Cum îi ţine curtezana fericiţi pe bărbaţii cuceriţi? Făcându-l pe fiecare să creadă că i-a cucerit inima.

— Oh, Freddie, îl mustră Brida. S-o asemuieşti pe regină cu o curtezană e o cale tare uşoară să rămâi fără cap. Dar are nevoie de un moştenitor.

— Îhmm, aprobă Paul. Sau tronul ajunge la... ei, bine, la cine ajunge?

— Asta da întrebare, intervine Frederick. Să vedem. Tatăl lui Maris şi Bethany a avut şase neveste. Toţi copiii sunt morţi, în afara reginei noastre dragi, Ziditorul s-o aibă în pază.

— Cum rămâne cu ultima soţie a regelui? întreabă Paul.

— Katryna.

— Katryna n-a avut o fată cu următorul soţ, baronul Seymaur? zice Paul. Sigur fata poate să pretindă tronul.

— Nu, vezi tu, regele cel vechi a avut sânge albastru.

Glasul lui Frederick devine mai puternic, la fel ca al lui Gracie Manners, când ştia ceva ce nici unul dintre noi nu ştia.

— Nevestele lui au fost regine numai fiindcă au fost măritate cu el. Când a murit, Katryna nu a mai fost regină. A rămas regina văduvă, ceea ce e pur şi simplu un titlu onorific, care nu face nici cât o ceapă degerată. În clipa în care a murit regele, tronul a trecut la fata lui cea mare, Maris.

— Atunci cine urmează? vorbeşte Brida.

— Nu ştie nimeni, răspunde Frederick. Regina Bethany trebuie fie să dea naştere unui moştenitor, fie să numească un succesor. Euharisticii trag nădejde că-l va numi pe vărul ei de la miazănoapte. Prinţul normand nădăjduieşte s-o ia de nevastă şi s-o lase grea, aşa cum îşi doreşte orice lord din Anglia. Singurul

lucru pe care-l ştim e că în clipa în care Bethany va avea un moştenitor, îşi va pierde bună parte din putere. Toată lumea va vrea să-l farmece pe moştenitor şi nu pe ea. De asta bănuiesc eu că nu-l acceptă pe nici unul dintre pretendenţi.

— Măcar emisarul normand are să se veselească la banchet înainte să-i aducă refuzul lui Bethany prinţului, spune Paul. Bietul nevolnic!

— Va fi splendid! Un ospăţ cu jongleri şi muzică şi mica noastră piesă drept încununare, continuă Frederick. Paul, n-o să-ţi vină să crezi ce producţie avem. Ne-au cerut să construim o scenă întreagă cu mai multe panouri de decor şi o maşinărie care să le ridice şi să le coboare!

— Mai multe panouri? întreabă Paul.

— Se pare că vreun lord englez sau aşa ceva i-a văzut pe italieni cum schimbau decorurile de la un act la altul în timpul pieselor. Eu bănuiesc că decorurile nu se mişcau deloc, ci lordul era pur şi simplu beat.

Brida pufneşte în râs.

— Dar lăsând gluma la o parte, lordul a adus schiţe cu un sistem de sfori şi scripeţi făcuţi să coboare un panou plat de deasupra scenei într-o adâncitură din podea. Închipuie-ţi, un panou de decor agăţat deasupra scenei, în timp ce tu joci. Sabia lui Damocles, precis.

— Şi ce o să jucaţi? întreabă Paul.

— Ceva distractiv, dar nu prea istovitor, compus de minţile luminate de la Cambridge, spune Frederick.

— Şi cine o să joace domniţele? întreabă Paul într-un fel cam încordat. Andrew? El e, aşa-i?

— Îţi mai aduci aminte când ai jucat-o pe Dame Custance? spune Frederick, de parcă ar răspunde la întrebarea lui Paul. Era în Leicester, unde breasla negustorilor de stofe pângărea *Căderea omului*, am dreptate?

Paul râde.

— Primarul ne-a întrebat dacă avem ceva ce „ocoleşte credinţa”, ca să repet ce-a zis el.

— Care ocoleşte credinţa? zice Brida.

— Toată lumea se temea de piesele despre credinţă în vremea aia, spune Paul. Nu ştiai niciodată pe cine s-ar putea să jigneşti.

— A fost un răgaz, de fapt, spune Frederick. După ani de zile în care am sosit în oraş, ne-am prezentat în faţa primarului, iar el ne-a tot întrebat dacă putem juca un interludiu scurt intitulat *Piesa celui de-al doilea cioban*.

— De câte ori l-am jucat?

— De o duzină de ori în vara aia. Două duzini! Şi asta când e plin de piese noi, spune Frederick. Am ales *Ralph Chefliul* în Leicester. Ceruri, ce bun actor erai – eşti, *eşti* un actor bun, se corectează Frederick. Scuzele mele, m-a luat gura pe dinainte.

— Nu, nu, ai dreptate. S-a sfârşit cu viaţa aia, răspunde Paul iute, dar veselia din glas i s-a risipit.

Se aude un gâlgâit şi bufnetul unui urcior lăsat pe masă.

— Ah, dar nu v-am povestit cea mai bună parte, spune Frederick de parcă ar încerca să-l înveselească pe Paul. Banchetul, cu tot cu piesa noastră, trebuie să aibă loc într-un cort uriaş, ridicat pe un câmp la răsărit de castel.

— Pe câmp? întreabă Brida. De ce, Doamne, iartă-mă, ar face aşa ceva?

Frederick ridică iarăşi vocea.

— E limpede că vrea să amintească de spectacolul fermecător al tatălui reginei. Vechiul rege a pus odată să se ridice un cort uriaş din ţesătură de aur, în care să primească un aliat normand. A dat cele mai magnifice banchete care s-au văzut vreodată pe malurile astea. Frederick bea, apoi oftează. Un cort pe scenă am mai văzut, dar niciodată o scenă într-un cort. Să vezi şi să nu crezi!

— Eu aşa ceva n-am mai auzit, spune Brida.

Glasul lui Frederick se înmoaie.

— Paul, ţi-ai putea găsi de lucru. Eşti în putere încă, şi vom avea nevoie de oameni care ştiu cum să ridice o scenă şi să aranjeze un vestiar. Şi întotdeauna avem nevoie de un bun costumier în culise. Tu eşti priceput cu acul.

— Am decăzut într-o asemenea stare, zice Paul. N-aş putea... n-aş vrea să fiu văzut.

— Nu eşti primul care a rămas cu cicatrici de la vopsitul feţei. Păi, e aproape un însemn al breslei. Şi ştii că toate femeile alea de viţă nobilă suferă la rându-le. De-asta straturile lor de vopsea se îngroaşă cu fiecare an – ca să le acopere semnele.

— Nimeni nu-i aşa desfigurat ca mine.

— Ai fost frumos, zice Frederick cu blândeţe.

— Am fost irezistibil, spune Paul. Am primit un inel cu rubin. Ştiai? Piatră adevărată, iar eu ştiu să le deosebesc. Am sânge de gentilom.

— Ai fost iubit, aprobă Frederick.

Se aude un hârşâit, ca şi cum cineva s-ar ridica de pe scaun.

— Unde te duci, Paul? Tovărăşia plăcută e singura alinare într-o viaţă grea.

— Nu sunt supărat, doar mă duc după nişte lemne, răspunde Paul, iar uşa din spate se deschide şi se închide la loc.

E limpede că minte.

— E mult mai rău decât ultima dată când l-am văzut, spune Frederick, aproape prea încet ca să-l pot auzi. Asudă melancolie.

— E într-o dispoziţie schimbătoare zilele astea, spune Brida. Mă face în toate felurile! Slujnica Evei şi, ia să văd, Brida caută cuvintele, Mefita puturoasă?

— Mefitis, zeiţa duhorilor sulfuroase, sugerează Frederick. Paul e băiatul din flori al unui lord, să ştii. Tată-său l-a educat. N-a vrut să-i dea numele, însă i-a dat o seamă de cunoştinţe la care să facă apel când îşi blestemă tovarăşii.

— Chiar şi aşa, îi e drag de mine de parcă am fi tot de-un sânge, spune Brida cu căldură în voce. Asta-i!

— Mereu a avut o inimă blândă, zice Frederick cu un oftat. Aşa învineţită şi bătută cum e. Dreptatea va avea grijă să fie biciuit nenorocitul care i-a răpit inima şi apoi l-a alungat când şi-a pierdut frumuseţea.

Se deschide uşa din spate. Glasul lui Frederick devine din nou puternic.

— Paul! Trebuie să citeşti versurile pe care le-am primit. Învăţaţii care le-au scris l-au citit pe Aristotel şi cred că asta îi face mari poeţi, uitând ca întotdeauna că isteţimea trebuie

însoţită de obrăznicie, ca să nu te trezeşti că publicul ţi-e cotropit de somn tocmai când se rostesc versurile.

Când spune aceste lucruri, un gând nou mă trezeşte de-a binelea.

Cobor scara într-o clipită. Frederick şi Paul se feresc când mă apropii de vatră, în timp ce Brida se străduieşte să se facă mică pe covor. Întind cartea pe care am găsit-o în caseta lui Ruth. Frederick şi Paul cunosc literele. Pot să aflu cărui fel de omor îi este menită inima de căprioară.

— Mi-aţi spus că devoratoarea de păcate nu vă deranjează! strigă Frederick, încordat ca un iepure prins la perete.

— E cartea din casetă, vede Brida cu colţul ochiului.

Întorc coperta şi arăt prima adunătură de litere. Brida înţelege.

— Vrea să citeşti.

Paul îşi trage mâinile în spate.

— Ţi-am zis că nu vreau să am nimic de-a face cu ea!

Am nevoie de ajutorul lor, aşa că rămân pe poziţii, la un pas de ei, cu tăciunii din vatră trosnind în aerul liniştit.

În cele din urmă, Frederick mormăie:

— Dacă slova cărţii îi grăbeşte retragerea, atunci mă supun.

Întinde mâna să ia cartea, atent să nu mă atingă. Îşi drege glasul.

— *Breviar de păcate osebite, mai mari şi mai mici, şi bucatele lor nimerite*. Trage aer în piept. „În care se prezintă bucatele atribuite fiecărui păcat şi cu ajutorul cărora devoratoarea de păcate poate să spele iute păcatele sufletului.”

— O poveste plină de intrigă şi emoţie, spune Paul de parcă n-ar vorbi deloc serios, lipindu-se cu spatele de peretele de lângă foc. Şi aşa începem.

Frederick citeşte de la începutul cărţii şi apoi puţin pe sărite. E doar o listă a tuturor păcatelor şi bucatelor lor. Adulter, beţie şi multe altele, dar nici o inimă de căprioară. Presupun că o să fie la păcatul omorului, dar nu ştiu unde vine omorul în carte. Aştept şi aştept, sperând că o să urmeze.

Ce citeşte Frederick tot e folositor. Ştiam dinainte că adulterul înseamnă stafide, dar bigamia, de pildă, e marmeladă de portocale. Vinul fiert ştiam că-i pentru beţie, dar e şi pentru

jertfa de sânge. Şi apoi sunt şase feluri de a râvni, şi toate sunt felurite lactate: smântână simplă, smântână închegată, smântână prinsă, lapte închegat cu coniac, ouă cu unt şi smântână, şi frişcă.

Frederick a parcurs doar o mică parte din carte, când cască şi se freacă la ochi.

— Cu regret mă văd nevoit să-mi suspend truda edificatoare în seara aceasta şi să-mi odihnesc ochii.

Întinde cartea.

— Fără doar şi poate am îndeplinit cu asupra de măsură cererea făpturii ăsteia.

Iau cartea de la Frederick şi încerc să ignor felul în care mâna lui tresare la apropierea mea. O să-l rog să mai citească în altă seară.

Mă trezesc înainte de revărsatul zorilor nişte zbierete în faţa casei. Beată de somn, mă gândesc întâi că a venit iar cineva să-mi facă rău. Dar apoi îmi dau seama că se ceartă doi bărbaţi. Cred că e Paul sau Frederick, dar vorbele bărbaţilor care se ceartă sunt prea aspre, ca nişte bulgări de ţărână.

— N-am nimica cu ea, zice unul.

— Căţea bătrână, spune celălalt.

Poate că unul o fi femeie, dar cu o voce atât de gravă şi de bolovănoasă încât poate fi luată drept bărbat. Trag cu ochiul printre obloane. Un gardist şi o bătrână.

— Te-am văzut când desenai semnul diavolului pe o casă, spune gardistul.

— Mâzgăleam şi io, atâta doar!

Baba e legată în jurul brâului. Se străduieşte să se îndepărteze şontâc-şontâc de gardist, dar e atât de bătrână, încât gardistul nici nu trebuie să fugă după ea. Apucă sfoara şi o trage după el spre oraş.

— Ai să arzi ca o ţiitoare de draci ce eşti, zice el.

— N-am făcut nimica! ţipă femeia.

Dau colţul, iar casa se cufundă în linişte preţ de o clipă. Apoi nişte voci joase urcă scara.

— Toată lumea vânează vrăjitoarele din pricina păpuşii, şopteşte Frederick.

— Puteam să fiu eu, aud glasul mărunt al Bridei.

— Făcea însemnele, zice Paul. Ar trebui să ştie să nu se lase prinsă.

Brida vorbeşte iarăşi încet:

— Puteam să fiu eu.

12. PLĂCINTĂ CU MĂRUNTAIE

Dimineaţă, când cobor scara, oaspeţii mei nepoftiţi dorm. Casa miroase a vânturi şi a putreziciunea Bridei. Cadrul spart al uşii a fost reparat în pripă. Urciorul e plin cu apă şi au adunat mai multe lemne lângă vatră. Ar fi bine să mă obişnuiesc cu zgomotele şi cu duhoarea. Cei trei nădăjduiesc să rămână.

Afară dau de un cer care ameninţă cu ploaia şi de trei mesageri. Doi dintre ei împung cu nişte beţe o broască pe jumătate mâncată de cine ştie ce fiară pe timpul nopţii. Celălalt se scobeşte în nas cu înverşunare. Cel care se scobeşte mă vede primul.

— Devorare pentru Tilly Howe la castel.

Urmează cei care împung broasca.

— Milly Beane e-n durerile facerii în Northside, pe aleea tavernelor.

— Şi eu am o Recitare pentru o domniţă în chinurile facerii, zice al doilea băiat care împungea broasca. Jupâneasa Twarby. E un semn de vrăjitoare pe uşă.

Îmi ia o clipă să aud ultima parte. Mă întorc spre uşă, dar nu văd nimic. Al doilea băiat care împungea broasca îşi foloseşte băţul ca să-mi conducă privirea spre colţul de jos, de lângă pământ. E un semn mic, în cărbune, care aproape se pierde în lemnul îmbătrânit de vreme. E o formă care seamănă cu o fustă, cu ochi de o parte şi de alta. Ageră privire are băiatul.

Mă las pe vine şi încerc să şterg semnul cu degetele. Nu fac decât să mă înţep într-o aşchie.

De ce am uşa însemnată? Gândul mă face să mă cutremur. Toată lumea ştie că un semn de vrăjitoare înseamnă blestem.

Ploaia se opreşte în timp ce mă duc la prima Recitare. *Nu e vorba că amân să mă duc la castel*, îi spun drumului înainte să poată spune ceva. Am făgăduit că am să îndrept lucrurile, şi am de gând să-mi ţin făgăduiala. *Doar că morţii au timp, muribunzii nu*, îi spun eu. *Aşa că mai întâi Recitările*.

Primul băiat cu broasca mă conduce la o berărie din Northside.

— Da’ mult ţi-a mai luat, mama naibii de treabă, îi zice băiatului o femeie grasă, încinsă cu un şorţ. Cât ai lipsit tu, pruncul putea să se nască, să crească şi să se ofilească. Noroc că sora mea naşte încet. Să n-aştepţi nici un bănuţ de la mine.

Băiatul se tânguieşte cu o scuză, dar femeia îi face semn să plece.

Mă conduce pe scări la etaj, la un dormitor de deasupra berăriei, unde Milly, grasă şi ea, stă întinsă pe pat, cu burta umflată de sarcină. Un copil mic doarme lângă ea, iar unul mai mare, cu ochi la fel ca ai ei, stă pregătit cu o cană de bere slabă. Nu e prima dată când îşi recită păcatele înaintea unei naşteri.

— Cum e acolo, jos? întreabă Milly.

— Bea lumea şi fără tine, n-ai tu grijă, spune sora sa.

— Să-i zici lui Carter Parris că mi-e dator pentru trei halbe. Să nu-l laşi să te îmbrobodească.

Milly îi face semn băiatului să-i aducă berea şi ia o înghiţitură.

— Nu mă îmbrobodeşte pe mine Carter Parris, răspunde sora.

— Ne-aduci o lumânare? E o beznă aici mai ceva ca-n sufletul Evei, se plânge Milly.

Sora îi face semn copilului, care găseşte un opaiţ şi-l aprinde de la focul din vatră. Milly mă scrutează cu privirea.

— Altă devoratoare de păcate.

— Nevăzuta e acum văzută, spun eu. Nedesluşita e acum desluşită. Păcatele tale trupeşti devin păcatele mele, să le port în tăcere până în mormânt.

Privirea lui Milly alunecă spre tavan.

— Gâlceavă, înfumurare, nu mi-am rostit rugăciunile aşa cum trebuie, am pus banii înaintea cumsecădeniei, şi iarăşi gâlceavă. Fanny, ce-am mai făcut?

Sora îşi răsfrânge buzele.

— Scandal, zgârcenie. L-ai plesnit pe Carter Parris de o groază de ori.

— Zgârcenie? Niciodată! ţipă Milly. Eu am grijă de bănuţii mei. Ăsta-i bun-simţ şi atâta tot.

— Tu eşti aia întrebată, zice sora, Fanny.

— Aşteaptă să ajungi tu la recitare: arţag, grosolănie, gâlceavă...

— Astea-s toate acelaşi păcat!

— Eşti tot timpu' prost dispusă, adaugă Milly.

— Tocmai ce-ai zis asta, spune Fanny.

— Eşti o acriturǎ, adaugă Milly.

— Eu am plecat, anunţă Fanny. Cheamă-mă când maică-tii îi închide gura durerea, îi spune ea copilului mai mare şi dispare pe scări în jos.

— Să nu-l laşi pe Carter Parris să bea! strigă Milly după ea, apoi întoarce capul spre mine. Hai să terminăm odată.

— Când bucatele sunt devorate, păcatele tale vor fi ale mele, zic eu. Am să le port în tăcere până în mormânt.

Următoarea Recitare e pentru jupâneasa Twarby. Al doilea băiat care împunsese broasca mă urmează îndeaproape. Când mă apropii de Aleea Negustorilor, mă apucă de cot şi mă conduce nu prin faţa caselor, ci prin dos. O luăm pe o alee mică şi apoi intrăm într-o grădină, pe lângă nişte jardiniere drăguţe cu flori.

O slujnică ne primeşte pe uşa dinspre grădină. Ne face semn cu capul să urcăm scările tocmai când se aude un geamăt de la etaj. M-am obişnuit într-atât cu scările, încât abia mai am nevoie să mă ţin de perete când urc.

La etajul al doilea, altă slujnică aşteaptă cu un urcior de alamă în faţa uşii închise a unui dormitor.

— Doamnă? strigă ea prin uşă. V-am adus apă rece.

— Las-o afară, se aude o voce.

Slujnica mă observă în spatele ei şi bate din nou.

— Doamnă?

— Nu poţi intra! insistă glasul.

Slujnica îmi întinde urciorul.

Înăuntru e jupâneasa Twarby cu fiică-sa, o fată cam de vârsta mea. Dar nu jupâneasa Twarby e în chinurile facerii, ci fata. Strânge între dinţi o lingură de lemn. Maică-sa îi şterge fruntea când o cuprind durerile.

Jupâneasa Twarby poartă o rochie largă de felul celor purtate de femeile gravide, dar când îmi ia urciorul din mână, umflătura

de sub rochie i se turteşte sub presiunea cotului de parcă ar fi făcută din muşchi roşu sau din vatelină. Fata scânceşte cu lingura între dinţi, iar mama geme şi mai tare, cât să se audă până jos.

Mă întreb dacă slujnicele s-au lăsat păcălite de şiretlicul ăsta. Jupâneasa şi fiică-sa nu sunt primele care încearcă. Până şi zvonul unei feciorii pierdute pătează pentru totdeauna o fată nemăritată. Sunt fete date afară din casă pentru mai puţin.

Recitarea fetei se sfârşeşte repede. Desfrâu, ce surpriză. În rest, nu prea multe, nici măcar neascultarea părinţilor. Atâţia au păcate mult mai grave, însă fata asta rămâne pătată.

În cele din urmă, vine timpul Devorării pentru Tilly Howe. Mă uit după alţi mesageri în timp ce mă îndrept spre castel, doar ca să fiu sigură că nu mai sunt şi alte Recitări de făcut, dar nu mă găseşte nimeni. Devorarea să fie. Cu puţin noroc, are să fie o întâmplare prea măruntă ca să-l atragă pe Degete Negre.

O slujnică mă conduce prin odăile servitorilor. Valeţii duc pachete, iar gărzile îşi aranjează ciorapii. Ne oprim o clipă pentru hamalii care aduc nişte butoaie cu bere. Printr-o fereastră de pe coridor intră o fâşie de lumină, aşa că trag cu ochiul cât aşteptăm.

Fereastra dă înspre o grădină unde nişte curteni se joacă cu bile. Cerul s-a mai luminat niţel, măcar destul cât să se distreze jucătorii. Păşesc ţanţoş şi lovesc bilele ca nişte cocoşi cu picioare sfrijite. Dincolo de bile, pe o bancă de piatră, văd un bărbat singur. Simt o pişcătură în stomac. Şoarece de Ţară.

Ce-o face singur pe bancă? Poate că nu-i place jocul de bile. Apoi îmi aduc aminte că a spus că ceilalţi oameni de viţă nobilă îl privesc de sus fiindcă vine de la miazănoapte. Hamalii din spatele meu tot încarcă butoaie cu bere, aşa că mă aşez mai bine să-l privesc. Se uită la ceva în mână. O monedă? Un ceas de buzunar? Inelul lui. Se gândeşte la prietenul lui de acasă. Mi-aş dori să-i pot ţine de urât.

Mă las cuprinsă de reverie. *Curtenii hotărăsc să-i facă o farsă lui Şoarece de Ţară fiindcă e de la miazănoapte. Iau o bilă din grămadă şi plănuiesc să-l lovească cu ea în cap. De aici, de la fereastră, îi fac semn. El vede mişcarea şi se ridică, mutându-se*

din calea bilei. Se întoarce către curteni, iar ei se împrăştie ruşinaţi care încotro. El îmi găseşte chipul, ca pe un tablou la o fereastră... Dintr-odată chipul lui Şoarece de Ţară chiar se uită în sus. Simt când ochii lui poposesc asupra chipului meu. Văd o expresie scurtă de uimire. Fără să ştiu de ce, ridic inelul tatei în lumină şi-l răsucesc aşa încât să-i trimit o rază. Îl nimereşte în piept. Se uită în jos, la cerculeţul de lumină albă ce pluteşte deasupra lui ca o molie. Încet, îşi ridică şi el inelul şi prinde lumina cu el. O trimite înapoi spre mine. Încep să râd când îmi înţeapă ochii.

Aud lângă mine tusea aspră a slujnicei care mă trage înapoi în coridorul servitorilor. Totul arată întunecos şi trist după lumina vie din grădină. Hamalii au dispărut, iar slujnica vrea să mergem.

Mi-a trimis înapoi raza de soare. Gândul mă urmează de-a lungul coridorului. Îmi ascund bine în suflet mica amintire cu raza de soare şi o urmez pe slujnică la Devorarea pentru Tilly Howe.

E atât de cald în săliţa unde e întins sicriul încât uleiul se scurge ca apa pe inima de căprioară. Bănuiesc că n-ar trebui să mă surprindă priveliştea. Tilly m-a prevenit.

Însă lumea care a venit să-şi ia rămas-bun n-a fost prevenită. Pe chipurile lor se reflectă inima de căprioară, ca un linţoliu. Vin mulţi, vin femei cu copii mari şi chiar şi unele dintre doamnele reginei, dar nimeni nu rămâne cât să se şi aşeze. Sunt înspăimântaţi de crimă. Tilly a fost moaşă, dar şi tămăduitoare. Ar trebui să aducă viaţă pe lume, nu să-i pună capăt. Şi atât de curând după Devorarea pentru Corliss.

Singurul care rămâne e Salcie. Stă în colţ, privind la sicriu cum se uită musca la plăcintă. Poate urmăreşte să vadă dacă o să mănânc inima.

S-o mănânc? Acum nu mă pândeşte nici o sabie. Încep cu vinul aromat, ca să amân răspunsul.

Păr de Aur şi Chip de Terci, observ, sunt printre cei veniţi să fie martori. Umblă cu o fată pe care n-o cunosc, care poartă tafta galbenă. Când se apropie de sicriu, văd că Chip de Terci poartă aceeaşi rochie ca înainte.

Fata în tafta galbenă se întoarce către celelalte două.

— Eu m-am dus la ea doar o dată, când am răsturnat o lumânare şi mi-am ars încheietura mâinii.

Se uită la Chip de Terci.

— Şi tu ai fost la ea, nu-i aşa, pentru durerile de cap?

Chip de Terci încuviinţează.

— Am auzit că s-a stins cu băşici pe burtă, şopteşte Tafta Galbenă. Crezi că a fost victima vrăjitoarei?

Păr de Aur scutură din buclele blonde.

— Păpuşile alea îngrozitoare!

— Eu ştiu că a fost o ucigaşă, răspunde Chip de Terci, uitându-se la inima de căprioară.

Îşi plimbă privirea peste celelalte bucate, cu o expresie anume. E o expresie pe care o cunosc, dar pe care nu m-aş aştepta niciodată s-o văd pe chipul vreuneia dintre domniţele reginei: foame. Chip de Terci ridică dintr-odată capul.

— Păpuşi, spune ea şi se uită fix la Păr de Aur. Ai spus păpuşi.

Păr de Aur se uită cu o privire goală la Chip de Terci.

— Credeam că s-a găsit una singură.

Dar privirea lui Păr de Aur se îndreaptă spre o siluetă care întunecă holul. Degete Negre. Care aproape m-a ucis de două ori. Care a torturat-o pe Ruth până la moarte. Seminţele de muştar îmi rămân în gât şi simt cum îmi zvâcneşte sângele sub fire.

Surprind o mişcare în faţa sicriului. O batistă cade fluturând pe podea din mâna lui Păr de Aur. Iute ca un zmeu, Degete Negre traversează încăperea ca s-o ridice. E la doar un metru de mine.

Dacă Degete Negre e uluit să mă vadă în viaţă, o ascunde bine. *Nu poate să-mi facă rău în faţa tuturor oamenilor ăstora*, le amintesc eu seminţelor de muştar. Totuşi, măsor în minte de câţi paşi ar fi nevoie ca să ajung la uşă, un obicei vechi de-ale mele de când stăteam la neamul Daffrey.

Degete Negre îi întinde batista lui Păr de Aur.

— Milady.

Aproape cum sunt, văd cum Păr de Aur îi strecoară ceva mic şi pătrat când ia batista de la el. O bucată de hârtie. Dintr-odată, îmi amintesc că i-am văzut ieşind din aceeaşi debara

după Devorarea pentru Corliss. Era dispensarul cu plante de leac. Poate sunt iubiţi. Un joc periculos, fără doar şi poate, dacă el e favoritul reginei.

Un bolborosit înăbuşit ne atrage tuturor atenţia. E Purcica Vopsită, care şi-a revenit din leşinul de ieri, şi care se apropie legănându-se de sicriu, cu un guler mare, încreţit. Degete Negre o părăseşte pe Păr de Aur cu un uşor semn din cap şi trece la Purcica Vopsită, oferindu-i braţul.

Observ că Purcica Vopsită ezită înainte să-şi odihnească braţul pe al lui. Văzută de la depărtare, pare că şi-a revenit, dar asta doar fiindcă a folosit o grămadă de vopsea pentru faţă. A plâns, ceea ce ar trebui să-mi trezească un sentiment de compasiune, dar n-o face.

— Tilly era în casa lui Lady Katryna cât am fost camerista ei, îi spune ea tare lui Degete Negre.

Apoi, de parcă ar fi vrut să lămurească de ce cunoaşte treburile servitorilor:

— Era o casă mică.

Purcica Vopsită îi aruncă o privire furişă lui Salcie.

— Bântuie pe aici ca un călău, nu-i aşa?

Degete Negre îşi înclină gulerul ca pe un paravan ca să-şi apropie buzele de urechea ei. Nu aud ce-i şopteşte. Orice i-ar spune, Purcica Vopsită încearcă să adopte o expresie impasibilă, dar nu reuşeşte. Se îndepărtează de el şi zâmbeşte încordat.

— Eşti o alinare.

Degete Negre îi prinde mâna şi i-o duce la buze.

Deodată, se aude un ţipăt la uşă şi un foşnet de fuste. Ridic privirea şi o văd pe regină; pieptul îi tresaltă şi are obrajii roşii pe chipul sulemenit.

Îmi vine să ţip: *Doamnele au fost otrăvite! Inimile n-au fost recitate! Favoritul tău e un ucigaş!*

Mă ia ameţeala, iar cusăturile mă ustură. Dau să mă ridic de pe scaun către regină.

Degete Negre mă vede cu colţul ochiului. Mâna îi ţâşneşte spre şold, unde-i atârnă, lucitor, pumnalul cu care mi-a sfâşiat grumazul.

Mă aşez la loc pe scaun şi iau pâinea. Dar mâna lui Degete Negre rămâne la pumnal, iar degetele îi înconjoară mânerul. Trei paşi şi jumătate până la uşă. Mă pregătesc să fug.

Însă regina e cea care se mişcă prima. Merge direct la Purcica Vopsită şi o plesneşte peste faţă. O loveşte cu atâta putere, că Purcica Vopsită cade, cu fustele înfoiate cu tot, şi aproape îl trage pe Degete Negre după ea. El îşi ia braţul chiar înainte să-l tragă în jos.

Regina tremură toată, uitându-se când la Degete Negre, când la Purcica Vopsită.

— M-aţi trăda?

Purcica Vopsită îşi fereşte faţa cu mâna şi ţipă:

— Alteţă! Niciodată!

Degete Negre se trage din nou de ureche.

— Doar nu crezi... Alteţă, nu poţi să crezi...

— Cred ceea ce văd, îl întrerupe regina. Gura ta pe mâna ei.

— Dacă afecţiunea cordială faţă de o prietenă veche îţi produce neplăcere, spune Degete Negre, atunci am să-ţi dau pace.

— Nu ţi-am dat permisiunea să pleci, strigă regina înainte ca el să facă un pas.

— N-am să fiu ţinut în lesă ca un câine, şopteşte el tăios.

Tremurul reginei se înteţeşte, iar într-o clipă înfiorătoare mă gândesc că poate şi ea a fost otrăvită.

— Alteţă.

Salcie apare lângă ea. Glasul său pare să străpungă furia reginei. Tremurul i se linişteşte.

— Ajutaţi-o să se ridice, ordonă ea.

Mai mulţi oameni se căznesc să o îndrepte pe Purcica prăbuşită.

— Alteţă, spune Purcica Vopsită de cum e din nou pe picioare. Sunt o lumânare veche lângă lumina ta tânără. Lumina soarelui tău! Să crezi că eu, care ţi-am fost ca o mătuşică, aş îndrăzni...

Pare să nu mai aibă încredere în propriile cuvinte şi le lasă să se topească.

Regina se uită dincolo de Purcica Vopsită, la Degete Negre. Îl măsoară din cap până-n picioare. El lasă capul în jos şi ridică

mâna. După o clipă grea, în care ne ţinem cu toţii răsuflarea, regina îi ia mâna. Amândoi îşi găsesc locuri în faţa sicriului.

Degete Negre o ţine de mână pe regină, dar ochii îi sunt pe inima de căprioară. Nu îndrăznesc să n-o mănânc. Nu când văd că mă priveşte. Aşa că o fac a doua oară. Mănânc o inimă de căprioară de pe sicriul unei femei omorâte.

Abia după ce termin şi ultima înghiţitură, îmi amintesc că regina nici măcar nu a tresărit la vederea inimii.

13. BOABE DE ORZ

Curu' mă-sii, înjur în sinea mea în timp ce cobor cu grijă scările servitorilor. Înjurătura îmi iese pe gură nechemată, stranie şi murdară. Şi totuşi potrivită. De-asta avem înjurături. N-am înţeles niciodată ce-i mână pe oameni să înjure. Dar acum ştiu. Toate trăirile noastre teribile ne pătează inima, iar petele înfloresc şi se prefac în înjurături. Nu ştiu cum să îndrept încurcătura asta. Ce am încercat până acum doar m-a pus în pericol.

În sfârşit a venit ploaia, şi toarnă cu găleata. Mă aşez pe prima treaptă a unor scări de lângă bucătărie ca să aştept să se mai potolească. Răpăie ca pişatul în oala de noapte, dar e mai frumos, fiindcă e doar ploaie.

O slujnică vine pe coridor. Sunt destul de ascunsă în umbră cât să nu mă vadă. Altă slujnică, înaltă şi plină de bubiţe, iese din bucătărie, îmbujorată de la căldură. Slujnica asta cu bubiţe îşi dă ochii peste cap.

— Bucătarul se plânge că doamnele cer bucate speciale.

— Mereu se plânge când trebuie să facă de mâncare, zice prima slujnică. De ce s-a mai făcut bucătar?

— L-a scos din pepeni banchetul reginei. N-am mai avut ospăţ aşa de mare de pe vremea vechiului rege. Trag nădejde că n-ai venit cu vreo cerere, o avertizează Bubiţă.

— Ba bine că nu, spune prima slujnică. Ficat de viţel. Doamna mi-a dat patru penny să-i dau pentru el, adaugă ea, de parcă asta ar lămuri treaba.

— E pentru o anumită domniţă bălaie cu o poftă de mâncare tot mai mare? zâmbeşte Bubiţă.

— Adică... Ce vrei să spui? întreabă prima slujnică.

— Doar ea-l enervează pe bucătar cu toate cererile ei, răspunde Bubiţă. Nu mănâncă numai pentru ea, ştii cum vine vorba.

Bubiţă spune ultima parte ca şi cum ar vrea să spună mai mult.

— E grea? şopteşte prima slujnică.

Bubiţă îi face semn să tacă, apoi se uită pe coridor. Atunci mă vede în umbră.

— Doamne, Ziditorule! tresare ea.

Prima slujnică îi urmăreşte privirea până dă de mine.

— Ce naiba face aici?! şuieră ea.

— A venit după domniţa ta care vrea ficat de viţel, asta face, şopteşte Bubiţă. E cu un anume domn de care e îndrăgostită regina. Regina a avut grijă ca nevastă-sa să fie împinsă pe scări. Domniţa ta o să aibă curând nevoie de devoratoarea de păcate.

Prima slujnică îşi face semnul crucii.

În clipa aceea, Purcica Vopsită soseşte zgomotos pe coridor. Bubiţă şi cealaltă slujnică se lipesc de perete. Bubiţă loveşte cu dosul o tapiserie mică.

Purcica Vopsită le priveşte pe slujnice ca pe nişte hălci de carne stricată din piaţă.

— Ştiţi unde-i slujnica mea? Trebuia să-mi aducă corespondenţa aseară. Aştept o scrisoare de la verişoara mea.

Cele două slujnice scuturã din cap.

Purcica Vopsită vede tapiseria strâmbă din spatele lui Bubiţă. Înclină capul şi zice:

— Ţesătura asta preţuieşte mai mult decât tine. Dacă aş fi în locul reginei, aş pune să ţi se reteze dosul fiindcă ai atins-o.

Bubiţă, roşind toată, se îndepărtează de tapiserie, atingând în trecere cu şorţul ei murdar fusta de mătase a Purcelei Vopsite.

— Vacă grasă, se răsteşte Purcica Vopsită şi trece pe lângă slujnicele înfiorate.

Aştept să treacă prin dreptul meu şi mă ridic brusc. Purcica Vopsită se smuceşte în spate ca un măgar. Duce mâna la brâu de parcă ar purta mătăniile credinţei celei vechi, dar nu are nimic acolo. Aşa că îşi face cruce şi trece mai departe.

Nu ştiu de ce am făcut asta, dar mă simt bine când văd că oamenii mă bagă în seamă, chiar dacă o fac cu teamă. Măcar e o schimbare.

După ce se potoleşte ploaia, ies pe uşa cu sulul de pergament şi traversez curtea. O ceată de mesageri se joacă cu bile de sticlă în faţa porţii castelului. Cum mă văd, opresc jocul şi recită

o listă întreagă de nume. Dar eu pornesc spre casă. Încă simt pe buze gustul celei de-a doua inimi de căprioară, şi mi-am adus aminte de ceva care s-ar putea să mă ajute cu încurcătura mea.

Uşa scârţâie ameninţător din pricina tocului prost reparat. În casă, Paul, Brida şi Frederick abia se trezesc. Găsesc cartea devoratoarei de păcate şi mă duc la picioarele lui Frederick, care se întinde.

— Iar au apucat-o toanele, anunţă Brida, ridicându-se în braţul sănătos.

— Şi tre' să ne supunem toanelor ei? întreabă Frederick, nevrând să se uite înspre mine.

Brida spune din nou:

— Are toane.

— Atunci să ghicim c-o pantomimă, mormăie Paul de sub pelerina pe care o foloseşte pe post de aşternut.

— Spune-i să ne lase în pace, o îndrumă Frederick pe Brida.

Arunc cu cartea în pieptul lui Frederick.

— Oho! Atenţie, am fost instruiţi să mânuim sabia şi spada, avertizează Frederick. Cel puţin simulacrele lor.

— Destul de bine ca să fie printre jucătorii reginei la glorioasele ei festivităţi pentru trimisul normand, zice Paul.

— Mai citeşte o dată din carte, haide, insistă Brida.

Frederick oftează. Se ridică în capul oaselor şi se uită la Paul.

— Îmi daţi o cană de bere ca să-mi umezesc gura?

— Brida? sugerează Paul.

— Paul! îl ceartă Frederick.

Paul îi aduce băutura în timp ce Frederick deschide cartea.

— Unde eram?

O să dureze prea mult. Arăt spre carte şi mă bat pe piept ca să indic o inimă.

— Vrea să ne spună ceva, interpretează Brida.

Paul şi Frederick rămân cu ochii pe Brida.

— Se bate în piept.

— Pantomimă să fie, spune Frederick. Folosite cum trebuie, braţele şi degetele sunt grozav de expresive. Gesturi largi, vă rog. Nu ne apucăm să ne frământăm mâinile şi alte alea.

Fără doar şi poate îşi bate joc de mine.

— Citeşte Frederick sau nu? întreabă Paul.

— E destul de supărată, din câte îmi dau seama, spune Brida.

Privirea ei mă fixează din lateral. Mă bat iar pe piept şi arăt spre carte.

— Pieptul, zice Brida.

— Dragoste, ghiceşte Paul. Ar vrea să-i citească Frederick despre păcatele din dragoste?

— Patimi, cântă Frederick. Păcatul patimii. Seducţie. Adulter.

— Ai vorbit despre adulter. Stafide, îi aminteşte Paul.

Brida întreabă:

— Despre un păcat vrei să citească?

Eu scutur din cap.

— Da? Nu?

Frederick se uită la Brida.

— Un fel de bucate, atunci? întreabă Paul.

Da! Zâmbesc larg.

— Cred că e bine, spune Brida. Oh, acum e mai veselă.

— Şi ce fel de bucate ar fi? întreabă Paul.

— O inimă, pesemne, zice Frederick, înţelegând în sfârşit ce vreau să spun.

— Urma să ghicesc şi eu inima, strigă Paul.

Brida se lasă pe spate în faţa focului.

— Nu te simţi bine?

Paul o priveşte cu atenţie.

— Tre' să mă odihnesc, atâta tot, oftează ea.

— O să-ţi aducem o ciorbă de oase, zice Paul. O ciorbă de oase bună şi fierbinte.

— Sună bine, oftează Brida.

Frederick citeşte paginile, iar degetul mare însemnează fiecare rând de cuvinte pe măsură ce caută păcatele care înseamnă inimă. Paul i se alătură după o vreme, citindu-i peste umăr.

— Vai, vai. Dacă te gândeşti vreodată, Brida, să-ţi pui sigiliul pe vreun act contrafăcut, clienta noastră scumpă la vorbă va devora napi muraţi pe mormântul tău.

— N-ai găsit inima? îl întreabă Brida pe Frederick.

— Credeam că e la „omor", răspunde Frederick. Dar acum sunt la *C*. Foarte puţine păcate încep cu *C*.

— Curvie, de bună seamă, citeşte Paul.

— Ah, iată! La *C* era, zice Frederick. Da, de bună seamă.

— Ce e? întreabă Brida.

— Crimă, răspunde Frederick.

— Sunt ceva inimi de devorat, citeşte Paul peste umărul lui Frederick. De pasăre, de iepure, de miel, chiar şi de peşte.

Frederick urmăreşte cuvintele cu degetul pe pagină.

— Inima de pasăre e pentru crima fără voie, zice, apoi se opreşte şi ridică privirea. Mai e crimă dacă e fără voie? Mă deranjează formularea de aici. Paul, ar trebui să fie ucidere din culpă. Greşesc?

— Perfect de acord, răspunde Paul.

— Cine-şi asumă scrierea acestui tom deosebit? întreabă Frederick. Se uită pe primele pagini. Nimeni.

Eu îmi sug dinţii. Frederick se întoarce la *C*.

— De iepure în caz de crimă pentru apărarea propriei vieţi sau ca soldat la datorie. Din nou, aş schimba în ucidere din culpă. Inimă de porc pentru crima la mânie. În cazul ăsta accept folosirea termenului.

— Da, da, aprobă Paul.

— Inimă de miel dacă omori un prunc. Inimă de cocoş dacă îţi omori tatăl. De lebădă dacă îţi omori mama. De urs dacă omori pe cineva de neam regesc. De căprioară dacă omori un prunc de neam regesc. De capră dacă...

Frederick se opreşte când mi se opreşte şi mie răsuflarea.

— Evrica, presupun.

Inimă de căprioară dacă ai omorât un prunc cu sânge albastru.

Doamne, Ziditorule, peste ce am dat? Corliss şi Tilly Howe au fost amândouă otrăvite şi cineva le-a pus pe sicrie inimi care pretind că au ucis un prunc de neam regesc. Dar eu ştiu din Recitările lor că n-au făcut aşa ceva.

În minte îmi vin atâtea întrebări deodată, că mi-e greu să-mi pun ordine în gânduri. De ce le-ar ponegri cineva în halul ăsta pe Corliss şi pe Tilly? Ca să arunce vina în ograda altcuiva? Ca să le facă rău lor şi neamurilor lor pătându-le numele? Asta e tot ce-mi vine.

Şi ce prunc sau prunci de neam regesc au fost ucişi? Sigur trebuie să fie unii cu pretenţii la tron care au murit de mici, dar

în afară de pruncii nenăscuţi pe care i-a pierdut Maris, nu ştiu să mai fie alţii.

Tilly a spus că va avea o inimă pe sicriu, aşa că ceva, ceva ştia. Dar ce anume?

Întrebările îmi tot răsună în minte, dar singura la care pot găsi un răspuns e asta: De ce să fie ucis un prunc de neam regesc?

Asta e simplu de lămurit. Dacă ucizi un prunc de neam regesc, schimbi succesiunea la tron. Mulţi ar lua în calcul crima dacă aşa ar ajunge să domnească peste întreaga Anglie. Mă trece un fior rece la gândul ăsta, fiindcă pare că regina Bethany ar putea fi ucigaşa – la urma urmei, ea domneşte acum peste întreaga Anglie. Îmi închid mintea la gândul ăsta. Să gândeşti aşa ceva înseamnă trădare. Dar gândul se strecoară înapoi precum curentul pe sub uşă.

În afară de Bethany, cine ar mai putea ucide un prunc de neam regesc? Răspunsul e oricine care a avut de câştigat când ea a devenit regină.

De bună seamă, Degete Negre. Aproape m-a omorât fiindcă am vorbit despre asta. De două ori. Iar la Devorarea pentru Corliss ai fi zis că are ambiţia să urce pe tron.

Salcie. Cu Bethany regină, e unul dintre cei mai de seamă oameni din Anglia.

Şi doamnele reginei. Sunt prietenele credincioase ale lui Bethany.

Sau nu era deloc vorba despre Bethany, ci despre credinţa ei? Contesa din temniţă a complotat s-o ucidă pe Bethany ca să pună un euharistic pe tron. Poate şi alţii au încercat acelaşi lucru.

Întrebările mi se învârtejesc în minte, tulburi şi întunecoase. Nu pot să pun ordine în toate. Cineva le omoară pe doamnele reginei şi apoi le învinovăţeşte pentru uciderea unui prunc de neam regesc. Asta e tot ce ştiu.

Urc în pod şi mă întind pe saltea, dar capul îmi vâjâie de gânduri. Ochii mi se opresc asupra cutiilor din lemn care umplu rafturile de sus până jos. Mă întreb ce se găseşte în celelalte. Deschid oblonul ca să las lumina lunii să pătrundă înăuntru şi iau o cutie de pe raftul cel mai de jos.

O şuviţă de păr castaniu legată cu o panglică de mătase

O scoică, palidă şi scânteietoare de parcă ar fi udă
Trei seminţe de chimen înfăşurate într-o batistă

Asta e înăuntru. Fără vreo rimă sau vreun motiv. Pun la loc cutia pe raft şi scot alta.

O broderie veche cu o pitulice cusută prost, parcă de-o mână de copil
Un beţigaş de alun pentru curăţarea dinţilor
O cămaşă de noapte
Trei ace drepte, cum se folosesc la prinderea hainelor

În a treia cutie, aud un zăngănit înainte s-o deschid.

Un halat de pânză împăturit
O bonetă
Bucăţi de muşchi moale pentru zilele când îţi vine sorocul
Pantalonaşi scurţi pentru ciclu

Pe fundul cutiei găsesc monede, un pumn întreg, dar nu englezeşti. Două au nişte găuri pătrate. Pe fundul cutiei zace un pergament. Îl ridic, dar mi se fărâmă între degete. Când se risipeşte, simt ceva înăuntru. Dau la o parte bucăţile şi descopăr un toporaş presat.

De obicei în cutii se ţin muşchi roşu sau unelte. Dar cutiile astea sunt toate nişte colecţii neobişnuite. Mă uit la rafturi. Până la doisprezece ştiu să număr, şi sunt mai multe de-atâtea. Ce sunt şi ce caută pe peretele casei devoratoarei de păcate?

Mă întind până la raftul cel mai de sus şi iau o cutie de acolo. E acoperită cu un strat gros de praf care îmi intră în nas. Mâine o să strănut muci negri.

O lăbuţă de iepure, cum ţine lumea pentru noroc
O amuletă de bufonită
Un portret în ceară, crăpat de vreme, al unei fete cu o pieptănătură şi o rochie foarte demodate

E şi o batistă. E brodată cu două litere pe care le cunosc, un *E* şi un *W*. Nu e a lui Ruth. Poate e a fetei din portret. Mă uit din

nou la conţinutul cutiei. Lăbuţa de iepure. Amuleta. Poate şi ele sunt ale fetei? O fată superstiţioasă care a trăit demult...

Iar apoi înţeleg brusc totul. Şi ea a fost devoratoare de păcate, fata asta din portretul în ceară. E cutia ei. Fiecare cutie e de la o altă devoratoare de păcate. Sunt lucrurile lor. Nu au cui să le dea mai departe când mor, aşa că aici e tot ce rămâne de la ele. Mă uit din nou la cât de multe cutii sunt. Trebuie că acoperă atâţia ani. Şi toate duc spre zilele noastre. Spre mine.

Atâtea femei au dormit în podul ăsta. Poate chiar pe aceeaşi saltea. Mă încovrig la loc pe ea, adulmecând pânza de parcă le-aş putea mirosi în ţesătură. Tot ce simt e fân vechi şi mucegai, dar cumva asta mă încălzeşte, să ştiu că au fost şi altele înaintea mea, chiar dacă nu sunt aici acum. Mă face să mă simt din nou ca *noi*.

Când mă cufund în somn, mă întreb dacă vreunele dintre ele ar şti ce să facă cu încurcătura otrăvirilor şi inimilor de căprioară.

14. CARNE DE CIOARĂ CU PRUNE

Casele negustorilor, am ajuns să aflu, sunt cele mai bune într-o zi rece. Ferestrele cu zăbrele, lambriurile de stejar şi tapiseriile de pe pereţi sunt toate menite să alunge frigul şi umezeala. Însă când ziua e caldă şi înăuntru se moare, o casă bogată se împute. Nici nu vreau să mă gândesc cum or fi Recitările în toiul verii.

Mă primeşte în casă slujnica, dându-se la o parte ca să-mi găsesc singură drumul. De-acum ştiu să mă iau după nas ca să ajung la ierburile arse. Dar astăzi e un alt miros. Ouă clocite.

Printr-o crăpătură din uşa dormitorului văd doi bătrâni, unul în pat, învelit în zdrenţe. El trebuie să fie cel care aşteaptă Recitarea. Descopăr cu surprindere că celălalt bătrân e Salcie cel noduros, doctorul reginei. E aplecat peste pat şi se uită la ceva. Între bărbaţi se află un pergament cu cercuri şi numere. Nu ştiu dacă să aştept sau să intru, aşa că aştept.

— O clismă cu *Aurum potabile*? îl aud pe Salcie.

— N-am crezut niciodată să fie nevoie, răspunde muribundul. Diagrama naşterii mele îmi prevestea viaţă lungă, sănătate multă şi bogăţie.

— Asta ţi-a spus un ghicitor în globul de cristal.

— Un prezicător, aprobă muribundul. A venit acum doi ani pe timpul iernii, s-a oferit să-mi facă diagrama asta a naşterii.

Muribundul trage un vânt. O clipă mai târziu, mirosul puternic de ouă iese prin crăpătura uşii.

— Pungaşul mi-a zis că a prevestit-o pe regina fecioară. Eu l-am crezut, spune bărbatul.

— Cu toţii credem atunci când stelele ne arată ce vrem să auzim, spune Salcie. Dar o regină fecioară a fost prevestită de mulţi alţii, şi de străbuni.

— O regină fecioară care va aduce o epocă îndelungată de pace prin noua credinţă.

Bărbatul muribund dă din cap. Ridică privirea.

— Ai găsit vrăjitoarea care a făcut păpuşa?

— Nu te teme, regina va fi protejată, răspunde Salcie.

— O protejezi cu o vrajă? zice muribundul, apoi tresare şi mai trage un vânt. Prezicătorul mi-a făgăduit şi protecţie. Mi-a dat un pergament cu nişte simboluri stranii.

Vârâ mâna tremurândă în robă şi scoate o hârtie împăturită.

Salcie o deschide şi şi-o apropie de ochi.

— Simbolurile astea fac parte din limba dată de îngeri lui Adam. Limba din care se trag ebraica şi greaca. Simbolurile sunt insuflate cu forţa divină. Dacă nu te-au protejat, atunci tu eşti de vină, făptură nedemnă. Ai săvârşit fapte nevrednice? întreabă Salcie. Ai căutat să obţii aur prin alchimie?

— Aurul este manifestarea fizică a purităţii Ziditorului, un metal nobil, spune muribundul.

— Iar interpretezi ce pofteşti, nu ce au scris străbunii. I-ai oferit tribut Ziditorului? Aur, poate? spune Salcie de parcă ar cunoaşte gândurile muribundului. Un tribut trebuie să fie de-acelaşi fel. Dacă îţi doreşti viaţă, viaţă trebuie să oferi.

Muribundul tresare.

— Poţi să rămâi fără mâini, ba chiar mai rău, dacă rosteşti asemenea vrăjitorii.

— Tu poţi să rămâi fără mâini, ba chiar mai rău, fiindcă ai încercat să făureşti aur, răspunde Salcie. Practica mea îşi are rădăcinile în matematică, astrologie şi studiul filosofilor. Este o artă străveche, iar misterele ei i-au servit pe cei mai mari regi şi regine. Este categoric diferită de artele întunecate săvârşite de femei ignorante.

Muribundul spune încet:

— Acum tu interpretezi ce pofteşti.

Salcie se întoarce să plece. Pe piept văd o scânteiere de aur ca o felie grasă de plăcintă cu un simbol în mijloc. Acelaşi simbol la care se uita Chip de Terci în cartea ei, în ziua când am fost la Recitarea lui Tilly Howe.

— Am să mor azi? strigă muribundul.

Salcie nu se opreşte.

— Cu toţii suntem chemaţi la Ziditor.

— N-ai nimic care să-mi prelungească viaţa? zice bărbatul.

Salcie mă vede prin crăpătura uşii.

— Poate că-i vremea să te gândeşti la viaţa de apoi, sire.

De aproape, văd că muribundul se teme cumplit de moarte. Îmi pare rău pentru el, aşa că rostesc cu blândeţe cuvintele de început.

E pregătit cu păcatele.

— Am pus învăţătura înaintea Ziditorului, am pus câştigul înaintea Ziditorului, am făcut o diagramă a naşterii, am folosit simboluri ca să-mi sporesc averea şi să mă apăr de rele.

Mâna lui încă strânge pergamentul cu simboluri. Fac semn spre foaie.

Îmi aruncă o privire aspră, apoi se înmoaie ca o tartă cu ou.

— Da. Da. Idolatrie. Continuă. Şi păcatele obişnuite. Înfumurare, zgârcenie, invidie, lăcomie. Spune-mi – ochii lui îi iscodesc pe ai mei –, ai stat vreodată de vorbă cu un înger? Arhanghelul Mihail o să fie cel care o să-mi pună sufletul în balanţă cu o pană de porumbiţă?

Nu ştiu. Nu ştiu deloc ce se întâmplă după ce ne sfârşim, nu ştiu decât ce mi-au spus întotdeauna Slujitorii Ziditorului: dacă sunt cuminte, am să mă alătur Ziditorului în ceruri. Iar acum că am păcatele tuturor în cârcă, am să fiu slujitoarea Evei. Asta dacă nu ascult de voia Ziditorului în tot ce fac, ceea ce nu sunt sigură că pot să fac. Iar acum şi păcatele omului ăstuia mi se adună în spinare. Când mă gândesc mai bine, nu-mi mai pare atât de rău pentru el. De ce să se teamă el când eu îi iau asupră-mi toate păcatele?

Când rostesc ultima parte ca să închei Recitarea, n-o spun deloc cu blândeţe.

După muncă, drumul spre Northside e neobişnuit de pustiu. Apoi aud tobe. Un oaspete de seamă a sosit în oraş. Aud şi trompete. Trebuie că-i emisarul prinţului normand, venit să-i ceară mâna reginei Bethany. Cel pe care au să-l serbeze marile banchete.

Ies de pe strada principală şi mă îndrept spre râu, unde lumea se adună să vadă barja emisarului. Pe măsură ce mă apropii, drumul începe să se umple de oameni. Se umple tot mai mult până ce ajung să-mi fac loc prin mulţime, încercând să nu mă simt jignită când lumea tresare la vederea mea. Îmi găsesc un loc bun de unde să urmăresc procesiunea.

Toată curtea a venit. Şi ei au locuri bune, de o parte şi de alta a drumului care coboară la chei. Peste drum de mine, o trupă de muzicanţi care poartă emblema reginei stau pe un postament. Abia după ce mă holbez bine la ei îmi amintesc că pe unii i-am mai văzut. Sunt străinii pe care i-am zărit la reprezentaţia teatrală despre ultimele noutăţi din regat. Cântă la aceleaşi lăute lungi pe care le aveau şi atunci, dar şi la flaute şi viola da gamba. Un tânăr, cu părul negru şi trup vânjos, cântă la un instrument cum n-am mai văzut. E mare cât un om şi are corpul maroniu arcuit precum coapsele cailor. Cântă la el ca la viola da gamba, însă stând în picioare. Când cântă, sunetul lui îmi zguduie pieptul.

Oamenii de viţă nobilă care stau pe marginea drumului în jurul muzicanţilor sunt îmbrăcaţi cu toţii în roşu şi violet, argintiu şi auriu, nu albastru simplu, vopsit cu drobuşor, ca noi, ceilalţi. În spatele lor, valeţii şi slujnicele încearcă să-şi ferească poalele scumpe de noroi şi ţin ierburi arse la nas ca să se apere de duhoarea râului.

Mă uit printre cei de viţă nobilă. În sfârşit îl găsesc. Nasul lui Şoarece de Ţară e rozaliu de la soare şi poartă un guler mare. Emblema lui văd că e un cerb.

Lângă el sunt doi bărbaţi care trebuie să fie fraţi, la cât de bine seamănă. Îmi par cunoscuţi, dar nu ştiu de unde să-i iau. Poate că eu sau mama le-am spălat rufele. Unul dintre fraţi spune ceva, iar Şoarece de Ţară face o mutră aprobatoare, ca atunci când nu ştii ce să răspunzi. Râd uşor în sinea mea.

Se aude altă trompetă, asta înseamnă că se întâmplă ceva. Apoi un bărbat mărunt trece pe lângă noi călare pe un cal înalt. După cum îl scrutează lumea cu privirea, trebuie să fie emisarul. Nu pare mai mare decât un copil, pe calul masiv. Lângă mine, lumea râde pe înfundate, ba unii chiar scuipă.

Mă uit înapoi la Şoarece de Ţară. Îi spune ceva valetului său. Dacă aş fi în locul valetului, i-aş spune observaţiile mele, de pildă că emisarul arată ca un copil. Şi că ţara noastră pare atât de mare şi regina puternică, dar ce mică trebuie să fie ţara dacă prinţul normand poate să trimită un mesager să-i ceară mâna reginei. Şoarece de Ţară m-ar găsi isteaţă dacă aş spune aşa ceva. O prietenă isteaţă care să-l ajute să-şi pună ordine în

gânduri. M-ar invita la o plimbare pe malul râului. Nu în zona groaznică din Dungsbrook, ci în partea frumoasă din susul râului. Ar spune: *De ce să fim singuri fiecare când am putea să ne trecem timpul împreună?*

Unul dintre fraţii care stau lângă Şoarece de Ţară scoate o casetă mică de argint. Prinde razele soarelui ca inelul lui Şoarece de Ţară în grădina castelului. Bărbatul deschide caseta, scoate ceva cu două degete, iar apoi, de parcă ar fi cel mai firesc lucru, trage pe nas ce a scos de acolo. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Le oferă caseta fratelui său şi lui Şoarece de Ţară. Mă uit mai urât la cei doi fraţi.

Dintr-odată, îi recunosc. Sau măcar pe unul dintre ei. Şi nu fiindcă i-am spălat rufele. E registratorul, omul care m-a condamnat să fiu devoratoare de păcate. Cel care a fost însurat cu Ruth şi a făcut-o şi pe ea devoratoare de păcate. Grumazul mă arde, şi chiar şi cu Şoarece de Ţară de faţă, nu mai am chef să mă uit la nimic.

Intru pe o alee mică să mă îndrept spre casă, dar mă împotmolesc în altă mulţime de oameni, care se agaţă ca o lipitoare de prima. E un grup de cerşetori. Toţi cerşetorii aşteaptă pe aleile mici ca lumea să treacă pe lângă ei în drum spre şi dinspre procesiune. Sunt cerşetori schilozi, cerşetori bătrâni, cerşetori cu prunci înfăşuraţi la piept, şi actori şi jongleri mai prăpădiţi. Toţi poartă pe zdrenţe permise cu sigiliul oficiului reginei, care arată că sunt săraci merituoşi, care au voie să cerşească prin mila reginei.

Nu departe pe alee îl găsesc pe Paul. Se sprijină de peretele unui atelier de cizmărie, scuturând un castronel de lemn pe care-l recunosc de acasă. Întinde castronul spre doi breslaşi, unul voinic, altul mărunt, care s-au oprit la un cărucior să cumpere o plăcintă. Pe Brida n-o văd nicăieri.

Afară, la lumina zilei, chipul lui Paul e înfiorător. Obrajii îi sunt plini de umflături albicioase, ca şi cum pielea i s-ar fi băşicat şi apoi ar fi rămas aşa. Azi nu poartă nici o eşarfă, cu atât mai bine ca să stârnească mila oamenilor. În spatele cicatricilor, are un maxilar puternic şi un nas drept. Poate a fost chipeş cândva.

Observ că are permisul prins de zdrenţe, dar acolo unde alte permise au un sigiliu într-un cerc bine trasat cu cerneală, pe al

lui nu se zăreşte nici un cerc, iar desenul e mânjit. Cercurile sunt foarte greu de contrafăcut. Am învăţat asta de la unchii mei din neamul Daffrey. Misgett Daffrey, unchiul cel mai în vârstă, avea un marinar bătrân care lucra ca măsluitor şi contrafăcea permise de cerşetorie. Se pricepea să sculpteze în os. Când vindea un permis fals, sigiliul arăta perfect.

De ce nu are Paul un permis legitim pentru cerşetorie, date fiind cicatricile lui înfiorătoare? Poate n-a avut parale să mituiască oficiul reginei. Poate a fost considerat corupt dintr-un motiv sau altul.

Dacă mă vede, Paul nu dă nici un semn. Trec pe lângă el de parcă am fi străini şi nu am împărţi aceeaşi casă.

Dincolo de Paul e un trio de actori slăbănogi care pregătesc un spectacol. Unul dintre ei latră ca să atragă atenţia, făgăduind o piesă intitulată *Adevărul reginei*. Mă opresc să mă uit.

— Ziditorul să ne apere de actori proşti, îl aud mormăind pe Paul.

Un actor iese în faţă să înceapă spectacolul. E costumat în fosta regină Maris. Leşină, plângându-se de căldură fiindcă el, regina Maris, a rămas grea. Scoate mătăniile credinţei vechi din buzunar şi le sărută, rugându-se la Ziditor să-i apere moştenitorul din pântec.

Apoi vin doi băieţi îmbrăcaţi precum regina Bethany şi doctorul reginei, Salcie. Se îngrijesc de regina Maris, dar apoi se întorc şi încep să rostească o vrajă.

Ce urmează ar trebui să se petreacă la o măcelărie, nu într-un spectacol de teatru.

— Unde-i jertfa? strigă actorul care o interpretează pe regina Bethany.

Actorul care-l joacă pe Salcie ridică un porumbel adevărat, care bate din aripi în mâinile lui. Îi taie beregata şi sângele le ţâşneşte pe costume. Regina Maris cea grea se ţine de burtă şi urlă:

— Ziditorule, ajută-mă; vrăjitoarele astea mi-au ucis pruncul!

Doamne, Ziditorule. Înghit în sec. Breslaşii care îşi mănâncă plăcintele nu sunt la fel de calmi.

— Cheamă gardistul! îl îndeamnă cel voinic pe cel mărunt.

Băiatul care o joacă pe Bethany cântă un cântec vesel:

Alteţă Maris, doamnă mare,
A Angliei moştenitoare,
Grădină falnică ai zămislit!
Vlăstarele le-am smuls, pe dat'
Din pântecul tău nobil şi curat
Te uiţi aşa, nici n-ai habar,
Că şi din jilţul cel regesc te-am surghiunit!

Breslaşul cel voinic îşi mişcă oasele bine hrănite până la actorul care cântă şi-l plesneşte peste faţă.

— Porc cu gura spurcată ce eşti!

Curând după aceea, gardistul dă buzna pe alee, condus de breslaşul cel mărunt, iar actorii îşi întrerup prosteala şi o rup la fugă. Gardistul îl prinde de ureche pe unul dintre actori. Două lovituri cu bastonul şi băiatul chiţăie:

— Ne-au dat şase şilingi!

— Cum aşa? întreabă gardistul. E mai mult decât câştigă o spălătoreasă un sezon întreg.

— Ca să facem o piesă că regina i-ar fi omorât pe pruncii soră-sii Maris cu magie neagră...

Dosul palmei gardistului se lipeşte de gura băiatului.

— Şase şilingi, zice băiatul din nou, de parcă suma ar însemna că greşeala e mai mică.

— Cine vi i-a dat? întreabă gardistul.

Răspunsul e previzibil.

— Nu ştiu.

— Atunci la pietre cu tine, zice gardistul.

Pietrele. Deodată, simt cum mulţimea de oameni mă împresoară. Mă împing într-o jupânească ca să-mi fac loc. Ea strigă, dar se potoleşte când vede cine sunt. O prietenă o trage din calea mea cu un sâsâit. Asta mă calcă pe nervi. Mă năpustesc asupra prietenei şi o îmbrâncesc şi pe ea. Femeia se prăvăleşte cu un ţipăt într-un vânzător de dulciuri, lovindu-şi capul de căruciorul lui.

— Ziditorul să ne ajute! strigă altă femeie.

Mă întorc cu spatele la mulţime. S-a deschis larg în jurul meu, iar oamenii întorc capetele. Dintr-odată îmi vine să fug spre ei, să-i fac pe toţi să ţipe şi să chiăie. Dar nu ei mă enervează. Nu

chiar. Ci imaginea pe care o văd în minte, imaginea lui Ruth, devoratoarea de păcate, sub pietrele care o apasă.

Mă dau într-o parte împleticindu-mă, de parcă m-aş strecura afară din imagine. Capul îmi arde şi pieptul mă doare. Merg mai iute, parcă aş vrea s-o iau înaintea gândurilor, dar imaginea mă urmăreşte pe stradă.

Ruth zdrobită. Ruth sângerând.

Nu după mult timp alerg, îndemnând imaginea să mă lase în pace.

Ruth, Ruth care moare, mă strigă tabloul. *Bessie care moare, Ruth...*

Durează o clipă până să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Numele lui Bessie şi Ruth, împreună. Şi deodată băiatul mă prinde din urmă, strigându-şi mesajul. Şi ca ultima lumină a soarelui ce dispare după câmpuri, mai iute decât ai crede, tabloul morţii lui Ruth îmi părăseşte cu totul gândurile, fiindcă mesagerul strigă numele fostei mele vecine.

Bessie e pe moarte.

15. STRUGURI

Mirosul casei lui Bessie mi-e atât de cunoscut, încât mă simt de parcă nici n-am plecat vreodată. Mirosul ciorbei din oala care stă mereu pe foc. Mirosul uşor lăptos al lui Lee. Mirosul acru şi înţepător al lui Tom.

— E May, spune Lee când intru pe uşă.

Mâna ei se joacă cu nodul care-i ţine legat şorţul. Aşa face când e agitată.

Prin talpa de piele a pantofului, degetele mele de la piciorul drept găsesc umflătura din podea imediat ce intru pe uşă. E locul unde s-a scurs apă de ploaie de pe acoperiş până ce s-a umflat scândura.

— Păi, ştie calea, nu? zice Tom în felul lui repezit.

Întinde mâna din obişnuinţă ca să mă bată pe umăr cum o făcea mereu, dar îşi retrage degetele înainte să mă atingă.

Bessie e în patul ei, cuibărită în vechea pătură albastru cu maroniu, sub care Lee şi cu mine ne jucam de-a zânele. Mirosul ei se simte puternic aici, mirosul curat de bătrână, de fân cu un strop de umezeală. Mâna dreaptă îi tremură fără încetare şi o parte a feţei pare lăsată, ca şi cum s-ar fi dus la culcare fără restul corpului. Dar părul îi e împletit ca întotdeauna, pieptănat şi netezit cu un pic de unsoare. Şi iată-i şi maxilarul, prea lat ca să fie vreodată drăguţă. Totul mi-e atât de cunoscut, încât simt un nod în inimă, ca un sâmbure de prună, şi dintr-odată îmi vine să plâng.

— Se adună norii, aşa-i? zice Bessie cu jumătatea bună a gurii.

Asta spunea mereu când Lee sau Tom sau eu luam o trântă ori ne împiedicam. O spunea dintr-o suflare, până să ne apuce plânsul. Să o aud acum îmi zgândăreşte piatra de pe inimă, şi îmi vine să mă strecor sub pătură lângă trupul ei cald şi cunoscut, şi să nu mai plec niciodată de aici. Lacrimi încep să-mi curgă pe obraji.

— Haide, eu ar trebui să plâng, nu tu.

Cuvintele ei sunt bolborosite, dar le aud. Iar lacrimile nu mi se opresc; ştiu asta. Vederea ei a deschis ceva în mine ce nu are să se închidă prea curând. Mă duc la marginea patului şi mă aşez. Bessie se uită la mine, mijind ochiul drept în semn că mă judecă.

— Ai pus ceva carne pe tine, mă măsoară ea. Deci te descurci.

Scutur din cap printre lacrimi. Nu mă descurc. Nu. Însă Bessie se uită la mine şi mai pătrunzător.

— Ba da, şi ai sângele maică-tii în tine.

Nu, ea nu. Niciodată numele Daffrey. Eu sunt Owens.

Bessie oftează pe pat.

— Nădăjduiam să mai trăiesc un pic. Măcar destul cât să văd banchetele reginei. O să se vorbească despre asta ani de-a rândul. Tata a luptat împotriva normanzilor în ultimul război. Ah, ce mi-ar fi plăcut să scuip un normand, zice şi un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet. Îşi roteşte un ochi spre mine. Păi, hai să începem.

Mă bâlbâi când rostesc cuvintele cu care începe Recitarea.

— N-am multe de recitat, începe ea. Am fost zgârcită şi arţăgoasă. M-am certat aproape cât să ajung lângă Eva. Dar sunt o femeie bună. Am fost bună cu primul meu soţ, cu toate că nu mi-a dăruit nici un copil.

Mâna ei dreaptă e ca o molie, pluteşte şi tremură deasupra păturii.

— Şi am fost bună cu al doilea soţ şi cu cei doi copii, cu toate că Lee are mintea unui stâlp de lemn şi de multe ori aş vrea să-l dau pe Tom pe o vacă de lapte.

Ochiul bun al lui Bessie se opreşte pe peretele din dosul odăii.

— Mi-aş dori să fi spus mai des ce cred. M-am măritat cu primul meu soţ tânără şi nevinovată. Probabil nu te-ai culcat cu vreun bărbat, asta dacă nu te-ai apucat să curveşti după ce-a murit taică-tău.

O spune atât de direct, că rămân cu gura căscată. Mă priveşte cu ochiul bun.

— Mă gândeam eu. Tu eşti genul care se ia la harţă. Aşa că n-ai de unde să ştii că-s mulţi bărbaţi care habar n-au cum stă treaba cu femeile. Întâia oară, primul meu soţ aproape că mi-a

vârât-o în fund. Habar n-avea că-s două găuri, iar eu eram prea timidă ca să-i spun.

Un hohot de râs îmi iese la suprafaţă printre lacrimi. Bessie ţâţâie:

— Mereu râzi când nu trebuie, fată.

Încerc să mă abţin din râs. Dar apoi râde şi ea, cu o parte a feţei. Lacrimile îmi curg în continuare. Sunt amestecate cu râsul pricinuit de povestea ei, dar şi la gândul unde-am ajuns amândouă.

Bessie scutură strâmb din cap.

— Mi-aş dori să fi făcut mai mult din ce-am vrut şi mai puţin din ce se cade. Poate aş fi avut lucruri mai savuroase de recitat.

Mă sperie şi încep să sughiţ.

— Ei, hai, că doar n-oi fi la fel de înţepată ca odinioară, nu? zice Bessie. După cum ai venit pe lume şi din ce-ai văzut în ultimul timp, ar trebui să ştii că pe măsură ce trăieşti, păcătosul şi cel fără de păcate nu mai pot fi deosebiţi aşa uşor. Cu toţii ne descurcăm şi-atât.

Cum am venit pe lume? Pe chip mi se citeşte nedumerirea.

— Cred că ştii de-acum că taică-tău n-a fost taică-tău adevărat. Maică-ta a mai avut un bărbat înainte. Se zice că era de viţă nobilă, tatăl tău. Bogat. Neamul maică-tii, Daffrey, s-a dus după el, din câte ţin minte. Au încercat să-i ceară bani ca să nu spună nimic despre tine.

Se uită la mine cu ochiul bun.

— Ei, haide, că doar n-o fi vreo surpriză. Eşti rodul pomului maică-tii. Două boabe de mazăre în păstaie.

Tabloul revine. Un tablou vechi, decolorat de atâţia ani de cât stă ascuns în colţul inimii mele, un tablou cu un capac de sicriu chiar la mine acasă. Sare pentru trufie. Seminţe de muştar pentru minciuni. Orz pentru blesteme. Carne de cioară cu prune. O franzelă în formă de mosor. Şi struguri roşii-rubinii.

Struguri proaspeţi, pentru naşterea unui copil din flori.

A fost chiar acolo, în inima mea, toţi anii ăştia, dar n-am vrut niciodată să văd. Iar acum îmi simt inima de parcă mi s-ar deşira, ca un fir care desface toate cusăturile. Sunt o minciună.

Două boabe de mazăre în păstaie.

Când am furat pâinea, mi-am zis că e o fărădelege cinstită. Dar ce-i cinstit în a fura?

Când mama i-a pus pe unchii mei să distrugă altarul familiei, i-am luat partea tatei, spunându-mi că dacă aş fi fost în locul ei, nu mi-aş fi lăsat convingerile călcate în picioare. Dar undeva, îngropată în amintirea aceea, e o fată care se bucură în taină că alegerea maică-sii i-a scutit de purificatori.

Iar când am devorat inimile de căprioară, am folosit cuvintele maică-mii: *Nu eşti nimic dacă eşti mort*. Mi-am spus că trebuie să fiu în viaţă ca s-o ajut pe devoratoarea de păcate, însă de fapt viaţa mea, înveşmântată într-a ei, era cea pe care o salvam.

Nu ştiu de-acum că oamenii îşi văd păcatele în felul în care fac alegeri? Întotdeauna există un motiv pentru care egoismul nu e tocmai egoist, iar fărădelegile sunt cinstite, iar să aştepţi în siguranţă în timp ce altcineva e ucis este de fapt alegerea mai curajoasă. Întotdeauna am avut un motiv pentru care sunt o fată cumsecade, în ciuda păcatelor pe care le am. Am crezut că sunt o Owens. Dar poate că am fost întotdeauna o Daffrey.

Rostesc cuvintele cu care închei Recitarea lui Bessie. Atunci braţul ei beteag se întoarce pe o parte. Nu ştiu dacă e din pricina tremurului bolii, dar degetele ei le ating în treacăt pe ale mele. Mă uit lung în ochii ei, încercând să aflu mai multe, să mă văd prin ochii ei, dar nu-i găsesc decât privirea, un pic aspră şi blândă în acelaşi timp.

Când ies din odaia lui Bessie, cu lista de bucate, îl găsesc pe Tom la masa din bucătărie. Lee stă cu faţa la perete, cu o mână ridicată ca să nu mă vadă, însă trage cu ochiul printre degete. Când plec, degetele mele de la picioare găsesc încă o dată umflătura podelei de lângă uşă.

Mă duc la cabana dărăpănată. Au trecut ani de zile,însă picioarele mele ştiu drumul, precum Gretel din poveste, care-şi găsea drumul spre casă. Un băiat murdar cu părul negru şi zburlit şi o adâncitură în formă de semilună pe obraz se joacă în curte cu un băţ. Stau acolo destul cât să fugă în casă.

Bună-mea iese afară, zbârcită şi tremurând, cu bastonul în mână.

— Nu te-am chemat, le zice ea bălţilor. Hai, întinde-o.

Face semnul Ziditorului, de la piept până la şolduri.

Îmi scutur părul şi zâmbesc vag, ca să vadă cine sunt. Şovăie. Se lasă de pe un picior pe altul.

— Nu te-am chemat, zice mai încet.

— Ce-i asta? aud glasul unui bărbat care apare la uşă.

Unchiu-meu Misgett. Face ochii mici, apoi vede *D*-ul şi întoarce privirea.

— Copilul din flori al soră-mii a venit să ne însemneze cu ochiul Evei. Alungaţi-o.

Vărul meu ridică prima piatră, apoi unchi-meu. Apoi bună-mea.

Umblu fără direcţie pe mijlocul drumului, lăsându-i pe oameni să-mi facă loc sau nu, amorţită la strigătele căruţaşilor şi jupâneselor agitate. Cotesc pe alei fără motiv, rătăcită, neştiind unde să mă duc.

Aleea pe care sunt se lăţeşte într-o piaţetă în care n-am mai fost niciodată. În mijloc are o fântână de piatră din care lumea scoate apă. Am faţa îmbujorată şi fierbinte, aşa că scot puţină apă în căuşul palmei. Are gust rău, de metal. Când fac un pas în spate, ceva îmi atrage atenţia. E un semn pe piatra fântânii, în cărbune. Două linii drepte cu una ondulată între ele. Alt semn de vrăjitoare.

Sunt urmărită de o vrăjitoare? De-asta mi-a dat Bessie asemenea veşti? De-asta aruncau cu pietre cei din neamul meu? De-asta sunt urmărită de cel mai rău ghinion pe care l-ar putea avea cineva?

Nu, dacă sunt blestemată, atunci asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. A început în ziua în care mama m-a născut copil din flori. Moartea ei, apoi a lui tata, apoi transformarea mea în devoratoare de păcate. Serios, am luat ţeapă toată viaţa.

Două jupânese vin pălăvrăgind în piaţetă, cărând găleţi pentru apă. Una dintre ele mă vede că-mi scufund mâna în apa fântânii şi o trage pe cealaltă femeie în direcţia din care au venit.

Primul meu gând e că au văzut şi ele semnul de vrăjitoare. Dar sigur că nu asta e. Eu sunt. Eu sunt cea care le-a pus pe fugă.

Sunt mai rău decât blestemul unei vrăjitoare.

Un hohot de râs îmi urcă din burtă. Tocmai cum spunea Bessie, mereu când nu trebuie. Iar apoi îmi vine alt gând. Să spunem că semnul de pe fântână e blestemul unei vrăjitoare. Ce rău să-mi facă mie? Există ceva mai rău decât ce s-a înfăptuit deja? Râd mai tare. *De ce să mă mai tem?* întreb eu fântâna.

Nu-mi vine nimic în minte.

Scot o înghiţitură mare de apă direct din fântână, spurcând-o din nou cu atingerea mea. Tot are gust rău. Asta mă face să râd şi mai tare. După ce-am disperat atâtea zile, mă simt atât de bine când râd.

Dacă în loc să lupt contra firii mele, i-aş ceda? Chicotesc în faţa apei murdare.

Apa rosteşte doar trei cuvinte: *Vino la mine.*

Îmi scot şalul şi hainele. Pielea goală mi se face de găină de la umeri până la glezne. Păşesc peste marginea de piatră, întâi cu un picior şi apoi cu celălalt, şi intru cu totul în fântână.

Există o anumită alinare în reguli. Ştii dacă eşti bun sau dacă eşti rău. Şi chiar dacă eşti rău, ştii unde ţi-e locul. Ai un loc al tău. Dar eu nu vreau ca regulile altora să spună dacă mai am vreun loc pe lumea asta. Vreau să spun eu singură lucrul ăsta.

Mă uit în jurul meu la casele din piaţetă şi aud mai multe obloane cum se închid. Bun, oamenii se uită şi o să spună mai departe ce au văzut.

Mă aşez încet în apă, simţind cum îmi urcă răcoarea pe picioare, pe coapse, în păsărică şi în dos. *Blestem fântâna asta*, mă gândesc eu în faţa piaţetei. *Îi blestem apa*. Mă uit de la o fereastră închisă la alta. *De-acum înainte, are să fie cunoscută drept Fântâna Devoratoarei de Păcate. Nimeni n-are să mai bea din ea şi n-are să se mai spele în ea şi n-are să mai pună mâna pe ea vreodată*. Doar eu. Fiindcă eu nu pot fi blestemată. Eu însămi sunt un blestem.

16. CASTRAVETE MURAT

Ruşinea şi durerea pe care le simţeam în piept au dispărut. Şi acum simt un lucru ciudat. Simt o oarecare libertate. N-am să mai fiu fata tatălui meu. Unde m-a adus treaba asta? Am să mă uit spre mama, călăuza potrivită pentru o păcătoasă. Călăuza potrivită pentru un blestem.

Îmi vine o amintire în suflet. Una de demult. Ne duseserăm la piaţă, mama şi cu mine. Înainte să cumpărăm ceva, m-a pus să iau trei morcovi putrezi pe care îi aruncase un vânzător de legume într-un şanţ fiindcă nu puteau fi vânduţi. Mi-a spus să-i curăţ bine şi să-i ascund în şorţ. *Întotdeauna să cauţi un avantaj*, a spus ea. Apoi, când a cumpărat morcovi, a luat trei şi m-a pus să-i schimb pe ascuns cu cei putrezi din şorţ.

— Mi-ai vândut mizerii, pungaşule! i-a strigat ea vânzătorului de morcovi, destul de tare cât să se întoarcă lumea să vadă cine vinde marfă stricată.

Bărbatul s-a uitat la morcovii mucegăiţi şi s-a oferit să-i înlocuiască. Mama a acceptat, iar noi am plecat cu trei morcovi noi în mână şi cei trei buni pe care-i cumpărase mai devreme ascunşi în continuare în şorţul meu.

Îmi amintesc că tata era calm când i-am povestit despre trucul nostru isteţ. Când a confruntat-o pe mama, pe cât de liniştit era el, pe atât s-a îmbăţoşat ea.

— Toţi sunt nişte pungaşi şi nişte escroci. Îi trag pe sfoară înainte să mă tragă ei pe mine.

— Păi poate de-asta ne şi trag pe sfoară, i-a răspuns tata.

Eu n-am vrut niciodată să fiu ca neamul Daffrey, dar ştiu cum să fiu ca ei, asta-i clar.

Mi-e sete când ajung la şirul de taverne din Northside, aşa că deschid uşa celei mai prăpădite berării de pe alee. E slab luminată, cu cotloane întunecoase unde se pot întâmpla lucruri urâte. Soiul de loc în care îmi închipui că s-ar duce unchii mei Daffrey.

Cârciumăreasa mă priveşte prin întunecime. Când mă vede cum trebuie, sare în picioare.

— Sissy?! Sissy?! A venit devoratoarea de păcate!

Se aude zăngănitul unei oale în bucătărie, iar glasul unei femei strigă insistent:

— Ce vrea? Dă-i ce vrea!

— Dă-i tu! strigă cârciumăreasa.

— Ba bine că nu! răspunde glasul din bucătărie.

Cârciumăreasa ridică un butoi întreg de bere de pe un raft de jos şi-l aşază pe podea în faţa mea.

— Uşurel, zice ea de parcă aş fi un cal neîmblânzit pe care vrea să-l liniştească.

— A plecat? strigă glasul din bucătărie.

— Nu încă! ţipă ascuţit femeia.

Eu voiam doar un pahar, dar e bun şi un butoi. Îl ridic şi deschid uşa cu fundul. Dintr-un colţ întunecat al berăriei se aude un sâsâit. Sâsâi şi eu la rându-mi.

Paul şi Frederick dorm înfăşuraţi în pelerine când sosesc acasă. Brida e culcuşită pe covoraşul meu în faţa vetrei. În colţ, pe salteaua mea coborâtă din pod, stă o femeie străină.

— Jane e grea, mă lămureşte Brida.

Din nou, văd. Lângă străină e un prunc adormit. Pe spatele ei e altul, care mă priveşte cu ochii ca nişte luni întunecate. Lumina focului surprinde trăsăturile străinei. Părul neted, ca o baltă liniştită. Pielea deschisă la culoare, ca pâinea scoasă din cuptor prea repede. Pruncii ei arată mai puţin ca nişte străini, dar tot au puţin sânge de străin în ei. Cel mai probabil e o târfă femeia asta. Fără îndoială că a venit în oraş pentru banchetele reginei.

Aşez butoiul cu bere lângă urcior.

— Jane e din partea cealaltă a lumii, spune Brida cu o veselie forţată, poate ca să acopere stânjeneala că mi-a luat salteaua.

— Odihneşte-te, Brida, zice Jane, iar sunetul vorbelor ei e limpede de parcă am fi crescut vecine.

Şi grija din vorbele ei e limpede, cu toate că văd că Jane păstrează distanţa.

Mă duc la trupul adormit al lui Paul şi-i umblu în buzunare. Se trezeşte cu un tresărit, trezindu-l şi pe Frederick, dar am scos deja o lamă subţire din teaca ei de piele. Paul scoate un ţipăt şi-şi duce mâinile la faţă, dar eu sunt deja la butoi şi-i sparg încuietoarea cu mânerul cuţitului. După ce i-am dat cep, umplu urciorul cu bere.

Paul, Brida, Frederick şi Jane se uită cu coada ochiului ca să vadă ce-o să fac mai departe. Copiii lui Jane se uită la ea. Tot ce fac e să beau.

Ce-ar face mama într-o clipă ca asta? mă întreb.

Şi-ar lua salteaua înapoi.

Aşa că mă întorc spre ea şi o scrutez cu privirea. Jane, încă aşezată pe saltea, se încordează sub privirea mea, dar nu spune nimic. Mă uit ţintă la saltea. Curând, Jane începe să se foiască.

Sunt un blestem, mă gândesc eu în faţa ei, apoi mai iau o înghiţitură de bere.

Foitul ei se transformă în jenă, iar înainte să golesc urciorul măcar, se mută de pe saltea pe podea. Drept răspuns, îmi îndrept privirea în altă parte. Toată încăperea se destinde. Eu îmi iau salteaua şi urc scara spre pod.

Un pai iese din saltea şi mă împunge în spinare, aşa că mă scarpin. Atunci mă surprinde să simt carne unde a fost mereu doar piele pe os. Caut forma lui Ruth pe saltea ca să văd dacă mă apropii să o umplu, dar acum nu-i decât forma mea.

De dimineaţă, pe vatră bolboroseşte o oală, o privelişte rară. Femeia străină, Jane, face o ciorbă care miroase a ceapă şi rândunele-de-mare. Un miros care odinioară m-ar fi făcut să dau fuga după un castron. Acum nu mă gândesc decât la cleveteală. Oasele mi s-au înmuiat cu un strat de grăsime, aşa că-i las pe alţii.

Copiii lui Jane se cocoaţă pe Frederick; membrele lor subţiri urcă şi coboară ca spiţele de la roata morii. Seamănă un pic cu el. Poate că le e tată. Copilul mai mare îi dă o palmă celui mic, care se pune pe plâns. Cel mare îi răspunde cu o spoială de blesteme, cu vorbe încă prost formate. Pe deasupra, se mai apucă şi Jane să-i certe, dar când mă duc la butoiul cu bere, îi face să tacă. Mă simt în două feluri în privinţa oaspeţilor mei nepoftiţi. Îmi sunt un fel de tovarăşi, umplându-mi casa cu

pălăvrăgeala lor plăcută şi o atmosferă bună, călduroasă. Dar uneori mă tem că mai degrabă m-ar îngropa în grădină şi ar pune stăpânire pe casă. Înghit o gură de bere şi mă uit în jur. Brida şi Paul stau tăcuţi în faţa vetrei, cu privirea întoarsă. Frederick şi ceilalţi sunt liniştiţi. În dimineaţa asta, îmi sunt tovarăşi.

*

O zi frumoasă de primăvară. Ce-ar face mama într-o zi ca asta?

Piaţa tocmai începe să se trezească la viaţă când sosesc. Văd un bărbat care vinde mere mâncate de viermi, împreună cu o fată care pare să-i fie fiică. Tatăl meu adevărat a fost un om bogat, mă gândesc. Cum a ajuns mama să-l cunoască?

În mintea mea îl văd pe Şoarece de Ţară, cu nasul lui rozaliu din ziua când a sosit emisarul normand. Poate că la râu s-au întâlnit părinţii mei. *Tatăl meu vine în oraş pe o barjă. Mama e acolo, pe mal, şi adună scoici. El o strigă şi se oferă să-i cumpere scoica. Ea îi răspunde strigând că nimic din ce are nu e de vânzare, aruncându-i o privire mustrătoare.*

El roşeşte. „Nu, nu voiam să spun nimic deplasat.”

Şoarece de Ţară ar spune „deplasat”, mă gândesc eu. *Mama i-ar oferi o mână de scoici fiindcă are inima cinstită. El ar întreba dacă vrea să i se alăture pe barjă. Cheiul e destul de aglomerat cât să urce pe barjă fără ca vreun barcagiu să facă scandal, iar ea, ba nu, eu sunt singură pe barjă cu Şoarece de Ţară. Poartă aceleaşi mâneci tăiate ca în ziua în care l-am văzut pentru prima dată. Îmi povesteşte cât de plicticoase le găseşte pe domniţele de la curte, că ele nu ştiu lucruri de-ale oamenilor simpli, de pildă cum să speli o pătură de lână fără s-o prefaci în pâslă.*

Îi povestesc apoi că domniţele de la curte îşi pătează pantalonaşii de sânge la fel ca ţărăncile, şi el râde. Împărţim un pahar de bere tare, iar eu mă gândesc că buzele lui ating acelaşi loc ca ale mele când ne dăm paharul de la unul la altul. Mă priveşte, iar eu nu mă emoţionez, căci simt că mă cunoaşte de când lumea. Mijeşte ochii când întreabă dacă nu putem să ieşim din oraş cu barja, pe râu în jos, până ce găsim un loc sălbatic, neştiut de nimeni. Legăm barja de un mal verde şi ne

jucăm de-a v-aţi ascunselea în iarba înaltă. Alerg atât de iute, încât îi stârnesc admiraţia. Ne strecurăm printre crengile unei sălcii bătrâne şi găsim un loc umbros unde putem să fim noi înşine, singuri.

Mă scot din visare doi băieţi care au grijă de taraba unui măcelar din apropiere. Cel mare flutură un penis de bou, încercând să-l plesnească cu el pe cel mic. Cine ştie cum s-au cunoscut mama şi tata. Poate o fi încolţit-o pe o alee, cine ştie.

În faţă îl văd pe omul cu dulciurile. Are tot soiul de borcane cu delicatese. Când eram mică, îmi închipuiam pe care le-aş alege dacă aş avea vreodată bani. Flori din pastă de zahăr. Struguri glasaţi. Fructe confiate. Atâtea feluri, dar eu mereu mi-am dorit acelaşi lucru. Astăzi mă duc drept la tarabă şi vâr mâna în borcanul cu bomboane de portocale. Scot un pumn, iar zahărul de pe ele e aspru ca nisipul.

— Hei, tu! strigă vânzătorul, apoi îmi vede colierul de devoratoare de păcate şi se întoarce către ceilalţi tarabagii din jurul lui. Hei, hei! Ce-i asta?

Un bărbat care vinde legume murate scutură din cap, surprins.

Bomboanele cu portocale nu au gust de nisip. Zahărul tos de pe dinafară mi se topeşte pe limbă, atât de dulce încât mă furnică urechile pe dinăuntru, ca atunci când mănânci miere, ba chiar mai tare. Iar portocala! Are un gust acrişor, dar dulce, de parcă ai mânca o gălbenea luminoasă.

Un băţ de lemn mă loveşte peste antebraţ. Bărbatul cu dulciurile îl ridică să mă lovească iar. Mă strecor în spatele unei jupânese tocmai când îl coboară, aşa că o loveşte în burtă. Jupâneasa ţipă, iar omul blestemă. Apoi vânzătorul de murăturile strigă după gardist, iar eu fug printre oameni, şi-un hohot de râs îmi scapă printre buze. E de emoţie, nu de plăcere, râsul ăsta. Ies din piaţă înainte să vină gardistul. Încă mai simt în urechi dulcele bomboanelor.

Iar acum mi-aş dori nişte pantofi. Unii cum trebuie, cu talpă de plută, ca să nu-mi mai învineţesc tălpile la fiecare piatră din drum. Mă duc pe aleea unde l-am găsit pe Paul cerşind. Îmi amintesc că era o cizmărie acolo.

Înăuntru, o slujnică stă de vorbă cu meşterul atelierului.

— O pereche de piele albă. Iar dacă-i dai piele de vacă în loc de viţel, n-o să primeşti nici un bănuţ de la doamna, ordonă slujnica.

Un meşteşugar la lucru, care modelează un toc, e primul care mă observă. Lasă să-i scape cuţitul pe jos cu un zăngănit. Va trebui să aleg iute. Trec repede pe lângă slujnică şi mă duc la un raft unde ţin pantofii gata de livrare. Îmi scot pantoful stâng, fiindcă piciorul ăla e mai lung, şi ţin pantoful lângă cei terminaţi ca să le compar lungimea. E o pereche frumoasă de cizme din piele moale precum cea pentru mănuşi, dar sunt mult mai lungi. Sunt făcute pentru un uriaş. Mai sunt nişte papuci de catifea, chiar şi o pereche de mărimea papucilor mei scâlciaţi, dar catifeaua s-ar murdări şi s-ar rupe numai pe drum înapoi spre Dungsbrook. Cei mai apropiaţi sunt o pereche de pantofi de piele neagră cu botul rotunjit. Au talpa de plută, aşa cum vreau, şi o baretă care se închide cu un nasture în jurul gleznei. Femeia pentru care sunt făcuţi are o gleznă mai groasă decât a mea, dar îi încalţ chiar şi aşa.

Ridic privirea şi-l găsesc pe meşteşugar tot pe locul lui, cu mâna în aer unde i-a scăpat cuţitul. Meşterul cizmar se uită fix la un mosor de aţă cerată de pe masa de lucru. Slujnica şi-a luat tălpăşiţa. Când ies din atelier, ea intră pe alee împreună cu un uriaş. Poate cel care a comandat cizmele alea mari. Îi arată uriaşului în direcţia mea. Eu mă întorc şi sâsâi. Uriaşul se opreşte în loc. *Sunt un blestem.*

Încep să merg pe drum, dar abia fac un pas şi cad. Pantofii cu talpă de plută nu seamănă deloc cu papucii fără toc. Cu talpa groasă şi ridicată nu simt deloc drumul. Parcă aş merge pe scânduri legate de picior. Mă clatin, pas cu pas, încercând să-mi găsesc echilibrul. Pielea groasă de la călcâi mă bate, iar degetele mi se lovesc de botul pantofului. Încerc să nu fiu dezamăgită. Sunt pantofi cum poartă oamenii de seamă, îmi reamintesc eu.

Acuma ce să mai fac? Unde mi-am dorit mereu să merg, dar n-am îndrăznit niciodată? Odată aş fi spus la castel sau în casa unui negustor bogat, dar am fost acolo. Am urcat şi am coborât trepte. Am stat în faţa unei Case a Ziditorului. Am fost chiar şi

într-o temniţă. Unde n-am fost? Şi atunci îmi vine în minte un loc.

Pantofii devin mai uşor de purtat pe drumul înapoi prin Northside. Când ajung la Dungsbrook, aproape merg în ritmul meu obişnuit. Când trec de aleea ce duce la curtea vopsitorilor cu drobuşor, aud chemarea unui uliu dintr-un copac din apropiere. Când mă uit, văd doar o pasăre mai mică lângă un cuib. Cred că e un cuc. Ei imită uliii ca să sperie păsările de pe cuiburi. Apoi rostogolesc afară din cuib ouăle mamei şi pun ouăle lor în loc, ca să le crească cealaltă pasăre. Nişte păsări nesuferite, cucii.

Domus Conversorum se iveşte deasupra drumului, la câteva case depărtare de a mea. E locuinţa dărăpănată unde vechiul rege îi punea să trăiască pe evrei în timp ce treceau la credinţa nouă. Un loc în care n-am fost niciodată. Nici n-am văzut vreodată un evreu. Ştiu despre ei doar trei lucruri: în Cartea Ziditorului, sunt poporul ales, apoi sunt străini şi, asemenea zânelor, n-a mai rămas nici unul prin Anglia.

La parter, o fereastră se cască deschisă şi neagră ca o gură fără dinţi. Un horn prăbuşit se lasă pe acoperişul casei şi peste tot pietrele nisipoase se fărâmă ca brânzica de casă. E ca şi cum Brida ar fi o clădire, stricându-se de pe dinafară. Totuşi, clădirea trebuie să fi fost aleasă cândva. Piatra e pentru conace sau Case ale Ziditorului. Ce chestie, să trăieşti într-o casă de piatră.

Uşa a fost reparată iar şi iar, dar nu cu un lemn bun. Se deschide la prima atingere, ceea ce-i semn rău. Unchiu-meu Misgett ar spune: o mulţime de bare şi zăvoare pe o uşă sunt semn că oamenii dinăuntru au mai multe de pierdut decât tine. Ăsta-i locul în care trebuie să te duci după pradă. Dar când lumea nu-şi zăvorăşte uşa, înseamnă că are mai puţin de pierdut decât tine, iar tu eşti cel care s-ar putea să fie prădat. Mă gândesc la asta o clipă. Apoi păşesc înăuntru. Nici eu n-am zăvor la uşă.

Mă aştept să simt mirosul Bridei, un aer mizerabil potrivit cu clădirea putredă. În schimb, în locul întunericului dau peste mirosul liniştitor, de vânat, de lumânări de seu.

Printre umbre disting o sufragerie mare în care n-au mai rămas decât picioarele groase ale unei mese. În spatele picioarelor zac măruntaiele hornului prăbuşit pe care l-am văzut de afară. Covorul de praf îmi spune că n-a mai trecut nimeni pe aici de multă vreme. Dar când intru mai adânc găsesc o cărare îngustă de paşi care taie praful spre un rând de trepte. Aici au fost oameni de curând.

Iar apoi aud o lăută.

Simt un gol în stomac. Muzica vine de la etaj. E cineva aici.

E o muzică cum n-am mai auzit până acum. Şi dulce, şi tristă. Un flaut se alătură lăutei. Sunt mai mulţi oameni. Cum să se audă aşa ceva din ruinele clădirii Domus Conversorum? Poate că evreii chiar sunt precum zânele şi e magie. La urma urmei, ei au fost poporul ales al Ziditorului.

Flautul cântă o melodie diferită, dar tot una care se potriveşte cu ce cântă lăuta. Ca atunci când cânţi în cerc de 1 Mai, dar mai complex. Cântecul îmi face inima să se strângă, de parcă aş jeli după un mort. Îmi vine să plâng, dar şi să zâmbesc. Nu e muzică de zâne, e muzica din câmpiile cereşti. Dar o cântă îngerii sau demonii? Mă pregătesc şi mă îndrept spre scări. Orice s-ar afla dincolo, îmi spun, eu sunt mai de temut.

Dincolo de a patra treaptă e întuneric, aşa că mă iau după muzică, pipăind calea cu pantofii, până când ajung pe palier. Într-o parte e mai mult întuneric, dar în cealaltă tremură o lumină slabă printr-o uşă înfiptă prost în ţâţâni. Muzica e atât de puternică, încât o simt până în vintre. Mă duc la uşă fără să am idee ce aş putea găsi dincolo de ea.

E ca şi cum un scamator ar fi făcut să apară altă lume. În dărăpănatul Domus Conversorum sunt muzicanţii reginei, străinii pe care i-am auzit cântând la sosirea emisarului. Poartă emblema ei. Sunt şase sau şapte. Cu toţii stau în cerc pe scaune, cântând la lăute, flaute şi viola da gamba. Când păşesc înăuntru, bărbatul cu părul negru şi sârmos pe care l-am mai văzut îşi duce arcuşul la viola da gamba uriaşă şi dintr-odată sunetul ei îmi zguduie din nou pieptul.

În spatele lor, văd sprijinite de pereţi covoare, păturі şi alte aşternuturi. Lăzi şi saci zac împrăştiaţi prin jur, de parcă

muzicanţii ar fi venit de departe. O fereastră lasă să intre o lumină slabă, iar lumânări de seu ard pe pervazuri şi pe mese.

Un bătrân cu păr pe urechi, dar nu şi pe creştet, se ridică în picioare. Muzica se opreşte incomod. Muzicanţii rămân nemişcaţi.

— Acesta-i locul nostru, cu voia ta, spune Urechi Păroase.

Accentul lui seamănă cu al străinilor care vin vara cu căruţa ca să joace comedii în piaţa oraşului.

Aştept să-mi observe *D*-ul de la gât şi să se împrăştie speriaţi. Îmi pare rău. Aş vrea să le mai aud muzica dulce şi tristă.

Dar nu se împrăştie.

— Te rog să pleci, spune din nou Urechi Păroase, nu furios sau speriat, ci mai degrabă ca un copil care are o felie de tort şi speră să rămână cu ea.

Duc mâna la colier ca să-i arăt cine sunt, dar el vorbeşte în continuare.

— Acesta-i locul nostru. Regina ne-a invitat să venim să ne aducem muzica. Dar nu ne primeşte nici un han. Nu ne închiriază nimeni odăi. Aşa că am venit aici, unde a venit neamul nostru înainte, ca să fie în siguranţă.

Tot timpul cât vorbeşte, Urechi Păroase mă priveşte drept în ochi. La fel fac şi ceilalţi muzicanţi. Simt cum mă trec fiori pe şira spinării. Ceva nu-i deloc cum trebuie.

Caut să văd dacă lumina lumânărilor de seu trece prin trupurile muzicanţilor. Nu trece. Măcar nu sunt stafii. Sunt oameni adevăraţi, în carne şi oase.

Îmi apuc *D*-ul de pe colier şi-l ridic ca să-l vadă toată lumea. *Sunt un blestem.*

Urechi Păroase face un pas înapoi şi vorbeşte într-o limbă necunoscută cu bărbatul sârmos care cântă la zguduitorul de piepturi.

Bat tare cu piciorul în podea. Muzicanţii murmură unii către alţii, dar nu-şi dezlipesc privirea de pe mine. Mă simt goală şi slabă. De ce nu se tem de mine? Furia îmi înfierbântă inima. Pufăi ca un taur. Iar apoi, fără să gândesc, o iau la fugă prin încăpere, răsturnând lumânările din suporturile lor, împrăştiind seu fierbinte peste tot. Scaunele râcâie podeaua când muzicanţii ţipă şi se împrăştie în colţurile odăii.

În sfârşit, le spun eu zidurilor. *Aşa trebuie întâmpinată o devoratoare de păcate*.

Mă duc la fântâna mea. *Muzicanţii trebuie că n-au văzut bine colierul în lumina slabă*, îmi spune fântâna. Vreau ca vorbele ei să mă facă să mă simt mai bine, dar nu sunt sigură că spune adevărul.

Îmi las picioarele să se bălăngăne în apa fântânii. Pantofii noi m-au bătut până la sânge. Degetele mi se mişcă încoace şi-ncolo, răcorite şi uşoare, însă nu simt libertatea pe care credeam că am s-o simt după o zi petrecută ca un blestem.

Unghiile de la picioare îmi sunt jegoase. Îmi mişc degetele ca să nu mai văd mizeria prin apă. Carnea pulpei mi se mişcă încoace şi-ncolo. Asta-i ceva nou. Poate că o să-mi vină înapoi şi sorocul acum că am pus toată carnea asta pe mine. A încetat să-mi mai vină când am rămas fără mâncare. Va trebui să găsesc muşchi roşu şi să cos pantalonaşi speciali ca să-l ţin la locul lui.

Îmi reamintesc că sunt liberă. N-am obligaţii faţă de nimeni. Scutur din nou piciorul ca să văd carnea cum se unduieşte. Dar e în zadar. Mama se pricepea la soiul ăsta de lucruri, să facă tot ce voia. Dar eu nu. Trec limba peste dinţii din spate, unde mai e puţin gust de portocală. E plăcut să mănânci dulciuri. Şi să ai pantofi noi. Dar ce mi-ar face şi mai mare plăcere?

Să trăiesc în casa mea dinainte.

Să am viaţa dinainte.

Să-l văd iar pe tata.

Nu pot să fac rost de lucrurile astea. Dar mă gândesc la un lucru de care pot să fac rost.

Plec de la fântână şi mă întorc prin oraş. Nu durează mult până găsesc ce vreau în spatele unei căruţe. Şi nimeni nu mă vede când îl ridic.

Când ajung acasă, nu mă aşteaptă nici un mesager. Poate sunt plecaţi să mă caute. Şi oaspeţii mei nepoftiţi sunt plecaţi. Mă duc în pod cu ce am luat din căruţă. Nu-i cine ştie ce. Doar o cutie din lemn. O aşez pe raftul de jos lângă a lui Ruth, lângă cutiile tuturor devoratoarelor de păcate dinaintea mea. Încă n-

am ce să pun în ea. Dar în timp poate o să am. Mă simt bine când o văd acolo, lângă celelalte.

Abia m-am aşezat pe saltea când aud o bătaie în uşă. Mă întreb dacă există vreo zi fără moarte pe pământul ăsta. O zi întreagă, plină numai de viaţă, de trăit şi de înflorit. Se mai aude o bătaie în uşă. Nu astăzi.

Mesagerul e bine îmbrăcat şi poartă o emblemă pe care nu o cunosc. O Recitare, îmi spune, pentru un prizonier condamnat în temniţa reginei. Simt iarăşi sâmburele de prună din piept, râcâindu-mi inima. Mă întorc la locul unde a murit Ruth.

17. VIN FIERT

În viaţa mea dinainte nu m-am plimbat niciodată înadins noaptea prin oraş. Ce fată ar face aşa ceva când pe aleile întunecate bântuie monştrii caselor, spiriduşi şi mai rău de atât, căutând o bucăţică bună? Un urlet de pe aleea ce duce la curtea vopsitorilor cu drobuşor ne sperie de-a binelea pe mine şi pe mesager. Îmi reamintesc: *Eu sunt monstrul caselor. Brida e spiriduşul*. Şi ce-i mai rău? Ăia se ascund cu toţii în castel, otrăvind şi pregătind păpuşi unii pentru alţii. *Aici, afară, e mai sigur.*

În timp ce traversăm piaţa oraşului, mă întreb dacă prizonierul condamnat este contesa euharistică pe care am văzut-o odată în temniţă. Cea vârâtă acolo fiindcă a complotat împotriva reginei.

Un gardist intră în piaţă şi ridică un felinar spre mine şi mesager. Eu îmi desfac şalul ca să-i arăt *D*-ul, iar el ne lasă în pace. Îmi trec emoţiile. Noaptea are pacea ei. Siluetele se prefac în umbre, ochii privesc din întuneric, dar la fel ca atunci când mi-am aşezat lada pe raft, simt cumva că mi-am găsit locul. Poate că locul meu nu e o casă sau o familie, ci poate că e chiar meseria mea, devorarea de păcate.

La castel, sunt condusă prin curtea liniştită. Sâmburele de prună pe care-l am în inimă pare să se umfle, iar răsuflarea mea vine mai greoaie în jurul lui.

Cobor cele zece trepte mucegăite care duc la temniţă. Celula contesei era una dintre cele mai apropiate de intrare, ţin minte. Dar nu la a ei sunt condusă.

Un bărbat aşteaptă în faţa celulei, purtând aceeaşi emblemă ca mesagerul. Barbă Mucedă, gardistul tânăr de data trecută, descuie uşa. Înăuntru e un bătrân care şade de parcă ar aştepta ceva. Văd lumânări şi o masă de scris, iar pe scaunul lui, o pernă. Îmi oferă scaunul. Apoi îngenunchează pe podeaua de piatră. Este felul euharistic de a-ţi rosti Recitarea.

Nu are mult de recitat. Nici măcar nu recită faptul că e euharistic. Pesemne nu consideră că-i un păcat. Mă simt straniu ştiind că are un păcat pe care nu-l recită. Tot îmi doresc să-l rostească. Chiar îl rostesc în sufletul meu. Dar apoi termină şi nu mai e nimic de făcut. Rostesc cuvintele cu care închei şi dau scurta listă de bucate bărbatului cu emblema, care aşteaptă în faţa celulei.

Mi-am făcut datoria, dar încă nu pot pleca. E vorba de Ruth. Simt că o parte din ea a rămas aici, mai departe pe culoar, în celula în care a murit. Acea parte din ea neliniştită. Care aşteaptă.

Acum se află lângă Ziditor, nu într-o celulă rece de piară, îmi reamintesc eu.

Dar apoi picioarele îmi pornesc pe culoar, şi curând mă trezesc la cotitura întunecată care mă duce către cea mai adâncă parte a temniţei.

Stau în faţa uşii fostei celule a lui Ruth şi dintr-odată mi-e teamă să privesc înăuntru. Mi-e teamă că petele ei de sânge încă se mai află acolo. Îmi amintesc promisiunea pe care i-am făcut-o pe mormântul tatei, că, pentru ea, am să îndrept încurcătura asta cu inimile de căprioară. N-am făcut-o. Doar am aşteptat, nu ştiu ce, nădăjduind că totul se va întâmpla de la sine. Cred că asta aşteaptă ea. Să fac ceva.

Din celulă se aude o tuse uşoară. Inima îmi tresaltă. *Ruth*. Mă duc iute la gaura cheii să văd dacă e ea, ştiind că nu poate fi şi totuşi sperând să fie.

Dar sigur că nu e ea. Cunosc silueta cocârjată dinăuntru, cu toate că stă cu spatele. E Salcie, cu o lumânare alături, aplecat deasupra unui trup.

— Eşti aici? strigă el.

Mă îndepărtez de gaura cheii înainte să mă vadă.

— Poţi să descui uşa, am terminat.

Când nu aude nici un răspuns, strigă mai tare:

— N-auzi?!

Nişte paşi răsună pe coridor. Mă ascund într-o umbră, când Barbă Mucedă vine de după colţ. Trage cu ochiul în fosta celulă a lui Ruth.

— Ai găsit vrăjitoarea de data asta, aşa-i? întreabă Barbă Mucedă.

— Din nefericire, nu, răspunde Salcie. Ziditorul să ne ajute.

Barbă Mucedă descuie uşa, iar Salcie iese, ştergându-şi mâinile pe o cârpă închisă la culoare. Când trece pe lângă Barbă Mucedă, spune:

— Poţi să scoţi stârvul.

Durează o vreme până ce Barbă Mucedă o trage pe femeie afară. Miroase a carne arsă. Rămân cu privirea pironită în umbre, ca să nu văd ce i-a făcut Salcie. După ce Barbă Mucedă pleacă, ies şi eu în sfârşit din temniţă.

E o noapte adâncă, iar luna plină luminează curtea. Nu ştiu dacă e lucrarea lui Salcie sau e ora vrăjitoarelor, dar simt o nelinişte în pântec. *Locul meu e în noapte*, îmi reamintesc în sinea mea şi pornesc spre casă.

Nu ajung prea departe în curte când un lucru curios îmi atrage privirea. Din umbra unui prag de uşă, o luminiţă pâlpâie de două ori şi apoi dispare. O clipă mai târziu revine, ca o flacără de lumânare, pâlpâind de două ori, apoi dispare.

Încerc să-mi dau seama ce-ar putea fi, când aud sunetul unei uşi care se deschide în cealaltă parte a curţii. Rămân nemişcată ca un iepure, când o siluetă cu capul acoperit porneşte drept şi sigur prin lumina lunii, spre flacăra pâlpâindă.

Lumina apare din nou, de data asta neclintită. Destul de neclintită cât să văd că e o lumânare ţinută de un bărbat. Silueta cu capul acoperit i se alătură. Dacă vorbesc, o fac prea încet ca să-i aud. Dintr-odată, silueta cu capul acoperit vâră mâna în glugă şi trage ceva. Îi oferă bărbatului cu lumânarea ce a smuls de acolo. Bărbatul cu lumânarea înfăşoară firele de păr într-o batistă.

Fire de păr smulse în lumina lunii. Aud glasul mamei povestindu-mi că vrăjitoarele aşteaptă să fie lună plină ca să-şi smulgă fire de păr pentru cea mai întunecată magie. De parcă mi-ar auzi gândurile, un gardist strigă deodată:

— Cine-i acolo?

Cu o mână pe sabie şi în cealaltă ducând un felinar, gardistul se îndreaptă spre cele două siluete.

Bărbatul cu lumânarea nici măcar nu tresare. În schimb, aşteaptă alături de silueta cu capul acoperit, cât se poate de calmi, să se apropie gardistul. Omul legii ridică felinarul spre faţa bărbatului cu lumânarea. E Salcie.

Apoi celălalt bărbat îşi dă jos gluga. Gardistul tresare şi se dă un pas în spate. Apoi pleacă repede capul. Nu e un bărbat. E regina.

Ea îi porunceşte gardistului s-o urmeze. El se ţine după ea ca un câine, luminând calea până la uşa cu sulul de pergament care duce la apartamentele ei. Salcie îi priveşte cum se îndepărtează, apoi îşi stinge lumânarea între degete şi traversează curtea de piatră călăuzit numai de lumina lunii.

Braţele şi picioarele îmi devin uşoare, de parcă aş fi gata să leşin. Căutătorul de vrăjitoare strânge fire de păr pentru vrăji, iar regina ia parte la trădarea lui. Iar eu am fost martoră. Dacă m-aş fi întors acasă drept după Recitarea întemniţatului, n-aş fi văzut nimic.

Ruth. Poate că de-asta am fost atrasă spre celula ei. Poate e vremea să îndrept încurcătura asta.

Aud glasul lui Bessie: *Ai sângele maică-tii în tine*. Mama n-a stat niciodată să aştepte să se întâmple ceva. Era prudentă ca o vulpoaică, dar totuşi o maestră înnăscută a vânătorii.

Dar ce pot să fac? îmi întreb sângele din neamul Daffrey. Sunt gărzi peste tot prin castel, ba mai rău, e şi Degete Negre.

Ia-te după Salcie, spune sângele meu. *Încet, agil, du-te şi află-i jocul.*

Silueta lui Salcie, ascunsă în tenebre, devine tot mai greu de zărit. Corpul îmi tremură de emoţie când mă iau după el.

Îl urmez şi traversez curtea, apoi trec de uşa cu sulul de pergament. El trece printr-o arcadă unde pietrele ni se sfărâmă sub picioare. Dintr-odată cred că ştiu încotro se îndreaptă. Am mai fost aici o dată. Se opreşte în cele din urmă în faţa a două uşi străvechi de lemn. Casa regală a Ziditorului. Apoi dispare înăuntru.

Iar eu după el.

Păşesc cât de încet îmi îngăduie pantofii cei noi şi intru în Casa Ziditorului. Salcie a dispărut. Chiar atunci, aud un râcâit lângă altar. Mă ascund după o stranăă tocmai când Salcie apare

din debaraua de haine, ţinând în mână o lumânare lungă, din ceară de albine. O femeie pe care nu o cunosc vine după el, ducând o legătură de pânză. Salcie începe să rostească încet o incantaţie.

Rosteşte cuvinte străine amestecate cu engleză. Nu-i o rugăciune a noii credinţe. E magie, ştiu sigur.

Femeia este aproape la fel de înaltă ca Salcie şi mult mai voinică. Lasă legătura la picioarele altarului şi deschide o carte. Se alătură incantaţiei.

Ho ktistais,
Ho ktistais,
Ale Tale sunt puterea şi veşnicia, Ziditorule.

Rostesc cuvintele iar şi iar, apoi le mai rostesc o dată. Ameţesc numai de cât le ascult. Poate cad sub cine ştie ce vrajă au de gând să facă. Scutur din cap, iar colierul îmi zăngăne. Salcie ridică mâna, iar femeia tace.

Rămân nemişcată, abia îndrăznind să respir. Salcie măsoară stranele cu privirea. Se opreşte preţ de o clipă la banca din faţa mea. Îmi ţin răsuflarea până când mă doare. Apoi îşi reia incantaţia. Când i se alătură şi femeia, îmi îngădui în sfârşit să răsuflu prelung şi încet.

Cântă până când lumânarea din ceară de albine arde de trei degete. Apoi se opresc dintr-odată. Liniştea asta îmi calcă nervii în picioare.

Salcie vorbeşte încet.

— Ziditorule, am venit aici, la templul tău. Rostim vorbe mai străvechi decât ale Slujitorilor Ziditorului. Slujitorii tăi credincioşi, căutăm s-o apărăm pe stăpâna noastră. Îi aşezăm chipul şi asemănarea în faţa ta.

Salcie scoate batista cu firele de păr ale reginei şi o pune pe altar. Apoi femeia scoate un portret în miniatură şi-l aşază lângă firele de păr.

Salcie face o plecăciune.

— Apăr-o, Ziditorule, împotriva forţelor care încearcă s-o distrugă. Apăr-o aşa cum îţi aperi salvatorii.

E un fel de magie neagră amestecată cu credinţa în Ziditor. Nu ştiam că există aşa ceva.

Salcie continuă.

— Te rugăm stăruitor să ne primeşti ofranda. Un tribut oferit în schimbul protecţiei tale. Un sacrificiu. O viaţă pentru o viaţă.

Atunci aud un ţipăt înăbuşit din legătura de la poalele altarului. Ţipătul îngrozit al unui prunc.

18. BISCUIŢI

Dintr-odată, nu mai sunt un blestem. Sunt o fată singură, într-o încurcătură teribilă. Încerc să-mi liniştesc răsuflarea, dar vine tot mai zgomotoasă. Cei doi au de gând să ucidă un prunc într-o Casă a Ziditorului la nici zece paşi de mine.

— Fă-l să tacă! şuieră Salcie.

Femeia se lasă în genunchi şi pune mâna pe legătura care scânceşte. O ridică spre altar.

Simt ceva cald şi lipicios pe mâini. Mi-am înfipt atât de tare unghiile în palme, încât au început să sângereze.

— Acum! şopteşte apăsat femeia.

Salcie vâră mâna în robă şi scoate un cuţit scurt şi gros. Cântă din nou:

Ho ktistais,
Ho ktistais...

Legătura începe să se smucească, dar femeia o ţine strâns, înăbuşind sunetul.

Am genunchii ca de plumb, dar le poruncesc să se ridice.

Salcie se apropie de altar. Legătura se răsuceşte în strânsoarea femeii.

Stau în picioare acum, dar m-am ridicat atât de brusc, încât am capul plin de stele, şi pentru o clipă abia dacă mai văd ceva. Mă împleticesc oricum înainte, fiindcă nu-i vreme de aşteptat.

Ho ktistais,
Ho ktistais...

Salcie ridică pumnalul în aer. N-am ajuns până la el. Flacăra lumânării reflectată în lama cuţitului îmi loveşte ochii. N-o să ajung la timp. Femeia dezveleşte trupuşorul care scânceşte şi văd un petic de piele rozalie, când coboară cuţitul. Se aude un ultim scâncet.

Scot un ţipăt grozav şi mă prăbuşesc în genunchi.

Capul lui Salcie se întoarce brusc spre locul unde am căzut, dar eu sunt în spatele unei strane.

— Blochează uşa! şopteşte el.

Femeia fuge deja spre uşa de la intrare. Dacă sunt în stare să ucidă un prunc într-o Casă a Ziditorului, mie ce-mi vor face dacă mă prind? Îmi încleştez dinţii ca să nu-mi mai clănţăne. Trebuie să găsesc altă ieşire.

În spatele altarului e debaraua de haine. Poate că e vreun culoar pe care intră şi ies Slujitorii Ziditorului. Mă furişez pe podeaua rece de piatră, pe sub strane, până într-o latură a sălii. Când ajung la capăt, ascult. Aud doar paşii unui singur om: pasul iute al femeii lângă intrare. Îndrăznesc să arunc o privire. Salcie e doar la câţiva paşi de mine şi încă mai are cuţitul în mână.

— Acolo! şuieră el.

Ţâşnesc din ascunzătoare şi fug spre capătul din faţă al sălii. Aud paşii femeii pe podeaua de piatră cum mă urmăresc. E mai iute decât mine. Nu ştiu dacă o să reuşesc.

Vezi care ţi-e avantajul.

N-am nici unul. Dar apoi îmi amintesc glasul lui Salcie. A vorbit mereu în şoaptă. Nu vor să audă nimeni ce fac ei aici. Eu nu pot să vorbesc, dar pot să urlu.

Deschid gura şi-mi azvârl glasul fără cuvinte înspre mijlocul sălii. Pietrele îmi poartă ecoul urletului înainte şi înapoi. Femeia rămâne stană de piatră, cu ochii mari. Nu mă opresc să văd ce urmează să facă. Mă prăvălesc în debaraua de haine. În dreapta mea e o uşiţă. Fug spre ea. Nu ştiu încotro duce, dar acolo intru. Uşa se închide în urma mea.

Culoarul e îngust şi complet întunecat. Pipăi pereţii ca să-mi găsesc calea. Dau de o cotitură şi apoi de alta. Ascult după femeie sau după Salcie, dar trebuie să fi fugit când am ţipat.

În sfârşit, degetele mele dau de o uşă. O deschid cât de încet pot şi ies într-un salon slab luminat de razele lunii. În mijloc tronează o masă, iar emblema reginei, un şoim deasupra unui trandafir, atârnă pe perete deasupra scaunului principal. Pe ceilalţi pereţi sunt drapelele celor mai credincioase familii. Leul lui Degete Negre stă lângă drapelul reginei. Lângă leu este drapelul familiei Katrynei, mama vitregă a reginei, domniţa cu

părul bălai care se înalţă dintr-o floare. Mai departe atârnă un drapel cu un cerb. Familia lui Şoarece de Ţară.

În mintea mea, văd balta întunecată de sânge de pe altar. Nu i-am oprit. Mă târăsc sub masă şi mă cuibăresc acolo, strângându-mi genunchii cu braţele. Trag aer în piept şi îl dau afară, iar şi iar, mult timp.

Lumina zorilor abia se strecoară pe fereastră, când mă trezesc nişte glasuri ce trec prin faţa sălii.

— Vrăjitoare au fost? întreabă un glas de femeie.

— Nu ştiu, răspunde alta. Dar pe altar se afla chipul şi asemănarea reginei. Iar sângele...

Văd din nou altarul în minte.

— Trag nădejde că ai suficiente cârpe în coşul ăla.

— Ah, am văzut eu cum sângerează ăştia mici, spune primul glas. Ai zice că n-au decât sânge în ei!

Inima îmi tresare în piept. O spune atât de lejer, de parcă n-ar fi mare brânză să vezi un prunc ucis.

În ce loc negru am ajuns? Ce nădejde mai au oamenii într-o lume ca asta? Îmi îngrop capul între genunchi, aşa că abia o aud când încheie.

— Să omori un purcel pe altarul Ziditorului, într-o bună zi devoratoarea de păcate o să se ospăteze cu asta.

Îmi ia o clipă până când cuprind cu mintea vorbele ei. Când o fac, hohotele de râs sunt atât de puternice, încât mă tem să nu mă audă femeile de pe coridor.

Un purcel, nu un prunc.

E prima veste bună pe care o aud nici nu mai ştiu de când. Cu orice s-ar îndeletnici Salcie, nu ucide prunci. Îmi vâr fusta în gură, fiindcă după toată nefericirea din seara asta, inima mea vrea să râdă. N-aş fi crezut niciodată că o să consider un purcel ucis într-o Casă a Ziditorului un semn de noroc. Asta mă face să râd şi mai tare. Şi aşa mă aud.

19. PLĂCINTĂ CU RINICHI

Sunt ţinută într-o încăpere de la parterul castelului. Pe fereastră văd intrarea în temniţă, de cealaltă parte a curţii. Geamul ferestrei e vechi şi s-a îngroşat lângă partea de jos, aşa că uşa temniţei pare să se scufunde în pământ.

Salcie îşi împreunează mâinile la brâu. Acul gros de argint de pe degetul lui reflectă lumina ce intră pe fereastra deformată.

Degete Negre stă în faţa lui, cu ochii întunecaţi.

— Devoratoarea de păcate n-a fost chemată, îi spune el lui Salcie pe un ton grav şi dur.

— Sosirea ei e o prevestire, de bună seamă, răspunde Salcie. Unde a fost găsită?

Pare calm şi liniştit, nici pe departe cum l-am văzut azi-noapte. Asta îl face să fie cu atât mai înfiorător.

— A fost găsită în sala drapelelor, zice Degete Negre. Lângă Casa Ziditorului.

Salcie rămâne nemişcat. Dacă nu ştia că eu am fost cea care l-a văzut în Casa Ziditorului, de bună seamă că a ghicit acum. Aerul din încăpere pare prea înăbuşit şi miroase a fum, de parcă hornul n-ar fi fost curăţat de ceva vreme.

Degete Negre se apropie de urechea lui.

— Ea e responsabilă de sângele şi oroarea găsită dimineaţa asta în Casa regală a Ziditorului? Ea e vrăjitoarea noastră?

Salcie ridică capul. Un pătrat de lumină îi cade pe jumătate de faţă.

— Dacă era aproape...

Oh, Ziditorule. O să dea vina pe mine pentru vrăjitoria lui. Dinţii încep să-mi clănţăne iarăşi.

Degete Negre coboară vocea.

— Am s-o interoghez eu. Şi pe asta am s-o fac să vorbească.

Tremurul mi se mută de la dinţi în stomac.

— Nu, zice Salcie iute. Am s-o iau eu şi am să îi aplic testul vrăjitoarelor.

Nu vrea să-i spun lui Degete Negre ce am văzut.

— Protejarea reginei este de datoria mea, nu a dumitale, se răsteşte Degete Negre.

— Iar vrăjitoarele sunt de datoria mea, răspunde Salcie.

Nu ştiu ce e mai rău: să fiu zdrobită cu pietre de Degete Negre sau arsă şi înţepată până la sânge de Salcie. Mirosul de fum se înteţeşte. Cred că îmi pierd cunoştinţa.

— Regina e ameninţată din toate părţile, scuipă Degete Negre. Vrăjitoare, iscoade euharistice şi două dintre doamnele ei dovedite a fi ucigaşe de prunci de neam regesc după inimile de căprioară de pe sicrie! Alţi suverani n-o să piardă vremea şi o să profite de o regină atât de slăbită de scandaluri. Dacă făptura asta – arată cu capul spre mine – ne poate oferi vreo informaţie în privinţa asta, eu am s-o descopăr!

Salcie scoate un hohot de râs, aproape ca un lătrat.

— Regele normand nu crede că regina Bethany e complice la păcatele doamnelor ei. Nici regele din Lowland, nici vărul ei euharistic de la miazănoapte. Nu, domnule, aud de inimi de căprioară pe sicrie şi o văd pe regina noastră înconjurată de trădători şi iscoade, la fel cum se tem că sunt şi ei înşişi. Inimile de căprioară nu sunt nici o ameninţare la adresa ei.

— Şi vrăjitoarele?! Euharisticii?!

— Am s-o apăr eu!

Glasul lui Salcie devine prea puternic pentru sala în care ne aflăm.

— Străbunii au vestit o regină fecioară care va uni lumea sub o singură credinţă. Eu înfăptuiesc lucrarea Ziditorului! Iar dumneata, sire?

Glasul îi devine şi mai puternic.

— Treaba dumitale e să ucizi şi să conspiri şi să complotezi ca un pungaş ordinar!

Dintr-odată se aude un urlet din adâncurile castelului. Alte strigăte îi urmează, venind din curte.

— Găsiţi doctorul! aud eu.

Deodată se aud bătăi în uşa încăperii.

— Acum ce mai e? strigă Degete Negre.

Un gardist intră în odaie.

— Foc! strigă şi face semn spre Salcie. E chemat de urgenţă doctorul.

Apoi mă vede.

— Şi devoratoarea de păcate să vină.

Glasul lui Salcie tună.

— Poftim! Nu ea e vrăjitoarea noastră.

— Ce?! strigă Degete Negre. Acum câteva clipe voiai să-i faci testul vrăjitoarelor!

— Da, când credeam că a venit la castel fără un scop anume. Dar acum văd lucrarea Ziditorului în toate. El a chemat-o aici în perspectiva morţii! continuă Salcie. Ca un vierme la carnea putredă. De-asta a venit.

— Nu-i suficient! zice Degete Negre.

— Atunci am să fac testul aici, acum. Îmi serveşti drept martor?

Ochii lui Degete Negre se îngustează.

Salcie ridică mâna, iar acul pentru vrăjitoare reflectă lumina. E lung cât jumătate de deget şi gros cât un cui de sicriu. Mai iute decât l-ai crede în stare, îmi înfige acul adânc în carnea umărului. Un urlet îmi urcă din vintre şi-mi ţâşneşte pe gură. Soldatul care a anunţat focul începe Rugăciunea Ziditorului. Salcie scoate acul, iar eu mă ţin cu mâna de umăr ca să-mi stăvilesc sângele.

Salcie se uită la Degete Negre cu ochi mari şi luminoşi.

— Sunt sigur, milord, că ai auzit suficiente ţipete de durere adevărată cât să recunoşti că-i unul sincer. Nu e vrăjitoarea noastră.

Nu ştiu ce crede Degete Negre, dar nu vrea să mă lase să plec.

Salcie vorbeşte în continuare.

— Devoratoarea de păcate e slujitoarea Ziditorului. Cred că dumneata ai spus odată că nesocotirea voinţei Ziditorului înseamnă – Salcie îşi drege glasul – trădare.

O vână se umflă pe fruntea lui Degete Negre. În sfârşit, în sfârşit le face semn gărzilor să-mi dea voie să trec.

În timp ce mergem pe coridor, Salcie vorbeşte cu glas tare. Nu-i nimeni care să-l audă afară de mine.

— Sunt convins că Ziditorul le dă semne slujitorilor celor mai de încredere. Focul acesta e semnul meu că eşti trebuincioasă, aşa că ar trebui să-ţi arăt milă.

Capul lui cu ceafa netedă se clatină dintr-o parte în alta în timp ce merge, iar cuvintele îi sunt uşoare şi simple.

— Dar dacă se dovedeşte că eşti un pericol, am să te folosesc pe altar. Sângele unei devoratoare de păcate va fi fără îndoială o ofrandă din cele mai puternice.

Porneşte pe un şir de trepte. Eu îl urmez. Umărul îmi zvâcneşte unde m-a înţepat cu acul, dar în răsuflare îmi izbucnesc chicoteli.

Nici un blestem nu-mi poate face rău. *Eu sunt blestemul.*

Odaia miroase a carne şi a salvie. Două trupuri stau întinse pe canapele. Un spiţer subţire, cu o mantie închisă la culoare, se ocupă deja de un trup, acoperindu-i arsurile cu alifie. Părţile neacoperite ale trupului sunt negre de cenuşă şi împestriţate cu alb şi roşu, ca un iepure jupuit.

Meg, prietena lui Tilly Howe, se apleacă asupra celui de-al doilea trup, aşternându-i bandaje de pânză pe un umăr. Iau un bandaj din teanc şi-mi apăs cu el rana de la umăr.

Salcie îşi ţine o batistă la nas şi dă roată cu privirea prin odaie. Simplul fapt că stau atât de aproape de el mă face să simt un gol în stomac.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Spiţerul nu răspunde, atent cum e la ce face. În schimb, vorbeşte Meg.

— Una dintre domniţe a auzit un ţipăt din dormitorul vecin şi a strigat după ajutor. A fost nevoie de patru gărzi să deschidă uşa. Domniţa dinăuntru a fost salvată, dar focul s-a întins la odaia de deasupra. Tinerii lorzi, zice ea şi arată cu capul spre cele două trupuri, fiindcă e greu să-ţi dai seama cine sunt. Am ajutat-o pe Tilly Howe, Ziditorul s-o aibă în pază, la destule naşteri, aşa că nu mă deranjează sângele şi nici… mirosul.

Bărbatul pe care-l îngrijeşte Meg scoate un geamăt slab.

— Ulei de mac, îi îndrumă Salcie. Şi melci. Mucusul lor scoate căldura din corp.

Spiţerul se aşază.

— Şi-au primit doza de ulei de mac. Mai mult o să-i omoare.

Nu spune nimic despre melci.

Mă ţin cât pot de departe de Salcie în spaţiul închis, dar privirea mea îşi tot găseşte calea către el. Poate că n-a ucis un prunc, dar tot vrăjitor e. Mă întreb dacă el a făcut păpuşa.

Spiţerul se ridică.

— N-ai terminat, spune Salcie.

— Mai e un pacient, sire, răspunde spiţerul.

— Ah? întreabă Salcie. Unde e domnul?

— Doamna, răspunde spiţerul. Domniţa al cărei dormitor a luat foc. A fost dusă într-o încăpere privată unde să se simtă mai bine.

— Am să mă duc chiar eu la ea, anunţă Salcie.

Spiţerul dă să protesteze, dar renunţă, plecând capul.

După ce pleacă Salcie, răsuflu uşurată. Durează ceva să-mi înfăşor umărul strâns în bandaj. Mă ustură şi zvâcneşte.

— Meg, adu un castron cu apă, te rog, spune spiţerul. În timp ce ea pleacă, el continuă: Sper că devoratoarea de păcate o să ne permită să rămânem şi să-i îngrijim pe răniţi cât lucrează.

Găsesc un scaun şi-l aşez cumva să nu-i stea în cale spiţerului, lucru care trag nădejde că-i tot un fel de răspuns. Bărbatul cu carnea pestriţă are ciorapi stacojii sub un strat de funingine. E Cocoş. Are ochii întredeschişi, cu toate că pare adormit. Rostesc cuvintele, însă nu se mişcă. Spiţerul îşi drege glasul şi mişcă un borcănel pe masă. Ulei de mac.

Aud o voce în spatele meu.

— Vrei să-mi asculţi Recitarea?

Inima mi se umflă mai-mai să-mi spargă pieptul. Cunosc glasul cu toate că l-am auzit o singură dată. E Şoarece de Ţară.

— Spune-mi, mă întreabă el cu glas lent şi gros, braţul mi-e miţos ca o oaie?

Tuşesc ca să-mi ascund un hohot de râs. Arsurile îi acoperă tot umărul. Sper că uleiul de mac e puternic.

— Poţi să-mi spui păcatele tale, zic eu.

Mă aştept ca vorbele să-mi fie tari şi aspre, ca pâinea lăsată afară prea mult, însă ies cum trebuie.

Meg soseşte cu o vadră plină cu apă. Mă vede cu Şoarece de Ţară şi se face utilă storcând picături de apă în gura lui Cocoş.

— Tu eşti, nu-i aşa?

Şoarece de Ţară trage de câteva ori, încet, aer în piept.

— Cea care mi-a găsit inelul.

Privirea lui rămâne pe tavan, de parcă l-ar durea să întoarcă capul.

— Arsurile mele nu sunt adânci, nu-s cele mai rele. Nu ca... ale lui.

Probabil se referă la Cocoş.

— Spiţerul spune că riscul cel mare e putrefacţia, dar mie cred că mai degrabă durerea o să-mi facă felul.

Chipul lui e aproape zâmbitor, iar în ciuda oboselii mele, sau poate din cauza ei, mă face şi pe mine să zâmbesc. În încăpere e cald, aşa că îmi desfac şalul şi-l pun deoparte.

— Deci acum recit tot ce-am făcut rău? întreabă el.

— Da, spun eu, cât de blând sunt în stare. Iar eu o să-ţi spun bucatele pe care o să le devorez.

— Dar dacă nu vreau să te împovărez cu păcatele mele, de vreme ce suntem prieteni vechi?

De data asta chiar râd. Asta a spus prima dată când l-am întâlnit.

Mă uit la Meg şi la spiţer, dar ei nu mă bagă în seamă.

— Ai putea să-mi spui în schimb virtuţile tale, îi zic eu.

— Asta da idee! Cum de nu s-a gândit nimeni la asta până acum? Să ne recităm virtuţile în locul păcatelor, înainte să murim. Ce idee strălucită!

În mintea mea aud: *Tu eşti strălucită*. Încep să râd iar, dar îmi curg şi lacrimi, de parcă aş fi prea ostenită ca să mai ştiu care e care. Îmi şterg ochii de mânecă.

— Grăieşte.

— Păi, acum nu pot să-mi amintesc nici o virtute, doar păcate. Nu m-am rugat suficient. Am avut gânduri urâte despre tatăl meu fiindcă m-a trimis aici să cer mâna reginei. Cine sunt eu să mă însor cu o regină?

— Loialitate, îl întrerup eu. Asta e o virtute.

— Ce te face să spui asta?

— Inelul. Inelul tău de aur.

— De bună seamă, inelul meu.

Bandajele îi foşnesc când răsuflă.

— Îmi aduc aminte de ziua aceea, să ştii, de ziua în care te-am cunoscut. Aveai un chip atât de diferit de al tuturor celorlalţi. Deschis, aş zice.

Lacrimile îmi curg puţin mai iute, dar şi zâmbetul mi se lărgeşte. E visul meu prefăcut în realitate, visul cu un lord şi o fată din popor care ajung să se cunoască. Prefăcut în realitate.

— Bunătate, zic eu. Altă virtute.

— Dărnicie, răspunde el. Asta e pentru tine.

— Nu întotdeauna, zic eu.

Tuşeşte sau râde; nu-mi dau seama.

— Bun, nu vreau să par nevolnic prin comparaţie. M-am gândit la alt păcat.

— Cinste, zic eu. Altă virtute.

— Mmm, mă avertizează el. Sunt un hoţ. Am furat o pisică.

— O pisică?

— O pisicuţă, se corectează el. Oraşul ăsta e un loc dificil.

— Eu aici am locuit mereu.

— Îţi spun, există şi alte locuri. Iarna e tot iarnă. Ciuma vine şi acolo. Dar oamenii îşi urează de bine unii altora, dacă înţelegi ce vreau să spun. Aici nu e aşa.

— Deci ai furat o pisică?

— O pisicuţă.

Îşi mişcă apoi capul şi răsuflă greu preţ de o clipă.

— Îmi închipui că o să mă întorc acasă. E limpede că nu mai sunt potrivit pentru o regină, asta dacă am fost vreodată.

Mă uit la umărul lui. În cel mai bun caz, o să aibă nişte cicatrici urâte, mai urâte decât chipul lui Paul.

— Ce-o să se întâmple cu pisicuţa când o să plec? Sau dacă mor?

O spune cu uşurinţă, de parcă n-ar crede cu adevărat că se poate întâmpla. Vreau să-i spun că moartea chiar se întâmplă. O întâlnesc în fiecare zi. Mai des decât ploaia. În minte îmi vine o imagine, cum ar arăta capacul sicriului său. Mă gândesc la altceva ca să scap de imaginea asta.

— Pisicuţa a supravieţuit focului?

— Da. Am vârât-o în cămaşă. E prin preajmă?

Mă uit peste canapea, dar nu-i nici o pisicuţă. Dar apoi o văd dedesubt, adormită pe pipirigul de pe podea.

— Ai găsit-o? întreabă Şoarece de Ţară. Mi-ar fi o alinare.

O iau de jos. Are blana cenuşie şi ochii gri. Îmi adulmecă hainele, trăgând de ele cu gheruţele ca nişte ace.

— Stai, zice şi i se taie răsuflarea. Ai pus mâna pe ea?

În glasul lui simt teamă.

Nişte stropi de apă cad în ligheanul din spatele meu. Visul meu se risipeşte.

— Atingerea mea n-o s-o blesteme, zic eu încet.

— Eşti sigură?

— Da.

— Oh... bine, atunci, spune el, dar glasul îi tremură.

Asta îmi spune că şi clipa aceasta e făcută din strasuri, ca piatra din lănţişorul pe care l-a reparat tata. Dar eu nu vreau ca Şoarece de Ţară să fie fals.

— Credinţă, zic eu fierbinte. Altă virtute.

Trece o clipă până când vorbeşte din nou.

— Te gândeşti vreodată că trăim viaţa nepotrivită? Că dacă am putea alege pentru noi înşine, am alege mai bine decât viaţa care ni s-a dat?

— Eu aş alege să-l am înapoi pe tata, zic eu înainte să mă pot opri.

Trebuie să-mi amintesc că tata n-a fost chiar tatăl meu.

— Eu aş face schimb de locuri cu fratele meu mai mic, spune el, iar degetul cu inelul de aur îi zvâcneşte. Dar n-are rost să ne dorim asemenea lucruri, nu-i aşa?

— Putem să facem alegeri mărunte, gândesc cu voce tare. Cum ne purtăm pe parcursul zilei. Şi cu cine vrem să semănăm.

— Presupun că putem.

Oftează şi se cutremură, iar răsuflarea îi devine mai aspră. Cred că efectul uleiului de mac se cam duce. În spatele meu, spiţerul tuşeşte scurt.

Vreau să mai vorbesc puţin, fie şi doar ca să dovedesc că nu-i o clipă făcută din strasuri. În schimb, aşez pisicuţa pe scaun şi rostesc cuvintele:

— Când bucatele sunt devorate, păcatele tale vor fi ale mele.

Mâna mea e o pasăre mică, degetele îmi sunt ca nişte fulgi când îl ating de la umăr la şold, apoi iar de la umăr la şold.

— Am să le port în tăcere până în mormânt.

Apoi şoptesc atât de încet şi de iute cât să nu mă audă:

— Eu te-aş alege pe tine.

— Aşa să fie, răspunde el.

Inima îmi tresaltă şi mă întreb dacă m-a auzit.

Chiar dacă nu m-a auzit, e un sfârşit frumos. L-am atins. Mi-a rostit numele[4]. Ştiu cum l-ar rosti, dacă aş putea să aleg eu singură. Iau sticla goală de ulei de mac şi o vâr în mânecă pentru lada mea de devoratoare de păcate. O amintire de la el.

[4] Vezi nota de la p. 151.

20. STAFIDE

Pe coridor, valeţii scot afară lemne şi ţesături arse. Slujnicele îngenunchează cu perii, frecând cenuşa.

— Avea încuietoarea blocată cu smoală ca să nu se deschidă uşa, îi spune o slujnică slăbănoagă, cu câteva fire de păr deasupra buzei, uneia mai plinuţe. A fost nevoie să vină patru gărzi.

— S-a găsit altă păpuşă, răspunde cea plinuţă.

Slujnica slăbănoagă se albeşte la faţă.

— Aşa s-a stârnit focul din odaia domniţei?

Cea plinuţă ridică din umeri.

— Păpuşa s-a găsit în dormitorul reginei. Era făcută din ceară de albine şi îmbrăcată întocmai ca regina.

— Castelul e plin de vrăjitoare! şuieră cea slăbănoagă.

Un bătrân care arată ca un intendent trece pe lângă ele, iar slujnicele lasă umerii şi mai jos, preocupate să cureţe pietrele înnegrite.

— Gata cu sporovăiala, spune intendentul. Un trădător eretic încearcă s-o sperie pe regină şi pe curtenii ei, asta se petrece. Focul, păpuşa, sângele – secretarul reginei însuşi ne-a spus asta, şi nu e el omul care să greşească.

Intendentul păşeşte în faţa mea şi îşi mişcă braţul de parcă ar vrea să-l urmez. Mă conduce în jos, pe un şir de trepte, şi apoi de-a lungul unui coridor. Tocmai când coteşte, se opreşte brusc. Se uită la perete şi-şi drege glasul. În spatele lui văd un bărbat şi o femeie care se desprind dintr-o îmbrăţişare într-o nişă din perete. Bărbatul este Degete Negre.

— Milord, spune intendentul. O duc pe devoratoarea de păcate la..., zice, dar glasul îi tremură.

— Apăi du-o! se răsteşte la el Degete Negre.

— Da, milord.

Intendentul încuviinţează şi îl ocoleşte pe Degete Negre, cu ochii ţintă la coridorul din faţa lui. Degete Negre rămâne pe loc, ferind-o vederii pe femeia cu care este, ascunsă în continuare în

nişa din spatele lui. Îi văd doar rochia de un roz deschis când trecem pe lângă ei.

Sosim la uşa celei de-a treia victime a focului. Chip de Terci stă în picioare lângă perete, în rochia ei simplă de lână, cu un coş în mâini.

— A plecat doctorul reginei, milady? o întreabă intendentul.

Chip de Terci încuviinţează din cap.

— Dar n-a venit nimeni la uşă când am bătut.

Intendentul se apropie de uşă şi bate zgomotos în ea.

— A sosit devoratoarea de păcate!

— Te aşteptam, strigă Chip de Terci.

Însă nu cu intendentul vorbeşte. În spatele nostru, pe coridor, vine Păr de Aur. Într-un corset roz bombon şi o rochie roz deschis. Ea era cea cu care se îmbrăţişa Degete Negre.

— Căutam ceva care să-i aducă alinare, îi spune Păr de Aur lui Chip de Terci, ridicând un coşuleţ.

Se duce lângă Chip de Terci în faţa uşii. Corsetul lui Păr de Aur, observ, e prea strâmt, iar sânii îi sunt ca aluatul crescut, ieşind prin pieptarul deschis în partea de sus. S-a mai împlinit. Nu sunt singura care pare să observe. Păr de Aur se fâţâie sub privirea lui Chip de Terci.

— Putem s-o vedem? zice şi arată cu capul spre uşă.

Intendentul tuşeşte.

— A fost chemată devoratoarea de păcate, milady.

Păr de Aur oftează.

— Poate ar trebui să ne întoarcem mai târziu.

— Hai să aşteptăm, răspunde Chip de Terci, aşezându-şi coşul lângă perete, în faţa odăii.

Intendentul bate din nou la uşă.

— Care e mai bună pentru dureri de cap, lavanda sau salvia? o aud pe Păr de Aur întrebând-o pe Chip de Terci.

— De unde să ştiu eu?

— Ai stat atâta cu moaşa bătrână, răspunde Păr de Aur. Sau te gândeai să te apuci de o meserie ca să-ţi permiţi nişte mâneci noi?

O slujnică deschide în cele din urmă uşa odăii. Intendentul face un semn scurt cu capul şi porneşte pe coridor. În timp ce

slujnica mă anunţă, văd cum mâinile lui Chip de Terci dispar în mânecile ei largi, singurele pe care am văzut să le poarte.

— Eşti sigură că te doare capul? îi spune ea încet lui Păr de Aur. Am auzit că ar fi burta.

Păr de Aur şuieră pe dată:

— Poate ar trebui să ai grijă ce spui, ca să nu te trezeşti cu acul vreunei vrăjitoare în păsărică.

Nu-mi las paşii să-mi trădeze uimirea, dar mai trag o dată cu ochiul la cele două domniţe în timp ce intru în odaie. Obrajii lui Păr de Aur sunt la fel de rozalii precum corsetul. Chip de Terci se holbează la ea cu o privire ciudată. Parcă de respect.

*

Chipul femeii dinăuntru e lipsit de boială, însă tot o recunosc pe Purcica Vopsită. Are ochii înroşiţi, iar petele de pe obrajii nemachiaţi îmi amintesc de pielea lui Paul. Flutură din mână ca să-i acopere când vede că mă uit.

— Vopseaua albă cu plumb otrăveşte pielea, zice ea. Cu cât foloseşti mai multă, cu atât trebuie să foloseşti şi mai multă.

Găsesc un scaun. Piciorul stâng al Purcelei Vopsite este bandajat. Restul corpului pare neatins.

— Poate că n-o să mor din pricina arsurilor, spune ea când suntem singure. Dar cineva a încercat să-mi facă de petrecanie. Tare mă tem pentru viaţa mea. Aş vrea să-mi recit păcatele acum, în caz că pierd ocazia.

Rostesc cuvintele cu care începe Recitarea. Ca în ultima odaie, şi în asta e cald. Simt că mă ia somnul.

— Lăcomie, aroganţă, trufie, începe ea.

S-a pregătit pentru asta. Păcatele îi ţâşnesc ca nişte săgeţi din sufletul ei către al meu.

— Cusurgeală, răutate...

Pleoapele mi se îngreunează, şi mă trezesc când îmi tresare capul. Ea tace, ca şi cum ar fi terminat.

— Ultimele cuvinte..., încep eu.

— Corliss a recitat vreun păcat care să ceară inima de căprioară?

Dintr-odată sunt foarte trează.

— Sau Tilly Howe?

Purcica Vopsită se uită spre uşă, dar suntem singure.

— Ei bine, eu n-am să recit ceva ce n-am făcut, oricare ar fi urmările.

Ştie ceva despre inimile de căprioară.

Te rog, mai spune. Te rog, mai spune. Te rog, mai spune.

Îmi aduc aminte de unchiu-meu Uric. El ştia cum să facă oamenii să vorbească. L-am văzut de mai multe ori în bucătăria neamului Daffrey. Iată ce făcea: stătea faţă în faţă cu omul şi nu zicea nimic. Părea prea uşor, însă după câteva minute în care Uric cel tăcut şi înfiorător se uita la el, omul se grăbea să umple tăcerea cu vorbe.

O privesc pe Purcica Vopsită drept în ochii înroşiţi şi-mi număr respiraţiile în tăcere. Abia ajung la opt, şi ea vorbeşte.

— Corliss şi jupâneasa aia neîngrijită au fost, în orice caz.

O spune tăios, apoi se opreşte de parcă trupul i s-ar lupta cu gândurile.

— N-ar trebui să dau vina pe Corliss. Toate locuiam în casa Katrynei şi a baronului Seymaur – Corliss şi celelalte domniţe, profesorii lor, doctorii Katrynei şi ai lui Bethany... Maris încă era regină şi era disperată să aibă un moştenitor, ca Anglia să rămână euharistică.

Se joacă cu un inel de pe deget.

— Cu toţii am văzut în ce lucruri era amestecată Bethany. Nimeni n-a apărat-o cum trebuie. Katryna, mama ei vitregă, ar fi trebuit s-o apere, dar era grea şi se simţea rău. Bethany era o fată nechibzuită, iute la mânie şi nestăpânită, întocmai ca tatăl ei. Însăşi mama lui Bethany a fost ucisă pentru vrăjitorie, incest şi adulter! Cu toţii ştiam prea bine ce se putea întâmpla.

Priveşte în sus, de parcă gândurile i-ar fi agăţate de tavan.

— Apoi Katryna a murit şi le-a lăsat pe micuţa Miranda şi pe Bethany singure cu baronul. Şi apoi baronul a fost executat pentru trădare doar câţiva ani mai târziu. Îmi amintesc ziua în care a murit. Emblema lui, aripile acelea de aur, a ars pe porţile castelului. A fost nevoie de două lovituri ca să-i taie capul.

Se opreşte o clipă, apoi glasul i se înmoaie.

— Am ajutat-o pe Bethany, dar nu aşa cum ar fi vrut. Am jurat pe numele Ziditorului să nu dezvăluim niciodată ce-a făcut.

Dintr-odată, se uită ţintă la mine.

— Eu nu-s aşa proastă cum mă cred toţi. Secretarul crede că un euharistic încearcă să ne detroneze regina, dar eu sunt sigură că ameninţarea e mai aproape de casă.

Parcă mă imploră din priviri, însă eu nu ştiu ce vrea. Tot ce mi-a spus e un amestec de poveşti vechi şi nici una nu explică inimile de căprioară. Purcica Vopsită îşi frânge mâinile.

— Adevărul ar fi trebuit să moară acum cincisprezece ani. A fost nebunia lui Corliss. Ea a ţesut secretul într-o tapiserie, astfel încât regina Bethany să afle într-o bună zi ce-am făcut. Iar acum înţelesul ei a fost descoperit, dar nu de regină. De cine, nu ştiu. Tot ce ştiu e că cineva ne omoară în aşa fel încât crima să fie dezvăluită lumii pe sicriele noastre. Dar noi n-am omorât nici un prunc. Nici Corliss, nici Tilly şi nici eu.

Se lasă la loc pe spate, încet şi moale, ca o cârpă stoarsă.

Am impresia că a terminat, dar apoi mai spune ceva.

— Dacă mor, o să se abată judecata asupra ucigaşului meu?

Se uită la mine de parcă eu aş deţine răspunsul. Eu ştiu doar ce spun Slujitorii Ziditorului, dar nu asta mă întreabă. Mă întreabă *pe mine* dacă o să abat eu judecata asupra ucigaşului ei.

Buzele mele rostesc cuvintele.

— Când bucatele sunt devorate, păcatele tale vor fi ale mele.

Degetele mele o ating de la umăr până la şold şi înapoi, făcând semnul Ziditorului. Iar capul meu încuviinţează o dată.

Am să-l găsesc pe ucigaşul tău.

Parcă respiră mai uşor. Dar nu pentru ea am s-o fac. Am s-o fac pentru Ruth.

21. USTUROI

Când deschid uşa de la odaia Purcelei Vopsite, Păr de Aur şi Chip de Terci au dispărut. Simt un fior pe şira spinării la vederea lui Salcie la nici doi paşi de mine. Oare asculta la uşă?

— Am venit să iau lista de bucate, spune el, ca şi cum i s-ar adresa Purcelei Vopsite, dar ştiu că pentru mine o spune.

Mă duc în faţa lui şi-i spun bucatele, simţind acelaşi miros umed pe care l-am simţit când a luat lista de bucate după Recitarea lui Corliss.

După ce pleacă, mă sprijin de peretele îmbrăcat în lambriuri, ca să mă gândesc. Încă se simte miros de fum în aer, iar pe podea se văd urme de cenuşă.

Las-o să-ţi spună, vine glasul tatei.

Reiau tot ce ştiu deja. Corliss şi Tilly Howe au fost otrăvite, iar cineva a pus inimi pe sicriele lor, zicând că au ucis un prunc de neam regesc, cu toate că ele n-au mărturisit aşa ceva.

Uşa Purcelei Vopsite a fost blocată cu smoală şi i s-a pus foc în odaie. Era rândul ei să moară. Vorbele ei îmi răsună în minte. *Cineva ne omoară în aşa fel încât crima să fie dezvăluită lumii pe sicriele noastre.*

E ca povestea cu Domnul Vulpe, în care Mary cea Isteaţă îl ucide, arătând astfel oraşului fărădelegile înfăptuite de el. Dacă Purcica Vopsită are dreptate, ucigaşul nu dă vina pe ele pentru crima altuia. Ucigaşul chiar e convins că au ucis un prunc. Dar ele n-au făcut aşa ceva.

Atunci cine? Şi ce prunc? Şi cine le-a pus inimile pe sicrie?

Îmi e greu să gândesc. Ce ar spune mama?

Vezi care ţi-e avantajul.

Să ştii ce nu ştiu alţii nu e un avantaj. Asta e rădăcina jocului fiecărui pungaş, să ştii mai mult decât pare. Purcica Vopsită mi-a dat ceva ce mulţi alţii nu ştiu: o tapiserie cu o taină. Poate că acolo am să-mi găsesc avantajul. Şi cred că ştiu la ce tapiserie se referă. Diana Pădurii, cea din salonul reginei pe care Păr de Aur spune că i-a dat-o Corliss lui Bethany.

Nu îndrăznesc să mă întorc la dormitoarele reginei ca să mă uit la ea, acum că Degete Negre e atât de dornic să mă tortureze. Dar nici nu-i nevoie. Tapiseria mi-a rămas în minte cum rămâne terciul pe gât.

Mă las să alunec în jos pe perete până ajung să mă ghemuiesc pe podea. Parcurg cu ochii minţii fiecare petic al tapiseriei.

Regina nudă sub lumina lunii pline. Uşor de reţinut.

Mâna ei pe trunchiul unui copac, o zână înaripată pe o ramură, ieşind dintr-o floare.

Cealaltă mână a reginei pe pântec. Ceva legat de pântec, ţin minte, părea nepotrivit.

Un mistreţ albastru ghemuit ca un câine la picioarele ei. Şi un leu, şi un cerb.

Fiecare părticică pe care mi-o amintesc mă ajută să-mi aduc aminte mai mult, aşa cum zalele unui lănţişor mă aduc mai aproape de pandantiv.

Era şi un cuvânt ţesut în marginea frunzoasă a tapiseriei. Cuvântul avea litere din numele meu: doi *N* mici, iar între ei o linie curbată cu un punct lângă ea, ca un copac aplecat peste un măr. Sub măr era o spânzurătoare mică. Sub al doilea *N* era un viermişor. Oare cuvântul m-ar ajuta să dezleg ghicitoarea? Nu pare aşa de tainic să ai un cuvânt la vedere. Pe de altă parte, nu ştiu cum e să citeşti. Poate e un cuvânt foarte rar sau un cuvânt pe care-l pot citi doar unii oameni.

Mă gândesc la ce ştiu din tapiserie şi-mi dau seama de ce am nevoie. Mă aşteaptă acasă. Dau să mă înfăşor cu şalul, dar nu-l găsesc. L-am dat jos în odaia lui Şoarece de Ţară. Mă muştruluiesc singură fiindcă am uitat. *Măcar e lângă el*, nu mă pot abţine să mă gândesc.

Trecând prin piaţa oraşului, dau peste un spectacol de teatru prezentând ultimele noutăţi din regat, şi anume următoarele petreceri care marchează sfârşitul vizitei emisarului normand. Un banchet pe câmpul din spatele castelului. Mulţimea e mai numeroasă decât de obicei, plină de oameni care au venit deja în oraş pentru festivităţi. Mai sunt doar câteva zile. Înainte îmi plăceau zilele de banchet, nu că oamenii de rând ar fi fost invitaţi. Erau doar oameni de viţă nobilă, dar fetele şi băieţii mai

mari puteau să-şi găsească de lucru frecând oale sau cărând vase încolo şi încoace. Erau o grămadă de resturi de mâncat.

Prăjituri şi fructe confiate, mă gândesc eu. *Cartofi copţi*. Îmi chiorăie maţele. Poate din pricina gândurilor la banchet sau pentru că m-am obişnuit să mănânc regulat, mi-e îngrozitor de foame.

Intru în Northside şi simt duhoarea cum se înteţeşte până ce ajung la Dungsbrook. Aproape-am ajuns acasă. Maţele îmi chiorăie iarăşi. *Cotlet cu un sos gros.*

Îmi scapă un hohot de râs ascuţit îngrozindu-mă de propriul gând. Cotletul este pentru trădare. Cum să-mi doresc aşa ceva?

Intru pe aleea mea. În faţa uşii sunt doi mesageri.

— A fost un foc la castel, anunţă primul.

Pe braţ poartă emblema reginei. O fi fost trimis înainte să descopere că eram deja acolo.

Al doilea băiat îşi îndreaptă spatele.

— Friguri, la temniţă.

Încerc să nu mă simt recunoscătoare.

E aceeaşi celulă în care, parcă într-o altă viaţă, am aşteptat o sentinţă care n-a mai venit. Sau care a venit sub altă formă. Zece întemniţate şi doi temniceri au fost îngropaţi într-un mormânt comun. Şase Devorări Simple sunt pregătite în celulă. Familiile care le-au adus rămân afară, pe stradă, unde aerul circulă în voie şi nu se pot molipsi de nimic.

Pâinile sunt mici, dar acum ştiu de ce devoratoarea de păcate mânca încet. Şase franzele odată e foarte mult. Mă las pe vine fiindcă nu-i nici un scaun. În timp ce mănânc prima franzelă, îmi vine în minte registratorul. În temniţă, Barbă Sură a zis că şi-a făcut propria nevastă devoratoare de păcate. Atunci de ce m-a ales tocmai pe mine?

Registratorul m-a condamnat nu doar în viaţa asta, mă gândesc eu. Un blestem adevărat. Când o să fie rândul lui să moară, o să am grijă să-i mulţumesc cum se cuvine.

Mestec a doua pâine. E bună. Caut semnul brutarului, dar e pâine de casă. Celelalte care au rămas de mâncat nu arată la fel de bine.

Ziua se preface în seară. Unele familii pleacă. Aerul se răceşte, iar în cele din urmă rămân doar eu în celula temniţei, albastră ca o peşteră, şi ling smântână dintr-un castron. N-am mai dormit de mult. Când observ lucruri, obosesc mai uşor.

Îmi simt burta grea deasupra şoldurilor când pornesc spre casă. Când cotesc pe aleea mea din Dungsbrook, văd nişte umbre trândăvind în faţa uşii. Mă încordez ca un arc, pregătindu-mă să fug. Dar apoi umbrele ies în lumina lunii. Bătrâni cocârjaţi şi zbârciţi, nu ucigaşi. Fără pic de zvâc în trupuri.

— Cine a venit? zice o umbră când mă apropii de ei.

Poartă un toiag lung, pe mânerul căruia îşi odihneşte mâna.

— Cocota lui Frederick, zice cealaltă.

Întâi pare să fie un cocoşat, dar e doar un sac aruncat pe umăr.

Prima umbră se uită bine la mine, apoi îi dă un ghiont în braţ celeilalte.

— Nu e! Adevăr zic că nu e. I-o devoratoare de păcate.

Se întoarce şi îşi acoperă ochii.

— Nu-i destul de grasă cât să fie devoratoare de păcate, zice a doua umbră, ţinându-şi privirea pe aleea de pământ. Apoi: I-o idee proastă să iei casa unei devoratoare drept ascunzătoare pentru pradă. O idee proastă.

Scuipă şi îşi mută sacul.

— N-o jigni, arată prima umbră cu boneta întunecată în direcţia mea, apoi îi trage boneta de pe cap celei de-a doua umbre.

— Asta pentru ce-i? zice a doua umbră, dar se ia după prima, îndepărtându-se de uşă ca să pot intra.

Casa mea s-a transformat într-un han. Brida stă aşezată într-un colţ, sorbind dintr-un castron. Frederick stă tolănit în faţa focului cu copiii lui Jane, pălăvrăgind cu Paul, care are cârpele învelite cu grijă în jurul feţei în ciuda căldurii. Un han şi o casă obişnuită în acelaşi timp, fiindcă şi Jane e prin preajmă, amestecând într-o oală pe vatră. Apoi se deschide uşa în spatele meu, iar cele două umbre intră şi ele, cu bonetele în mână. Prima umbră îşi aşază toiagul lângă uşă.

— Monedele-s în lighean, strigă Frederick din faţa focului. Pentru oala cu mâncare. Noi nu câştigăm nimic, zice el, iar privirea lui mă ocoleşte. S-a întors binefăcătoarea noastră!

Credeam că am devenit stăpâna propriei mele case, dar acum îmi dau seama că mi-au intrat pe sub piele. Sunt ca putregaiul care pune încet stăpânire pe acoperişul de stuf. *Sunt stăpână pe situaţie*, te gândeşti în fiecare zi. *Nu-i aşa de rău*, îţi spui. Până în ziua în care te trezeşti într-un morman de stuf putred şi cu nimic deasupra capului, doar cerul alb. Dacă ar fi mama aici, i-ar da pe toţi afară, dar mai întâi am nevoie de ceva de la ei.

Mă duc drept la vatră, unde e un strat de cenuşă gri. Jane se dă la o parte, luând cu ea un platou cu stridii. Îngenunchez şi trasez în cenuşă literele pe care mi le amintesc din tapiserie. Copiii lui Jane vin în grabă să vadă ce fac. Jane îl plesneşte pe băiatul cel mare peste mână, atât de tare că îl face să ţipe.

— Ce e? întreabă Frederick, luându-l pe băiat în braţe şi adulmecându-i burtica până când băiatul se lasă cuprins de chicoteli.

Frederick se uită la cenuşă şi scutură din cap.

— Pe asta n-o ştiu.

Una dintre umbre grăieşte şovăielnic.

— Vorbeşti cu o devoratoare de păcate? Ăsta-i ghinion.

— Mă adresez încăperii, spune Frederick. Un solilocviu, nu un dialog. Dacă aude şi ea, aşa să fie.

Prima umbră se uită bănuitoare la Frederick.

— Ce de cuvinte!

— Care-i treaba cu ea? întreabă a doua umbră, aruncând o privire prin odaie, dar făcând semn cu capul spre mine. Nu-i pungaşă, nu-i aşa? Eu nu plătesc dări ca să pescuiesc prin părţile astea.

— Are tainele ei, zice Paul din faţa vetrei. Ăsta-i preţul refugiului.

— E refugiu? zice prima umbră. Uşa aşa era însemnată, dar eu n-am mai fost niciodată într-un asemenea refugiu. Miroase a moarte şi are o devoratoare de păcate şi o leproasă.

Se uită la Brida, care-l priveşte la rândul ei.

— Ce mai urmează? Ţigani şi euharistici colo sus?

Se uită în sus, pe scară.

— Eşti liber să pleci! se răsteşte Paul.

Prima umbră se foieşte, măsurându-l pe Paul din priviri. Paul e tânăr şi puternic, în ciuda cicatricilor. Umbrele au avut mulţi ani grei.

Prima umbră ridică mâna în semn de pace.

— Suntem aici doar pentru scurtă vreme. Ne facem treaba cât durează banchetele reginei, după care am pornit la drum.

Îşi aşază din nou degetul mare pe toiag. Observ gaura pe care o acoperise cu palma, în jurul mânerului. Acolo pune cârligul pentru pescuit. Pescarii se uită după ferestre fără obloane şi trag rufe şi albituri pe care să le vândă. Nu e un vicleşug deosebit de isteţ sau de periculos şi e ales de obicei de oameni care nu sunt deosebit de isteţi sau de periculoşi.

A doua umbră face un pas înapoi şi spune, cu ochii în pământ:

— Vă mulţumim pentru ospitalitate.

— Bine, zice Paul.

Eu mă întorc la literele din cenuşă, trasându-le cu degetul a doua oară.

Frederick se apleacă să se uite. Arată spre *N*-ul mic cu punctul alături.

— Ăsta-i semnul pentru gardişti, nu?

— N-am de unde să ştiu, zice prima umbră, umflându-se în pene. Pungaşii cinstiţi nu folosesc niciodată semnele cerşetorilor.

— Semnul de refugiu de pe uşă l-aţi găsit uşor, îi răspunde Frederick tăios.

Umbra tace.

Brida mijeşte ochii.

— Semnul pentru gardişti are un punct dedesubt, nu lângă.

Semnele cerşetorilor. Semnul de refugiu de pe uşă. Mintea mea le urmăreşte grăbită cuvintele. Asta a luat mesagerul drept semnul unei vrăjitoare? Un limbaj în imagini pentru cerşetori şi vagabonzi. Aşa se explică de ce vin înăuntru tot soiul de oameni.

Jane ridică privirea din stridii şi se şterge pe frunte cu dosul palmei.

— Ce a desenat în cenuşă nu-s semne, e scris de citit.

Are un glas monoton şi obosit.

— Ţi-a grăit cocota, îi spune una dintre umbre lui Frederick.

Frederick se uită mai bine la ce am desenat. Scutură din cap.

— Ştiu să citesc engleză, franceză şi puţină latină, zice el uitându-se la Jane, iar ăsta nu-i un cuvânt.

Paul priveşte mai atent.

— Limbile vechi au alte litere.

Jane răstoarnă stridiile în oală.

— Trebuie să întrebăm un doctor sau un evreu.

Plesnesc din limbă. Cum naiba să fac asta? Singurul doctor pe care l-am întâlnit e un vrăjitor ucigaş de purcei, iar toţi evreii au fost convertiţi sau alungaţi de vechiul rege. Apoi îmi aduc aminte de muzicanţii din Domus Conversorum. Cei înspre care am aruncat cu ceară fierbinte ca să-i sperii.

— Nu-i bucuroasă asta, zice prima umbră, fluturând din mână spre mine de parcă aş mirosi urât. Nu-i bucuroasă deloc.

Eu şuier şi mă năpustesc asupra lui ca o gâscă. Se dă în spate din calea mea, aproape împiedicându-se de ciotul piciorului Bridei, şi o apucă de braţ pe a doua umbră.

— Of, la naiba! Ce face?!

Mă ţin în continuare după ei. Prima umbră îşi ia toiagul de pescuit. Cu capul întors într-o parte, îl flutură orbeşte în direcţia mea, ca pe o sabie.

— Nu te apropia.

Îi mân spre uşă, până când amândouă umbrele ies împleticindu-se din casa mea. Apoi iau vadra şi o cârpă.

Uşa trântită le sperie pe umbre, care o pornesc în grabă pe alee. Mă uit la semnul de pe uşă, doi ochi călare pe forma unei femei. Storc apa din cârpă şi frec. Casa asta e refugiul meu. O să fie cămin numai pentru cine aleg eu. O leproasă care duhneşte, un olog arţăgos, un actor guraliv, o târfă gravidă şi plozii ei din flori. Neamurile mele.

22. LAPTE CALD CU RACHIU

Dorm atât de adânc, încât se face miezul zilei până mă ridică din pat bătăile în uşă. Când îl aud pe mesager rostind numele lui Bessie, parcă pot în sfârşit să răsuflu. Nu voiam să moară, dar e o uşurare să nu mai ai de aşteptat.

Lee şi Tom sunt la Devorare, fireşte, precum şi alte chipuri cunoscute. Şi totuşi par schimbaţi. De parcă în amintirile mele priveam pe fereastră într-o casă, iar acum mă uit înăuntru pe cu totul alta. Înăuntru e aceeaşi încăpere, dar lumina cade diferit. Observ că lui Tom, bărbat în toată regula, îi iese păr din urechi. Pe Gracie Manners, care ştia întotdeauna tot ce e de ştiut, o trag de fuste trei copii şi seamănă cu o narcisă ofilită. Până şi casa pare altfel de cum era la Recitarea lui Bessie – mai mică.

Înainte să plec, trec prin bucătărie. Pe un raft văd vechiul castronel de sare pictat cu clopoţei. Îl iau cu mine ca să-l pun în cutia mea de devoratoare de păcate. Amintire de la Bessie.

Picioarele îmi par pestriţe scăldate în apa fântânii mele. Ca pielea lui Paul şi a Purcelei Vopsite. Dau să-mi trag şalul în jurul umerilor şi îmi aduc aminte iarăşi că l-am lăsat la castel.

Câţiva oameni trec prin piaţă. Mă văd şi-şi văd îndată de drum, fără să mai piardă vremea. Doi copii o iau şovăielnic spre o alee, şi-apoi aud începuturile unui joc cu pietre.

Soarele apune printre norii mari şi rozalii. Scot picioarele din fântână şi le şterg cu fusta. În timp ce le usuc, văd semnul pe care-l credeam de vrăjitoare. Un limbaj pentru cerşetori. Îmi aduc aminte de semnele din tapiseria lui Corliss. Poate că ele ascund taina. Dacă mă gândesc mai bine, animalele de la picioarele reginei nu-s greu de citit. Emblemele familiilor sunt de multe ori animale. Leul ar putea fi Degete Negre. Cerbul ar fi familia lui Şoarece de Ţară. Mistreţul, altă familie loială. Dar dincolo de asta, nu ştiu ce mai înseamnă tapiseria.

În timp ce merg spre casă prin Northside, mă gândesc că nu doar casa lui Bessie şi foştii mei vecini par altfel. Târfele înşirate în faţa tavernelor îşi pleacă ochii când trec prin dreptul lor. Şi nu

mai sunt băieţi care să se înghiontească înspre mine. Se ţin deoparte. Merg pe mijlocul drumului, iar lumea se dă în lături, întocmai cum făceau pentru mai vârstnica devoratoare de păcate. Ca marea rubinie din povestea Ziditorului.

Trec pe lângă Aleea Spiţerilor. *Un doctor sau un evreu*, a zis Jane că s-ar putea să ştie cuvântul din tapiserie. Oare spiţerii sunt destul de învăţaţi? Îmi amintesc cum au fugit de mine după ce mi s-a tăiat gâtul. Trag un scuipat sănătos în ţărâna de pe aleea lor, sperând să mă vadă cineva.

Ajung din nou la Domus Conversorum. În seara asta, nu mai e nici o muzică, doar un întuneric rece. Ultima dată când am fost aici, am semănat frică. Acum am nevoie de ajutorul muzicanţilor. Ascult să văd dacă-s prin preajmă, dar – nimic. Poate că i-am visat.

Tocmai atunci aud muzica profundă a zguduitorului de piepturi, instrumentul cu coarde mare cât un stat de om. Mă răvăşeşte din nou şi mă cuprinde nostalgia, însă nu ştiu pentru ce. Muzica e ca o vrajă; te tulbură fără voia ta. Cu toate că sunt un blestem, rostesc o scurtă rugăciune să mă apere.

Scările sunt la fel de întunecate ca înainte, iar pe palier e doar un licăr de lumină, de data asta venind de la o uşă din capătul celălalt al culoarului. Bat încet, apoi o deschid.

Rămân cu gura căscată de încântare. E un atelier splendid. De toţi pereţii stau rezemate corpuri de lăută de lemn curbat şi de viola da gamba. Bărbatul cu părul negru şi sârmos care cânta la zguduitorul de piepturi stă cu el între picioare şi repară o coardă. Lângă el văd o masă de lucru cu unelte de dulgherie şi alte bucăţi de lemn care par să fie părţi de instrumente. Pe masă şi pe podea sunt fâşii de lemn asemenea unor panglici groase. E atelierul unui făuritor de instrumente.

Făuritorul de Instrumente lasă jos cu blândeţe zguduitorul de piepturi, ca pe un prunc, apoi se ridică să mă înfrunte, strângând în pumn un cleşte.

Ridic mâinile în semn că nu am intenţii rele, dar Făuritorul nu face decât să strângă mai tare cleştele în mână.

— Ăsta e locul meu, zice el.

Asta a spus şi Urechi Păroase înainte.

— Ce vrei?

Îi fac semn să nu mă privească. El închide ochii pe jumătate, de parcă ar râde. Poate nu vede bine. Iau o lumânare de seu de pe masa de lucru ca să-mi luminez colierul cu *D*. Ţipă şi se ascunde după bancă. Îşi aminteşte de lumânările azvârlite la ultima mea vizită.

Aştept. Când s-a convins că nu arunc cu nimic, se ridică la loc. Îi arăt din nou *D*-ul.

— Devoratoare de păcate, da, spune el. Îl văd. Ce vrei?

Simt un gol în stomac. Ce făptură se uită în ochii unui blestem fără protecţia oferită de Recitare? Poate că muzicanţii chiar sunt duhuri.

Ochii Făuritorului de Instrumente rămân mijiţi, în schimb îşi pierd căldura.

— Eu nu-s de credinţa asta, spune el, de parcă devoratoarele de păcate ar fi licorni sau elefanţi în care unii oameni cred şi alţii nu.

Iar apoi, ca un duh veritabil, pune întrebarea care-mi stă pe limbă:

— De ce n-ai frică? Vagabonzilor care vin pe-aici le e frică din cauza minciunilor pe care le spun ai voştri despre evrei. Ne lasă în pacea noastră. Tu de ce n-ai frică? De ce vii să ne tulburi?

Să-i tulbur? Mă pufneşte râsul fără să vreau.

Făuritorul de Instrumente răcneşte furios la mine.

Mă împiedic şi scap lumânarea. E un diavol. Ori e nebun.

Se năpusteşte asupra mea, iar eu fug spre uşă. Dar la lumânare se ducea el, înăbuşind flacăra cu piciorul tocmai când încep să ardă panglicile de lemn împrăştiate pe podea.

— Pleacă! strigă el.

Sunt cu spatele la uşă, iar inima îmi bubuie în piept.

— Pleacă! strigă el din nou.

Dar nu vreau să plec. Închid ochii strâns şi-ncerc să-mi domolesc bătăile inimii. *Sunt un blestem. Am sânge de Daffrey în vine.*

Aud răsuflarea furioasă a Făuritorului de Instrumente.

Trăiesc cu leproşi şi actori, îmi spun eu. *I-am supravieţuit lui Degete Negre. Şi ucigaşilor lui Degete Negre. Sunt aici ca să îndrept încurcătura.* Pe măsură ce îi spun inimii lucrurile astea, se linişteşte. Şi stomacul mi se potoleşte.

Făuritorul de Instrumente răsuflă tot greoi, iar trupul i-e gata de luptă. Chiar şi aşa, îmi iau inima-n dinţi şi fac treaba pentru care am venit. Mă duc încet şi sigur până la masa de lucru şi trasez literele de pe tapiserie în rumeguş.

Prima literă ca un *N* mic.

Mărul aplecat, cu spânzurătoarea sub el.

Al doilea *N* mic, cu un viermişor dedesubt.

Răsuflarea Făuritorului de Instrumente se linişteşte. Apleacă într-o parte capul în timp ce priveşte literele.

— Nu vă cunosc bine cuvintele, zice el.

Netezesc rumeguşul şi încerc din nou literele din tapiserie.

Făuritorul de Instrumente se apropie. Trupul i se relaxează.

— Ah, e ebraică, da?

Eu nu ştiu. Doar arăt spre litere.

— *Chav-vah*, rosteşte el, de parcă şi-ar aduna scuipatul.

Trasează literele cu degetul, un deget maroniu, cu unghia tăiată scurt.

— Chavah, repetă el. De ce vrei să ştii cuvântul ăsta? întreabă el încet.

Am nevoie să-mi spună ce înseamnă. I-l arăt din nou.

— Pentru asta ai venit?

Eu încuviinţez din cap.

Deodată, ochii i se încreţesc într-un zâmbet, şi începe să râdă. E ca o zi de primăvară omul ăsta, acum tunet, peste o clipă soare.

— De ce pentru asta? zice el îngăduitor. De ce vii şi arunci cu lumânări? De ce?

Se uită în ochii mei de parcă ar căuta cu adevărat motivul, dar mai e ceva în privirea lui. Ceva diferit. Se uită la mine ca la un om normal. De parcă nu-i nimic blestemat sau respingător la mine. Nimeni nu s-a mai uitat aşa la mine de când am devenit devoratoare de păcate. Nici măcar Şoarece de Ţară.

Îmi mişc mâna aidoma lui Frederick când vorbeşte, îndemnându-l pe Făuritorul de Instrumente să spună mai multe, să-mi spună ce înseamnă cuvântul.

— Chavah, da? Ştii numele ăsta?

Eu scutur din cap.

— E din cartea sfântă pe care o împărtăşim.

Mijeşte iarăşi ochii.

— Chavah: Eva.

Parcă mă loveşte ceva în pântec. Dar chipul lui e deschis, iar ochii nu-i clipesc. Îmi spune adevărul.

— Eva, spune el din nou, observând nedumerirea de pe chipul meu.

Cuvântul de deasupra tabloului cu regina nudă din tapiserie este *Eva*? Nu se poate aşa ceva. Sau dacă da, e blasfemie. Eva a fost cea mai murdară păcătoasă din tot tărâmul Ziditorului, prima nesupusă care a căzut în dizgraţie.

O revelaţie îmi cutremură inima. În tapiserie, pântecul reginei era reprezentat cumva greşit. Era neted peste tot. De ce mi s-a părut neobişnuit?

Fiindcă în mijloc trebuie să fie o adâncitură. Un buric. E semnul că ne-am născut din femeie, un semn pe care-l purtăm cu toţii. Unei singure femei din lume îi lipseşte fiindcă a fost creată direct de către Ziditor. Eva.

Făuritorul de Instrumente are dreptate. Imaginea o înfăţişează pe regină în chip de Eva. Dar de ce-ar face Corliss, draga prietenă a reginei, o tapiserie atât de înfiorătoare?

— Te miri că e numele Evei, zice Făuritorul de Instrumente înclinând capul. Mă rog, unul din numele ei. Are două, da?

Vede că sunt nedumerită.

— Chavah, dar şi Isha. Mama şi femeia... nu, mama şi fecioara, da?

Eu îmi înăbuş un chicot. N-au nici un sens vorbele lui.

Dă capul pe spate de parcă urmează să se înfurie din nou. Eu îmi acopăr gura şi plec capul în semn de scuze. După o clipă, pare să primească şi continuă:

— Chavah şi Isha, mama şi fecioara. Eva care are prunc şi Eva care n-a avut încă prunc. Două nume diferite.

Animalele au nume diferite, ca vitele care se numesc juninci înainte să meargă la taur şi apoi se numesc vaci după ce fată un viţel. Poate că şi limba veche e la fel.

Arată din nou spre literele din rumeguş:

— Ăsta e unul dintre numele Evei.

Ghicitoarea e că regina noastră e Eva fecioară?

— Chavah, repetă el. Eva care are prunc.

Podeaua îmi fuge de sub picioare, iar eu mă prind cu mâinile de masă. Regina Bethany a avut un prunc. Făuritorul de Instrumente se repede la mine şi mă ia de braţ ca să nu cad. Căldura e uluitoare. Când a fost ultima dată când m-a atins cineva? Când mi-a închis Paul rana de pe grumaz? Atingerea lui Paul era aspră, ca o gheară de pasăre. Dar acum e ca şi când aş fi găsit ceva ce nici nu ştiam că-mi lipseşte. Resimt dorul acela cum îmi sapă în sâmburele de prună din inimă. Înainte să mă pot abţine, mă agăţ de el.

Gândurile mi se învolburează în minte, izbind ca apa într-o roată de moară. Regina Bethany a avut un prunc, iar Corliss a ţesut taina într-o tapiserie, într-o limbă pe care n-o cunosc decât marii învăţaţi. Paul şi Frederick nici măcar n-au văzut formele ca pe nişte litere. Eu le-am luat drept engleză numai fiindcă ştiu atât de puţine lucruri.

Informaţiile se împing ca zimţii unei chei în garniturile lacătului meu blocat. Lacătul încă nu e deschis, garniturile tot sunt blocate, însă încep să-mi dau seama de forma lucrului care le blochează.

Pruncul ucis pentru care am devorat două inimi era al reginei Bethany. Nu, încă nu era regină. Era de-o seamă cu mine, după cum a spus Tilly, dar urma la tron, era necăsătorită şi locuia cu mama ei vitregă, Katryna. Ce-ar fi înfăptuit ea şi prietenele ei dragi ca s-o salveze de la decădere? Corliss, guvernanta ei; Tilly, moaşa – ar fi omorât ele pruncul ei de neam regesc?

Dacă vestea asta ar ieşi la iveală, Bethany ar fi ruinată, chiar şi după tot acest timp. Prinţul normand şi ceilalţi pretendenţi ar refuza-o. Cel mai probabil şi-ar pierde tronul. O femeie care se culcă cu cineva în afara căsătoriei e o târfă. Iar o târfă care îşi ucide propriul prunc e mai rea decât atât. Ce oameni ar primi o asemenea femeie drept conducătoarea lor?

Un duşman al reginei omoară femeile, ca lumea să le vadă sicriele şi să afle adevărul, precum Domnul Vulpe din basm.

Dar mai e o taină. Pruncul n-a murit. Inimile le-au fost puse pe sicrie ca să pară că a murit. Cheia se blochează din nou în

garniturile lacătului. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înţeleg mai puţin.

Tot ce ştiu e că regina a avut un prunc. Doamnele care ştiau mor pe capete. Iar copilul din flori al reginei s-ar putea să fie în viaţă.

23. SARE

Mă întorc acasă împleticindu-mă după căderea întunericului şi mă târăsc pe salteaua mea. În visul meu, Ruth îmi aşază pietre pe piept, câte una pentru fiecare păcat pe care l-am devorat. Adulter, cleveteală, nerostirea rugăciunilor cum trebuie. O găleată întreagă pentru lăcomie şi pofte trupeşti. Incest. Uciderea unui prunc de neam regesc.

Devoratoarea de păcate poartă şi ea o emblemă la fel ca nobilii: un chip cu buzele cusute. În spatele ei, contesa pe care am văzut-o în temniţa castelului cântă un cântec despre cucii care depun ouă în cuiburile altor păsări. Dar apoi visul se schimbă şi păcatele mele sunt cele care se adună: hoţie, gânduri urâte despre morţi, trădarea devoratoarei de păcate.

Apoi se schimbă iar, şi mama mea, nu devoratoarea de păcate, e cea care aşază pietrele. Pietre pentru păcate care nu au nici un sens, cum ar fi să dai naştere unei zâne cu aripi şi să arzi lumânări groase şi galbene din ceară de albine până la cotor. Mama poartă o emblemă cu o vulpe cu struguri în gură, din care se scurge zeama. Apoi vine bună-mea şi pune şi ea nişte pietre. Mă trezesc gâfâind, dar pe piept n-am nimic.

Mă întind la loc pe saltea. Visul meu a fost ca un puţ îngust, prea întunecat ca să vezi înăuntru, dar ceva pluteşte la suprafaţa lui, urcând şi bolborosind şi spărgând pieliţa apei. Ceva ce trebuie să văd în întunecime. Lumânări. Ce era? Nu, ceară de albine. Păpuşile erau făcute din ceară de albine, nu din seu. Numai un om bogat ar fi putut să le facă.

Cobor scările să folosesc oala de noapte. Brida e pe covorul meu, de-acum devenit al ei. Şi copiii lui Jane sunt acolo, toţi într-o grămadă sforăitoare cu toate că trebuie să fie miezul zilei. Jane e trează. Mai întâi cred că încă visez, fiindcă Jane stă în faţa unei plăci mari de lemn şi pictează un tablou. Dar nu visez. Are o pensulă şi borcane cu vopsea, iar tabloul ei arată ca o casă mare, dar într-un stil diferit. Nu-mi dau seama de ce face asta. O târfă însărcinată care pictează un tablou în casa unei

devoratoare de păcate. Un ciocănit în uşă mă trezeşte din uimire.

Afară e doar un mesager. E puţin mai înalt decât mine, iar părul negru îi înconjoară capul ca un vălătuc de lână. E mai mare decât băieţii obişnuiţi. O fi dintr-o familie săracă, fără vreun bănuţ de dat mesagerului să trimită vorbă. E şi mai dur decât băieţii obişnuiţi. Are ceva în privire care trece prin haine, până la pielea goală. Ochii lui se opresc asupra chipului meu, apoi trec la acoperişul casei, iar pe obraz îi apare o adâncitură mică şi strânsă când zâmbeşte pieziş. Numele îmi înfloreşte în minte în clipa în care-l rosteşte.

— Daffrey. Recitare pentru bătrâna.

S-a schimbat de când l-am văzut ultima dată, dar acum disting chipul pe care l-am cunoscut odată. Vărul meu îşi vâră degetele în betelia pantalonilor de parcă ar fi ieşit la o plimbare, de parcă ar fi o dimineaţă leneşă, şi nu cea în care buna noastră moare.

Vântul suflă rece dinspre râu şi mă trage de poalele fustei. Casa e la fel, aplecată spre marginea râului, cu acoperişul de stuf plin de buruieni unduitoare care par să oglindească vârtejurile din apă. Un zgomot de picioare târşâite, în spatele meu, mă face să mă întorc. Îl prind pe văru-meu, cu mâinile vârâte în pantaloni, uitându-se într-o parte. Are antebraţele goale, cu mânecile suflecate. Fire de păr negru se încolăcesc pe ele. Încă îi mai simt mâinile pe piele, de când m-a apucat de picioare acum multă vreme, când el şi frate-său m-au ţintuit de podeaua din bucătărie.

Nu vreau să intru în casă.

Sunt un blestem, spun încet în pragul uşii.

Sunt un coşmar, cânt în sinea mea în timp ce trec pe sub grindă.

Le cânt pe amândouă când păşesc pe scândurile neuniforme. Le cânt în timp ce aud paşii vărului meu în urma mea, la nici doi paşi distanţă.

Din obişnuinţă, mă duc în bucătărie. Acoperişul e mai jos decât îmi amintesc, sau s-a mai lăsat. Vatra e rece. Mă întorc şi dau cu ochii de ambii veri. Stau de-o parte şi de alta a cadrului

uşii, sprijinindu-şi trupurile slabe de bârne. Îmi evită privirea, prefăcându-se că stau degeaba, dar le simt gândurile pe piele.

Aud o bufnitură din tavan şi aproape că tresar. Unul dintre veri zâmbeşte, acel zâmbet-semilună specific neamului Daffrey. Bună-mea trebuie că-i la etaj, dincolo de uşa flancată de ei.

Îmi pun sângele în mişcare, ridic capul şi pornesc spre ei, rugându-mă să se dea din drum. Se dau chiar înainte să ajung la ei. Apropierea lor mi se încolăceşte în vintre ca o mizerie care se întinde, urcând până în locul unde îmi începe părul şi coborând între picioare, unde începe celălalt păr. Îmi vine să mă scarpin ca să dau jegul jos şi să mă spăl până o să fiu curată.

În schimb, merg până la scări, simţindu-le privirea în urma mea, cântându-mi incantaţia:

Eu sunt blestemul.

Sunt mai înfiorătoare decât ei.

Într-un an întreg cât am trăit în casa asta, n-am urcat nici măcar o dată treptele. Acoperişul vechi e prea jos ca să stau ca lumea în picioare, mai puţin acolo unde îl proptesc grinzile casei, şi totul miroase a mucegai. Sunt doar două odăi la etajul al doilea, una închisă, cealaltă cu uşa întredeschisă. Mirosul de mucegai se înteţeşte când deschid uşa.

Nu de la stuful de pe acoperiş vine mirosul ăsta putred, ci de la ea.

Lângă perete sunt aprinse lumânări albe de seu. Ea stă sub o pătură decolorată, pe un pat legat cu sfoară. Husa saltelei vechi de paie iese printr-o învelitoare de pânză, brodată cu flori. Cuvertura e de catifea şi a fost odată roşie, acum e maronie ca o pată veche de sânge. Regina văduvă a pungaşilor.

Ochii ei sunt lăptoşi în lumina lumânărilor, ca ouăle nefierte suficient:

— Cine a venit?

Glasul meu nu-i la fel de plin pe cât aş vrea. Iese din mine mai degrabă ca un lătrat.

— Nevăzuta e acum văzută.

— Oh, zice ea tăios.

Apoi „oh” din nou, de data asta cu un aer uşor pierdut. Se foieşte în pat, iar pielea ei subţire ca hârtia foşneşte pe cearşafuri.

— Au venit băieţii mei?

Întoarce capul, parcă să dea roată cu privirea prin odaie.

— Vreau să-mi fie martori.

— Grăieşte-ţi păcatele, zic eu, luându-mi un scaun.

Se pregăteşte, de parcă ar urma un mare discurs.

— Am făcut de toate, tot ce-i mai rău, ba chiar şi mai rău de-atât, spune ea cu un soi de trufie. Tre’ să trimit după un bucătar din Orient ca să-mi prepare unele dintre cele mai grave păcate. N-o să aibă loc toate bucatele pe capacul sicriului.

Aşteaptă să se aştearnă vorbele. Încăperea e tăcută, plină doar de şoaptele pielii ei.

— Poţi să-i chemi pe băieţii mei? Vreau să-mi fie martori.

Şi-a pregătit Recitarea, o sărbătoare a vieţii ei de pungaşă. Dar e soiul care are nevoie de public, şi nimeni n-a venit s-o audă. Între coaste mă împunge tăişul milei. Mă îndrept de spate ca să mă scutur de senzaţia asta.

Tuşeşte o flegmă aspră, cu iz de mucegai, şi-şi întinde braţul tremurând spre o cană. Are braţul subţire ca piciorul de pasăre. În mintea mea îi simt dosul palmei peste faţă, oasele noduroase care îmi lovesc obrazul. Simt marginea ulcelei aruncate cum mi se izbeşte de şold, lăsând o cicatrice în formă de semilună care să se asorteze cu zâmbetul pe care l-am moştenit de la neamul Daffrey. Îmi amintesc o coadă de mătură în mâinile ei ca hârtia, cu care m-a lovit peste ureche. Dacă i-aş apuca acum încheieturile, i le-aş putea frânge. Îmi simt grosimea coapselor pe scaun. Îmi simt greutatea braţelor, de o parte şi de alta a trunchiului. Răsuflarea îmi coboară adânc şi jos de tot în stomac şi iese la suprafaţă ca un hohot de râs. N-o să-mi mai facă rău niciodată.

— Ce e? întreabă ea, agitată ca un cal de râsul meu.

— N-a venit nimeni la tine, spun eu. Numeşte-ţi păcatele, bătrâno.

Ochii ei încearcă să mă distingă.

— Tu eşti copilul din flori.

— Sânge din sângele tău. Fiica fiicei tale.

— N-a vrut să te lepede. N-a putut să reziste rodului pântecelui. Cu atât mai proastă. Fetele înţelepte o pun pe moaşă să le sugrume bastardul înainte să scoată primul ţipăt. M-am oferit să o fac eu pentru ea. Odată ieşit şi viu, nu mai poţi să-l lepezi.

Vrea să-mi facă rău. Mă aplec mai aproape.

— Sunt singurul neam care a venit. Băieţii tăi ştiu. Ştiu că treci la Ziditor. Mai degrabă beau sau joacă decât să stea lângă carnea ta împuţită şi să-ţi miroasă pişatul din cearşafuri.

Cuvintele se rostogolesc afară. Ea se ţine tare, înfruntându-le.

— Sunt un blestem, zic eu. Sunt blestemul tău. Cel pe care tu l-ai făcut. Am să mănânc o Devorare Simplă la mormântul tău. Poţi să te duci la Eva împovărată cu restul din ce ai mai rău.

— Nu poţi, cârâie ea. Ziditorul le iartă pe toate dacă-s recitate. Are vocea groasă şi plină de flegmă. Mănâncă smântână şi seminţe de muştar, zice ea grăbită. *Invidie şi minciuni*. Bea vin alb sec... *Batjocură*. Sângerete, usturoi. *Răzbunare, zgârcenie.* Rât de porc, limbă de raţă, porumbel fript. *Contrabandă, cămătărie, hoţie.* Ştie toate bucatele. Mănâncă o inimă de miel. *Uciderea unui prunc*. Spune-mi că aşa o să faci. Spune-mi că o să devorezi bucatele de pe sicriul meu.

Nu mai e bună-mea, doar o femeie bătrână şi speriată, în pragul morţii. Sâmburele de prună din inimă îmi râcâie coastele. Vreau să-l scot cu degetul mare şi să i-l vâr cu forţa pe gât.

— Am să-ţi devorez păcatele, şoptesc eu în jurul sâmburelui de prună. Am să le port până în mormânt.

Se prăbuşeşte la loc pe pat, tăcută.

Plec din casă. Nu vorbesc cu verii mei, jegoşi nesuferiţi ce sunt. Pornesc pe aleea mărginită de fire subţiri de iarbă. Daffrey sau Owens. De ce astea trebuie să fie alegerile? Dacă aş putea fi ceva nou, ca mlădiţele verzi ce ies din pământul simplu. Ceva doar pentru mine.

Mă duc la şirul de taverne din Northside. Mă uit în tavernă după tavernă până când îi găsesc. Misgett e cufundat într-un joc de cărţi la o masă plină de pungaşi. Pune jos o carte cu o regină şi o floare neagră. Uric e cocoţat pe un taburet din apropiere, tăcut ca un mâncător de stârvuri. Pălăvrăgeala de la masă încetează. Mă uit mai întâi la Misgett, apoi la Uric.

— Vă dau bucatele pentru Devorarea mamei voastre.

Amândoi bărbaţii rămân nemişcaţi.

Enumăr bucatele, apoi las clipa să capete greutate. Când cei mai slabi pungaşi încep să se foiască în tăcere, zic:

— Nesocotiţi-o la Devorare şi bucatele o să vă putrezească pe sicrie, fiindcă eu n-o să mă ating de ele.

Întind mâna peste masă. Ceilalţi pungaşi şuieră şi se dau la o parte, iar unul mormăie Rugăciunea Ziditorului pe sub mustăţi. Misgett nu se mişcă şi nici nu mă opreşte. Iau regina cu floarea neagră. O amintire de la neamul Daffrey.

24. TURTĂ DULCE

Mă aştept ca sâmburele de prună din piept să dispară. Tot acolo e, înfipt bine. În duhoarea din Dungsbrook, la câteva alei de casă, îmi dau seama că nu spre casă mă îndrept.

Degetele mele pipăie peretele ca să-mi păstrez echilibrul în întunericul dinăuntru. Simt mirosul lumânărilor de seu arzând.

Făuritorul de Instrumente mă priveşte nesigur de la masa de lucru, cu corpul neterminat al unei lăute de lemn în braţe. Când mă duc spre el, se ridică iute, răsturnând banca. Păşesc peste ea ca să mă agăţ de el, să-l înconjor cu braţele, să-mi apăs faţa la pieptul lui. Printre buze îi scapă un strigăt scurt şi întrebător, când încearcă să ghicească ce vreau. Îi simt răsuflarea pe mine în timp ce se răsuceşte ca să-şi găsească echilibrul pe banca răsturnată.

Îl strâng mai tare, iar din adâncul vintrelor îmi urcă un suspin care mă face să mă cutremur. El rămâne nemişcat, cu inima bubuindu-i sub piele. Mă lipesc cu tot corpul de el. Trupul lui e încordat, îmi rezistă, dar eu simt în el o protecţie blândă, paternă. Încearcă să se smucească, dar răsuflarea lui e răsuflarea caldă a lui Şoarece de Ţară. Nu mă îmbrăţişează la rându-i, dar mi-e mamă. E toţi oamenii care nu mai sunt cu mine şi toţi oamenii pe care nu-i pot avea.

Suspin zgomotos, stânjenitor, iar mucii şi saliva mi se împrăştie pe cămaşa lui. Suspinele vin iute, tot mai iute, apoi din ce în ce mai domol, până când nu-mi rămân decât sughiţurile. Degetele mi se slăbesc în jurul lui, dar el nu se retrage. Lasă lăuta, pe care încă o strângea în mână, pe podea. Apoi mă ia de mână.

Ridică banca la loc şi mă aşază în poală. Îmi atinge în treacăt palma cu degetul lui mare, cu bătături. Fire de păr scurte şi negre îmi ating încheietura. Am uitat în câte feluri poţi simţi o altă persoană. Îmi împing obrazul în maxilarul lui ca să-i simt barba. Îmi las fruntea în faţa buzelor lui ca să-i simt răsuflarea. Vreau să pătrund în el, să ţină fiecare părticică din mine. E ca

pe vremea când mi-era atât de foame, încât nu mă mai puteam gândi la nimic altceva. La fel şi acum, mi-e foame de atingeri, de căldură, de piele, de răsuflarea altcuiva.

Îi deschid gulerul cămăşii şi îmi împing faţa înăuntru, iar firele lui de păr creţ îmi intră în nas. Trag, trag, trag de cămaşă până când tot pieptul lui e gol. Mă lasă. Chiar mă ajută să-i trag cămaşa peste cap, apoi mă ţine strâns lipit de el.

Picioarele mele îşi găsesc drumul în jurul şoldurilor lui până când sunt îngropată în braţele lui. Răsuflarea mea se potriveşte după a lui, iar sughiţurile mă apucă numai din când în când. Deschid palmele pe spatele lui, îmbibându-mă cu căldura lui ca lumina soarelui.

Pielea are un miros pe care-l uitasem. Un miros slab. E diferit de cele puternice, precum vânturile lui Paul sau putregaiul Bridei. Pentru mirosul pielii trebuie să fii aproape. El miroase a lemn crud, a lac înţepător şi a fumul cu iz de vânat al lumânărilor de seu. Răsuflu în el, iar el răsuflă în mine. N-am mai fost niciodată atât de aproape de un alt corp de când eram copilă.

Când termin, după ce i-am înghiţit toată atingerea, îmi despart răsuflarea de a lui, trupul de al lui. Stăm şi ne privim, iar ochii lui mă umplu până la refuz.

Blând, degetele lui urcă spre chipul meu, dar se opresc înainte să ajungă acolo. Se opresc la colierul meu. Atinge *D*-ul. Atinge alama grea de care atârnă. Degetele lui se târăsc de jur împrejurul colierului ca un păianjen până când ajung la spate. Trag şi desfac cu blândeţe, căutând febril ceva. Văd cum ochii Făuritorului de Instrumente se măresc de mirare când nu găseşte nici o închizătoare. Văd cum mirarea i se preface în furie tremurândă când descoperă lacătul. Apoi, dintr-odată, se duce la masa de lucru, căutând după unelte.

Stă în spatele meu şi se opinteşte cu lacătul. Se opreşte de două ori ca să aprindă lumânări noi. E un naiv, mă gândesc cât timp el munceşte. Ziditorul a închis lacătul. Dar e o senzaţie plăcută să-l simt cum se ocupă de mine, cum îmi atinge uşor umerii, ca atunci când îmi împletea mama părul.

Iar apoi dintr-odată se aude un pocnet. E încet, dar eu îl aud ca lemnele de foc ce se crapă sub lama toporului. Căldura trupului său mă părăseşte când face un pas în spate.

Pentru o clipă nici nu pot respira. Nu îndrăznesc. Apoi îmi duc mâinile la gât. Cercul cedează sub ele, desfăcându-se din balama. Îmi dau jos gulerul.

Osul pieptului mi se ridică, precum o perie la suprafaţa apei din vană. Mă simt atât de uşoară. Goală.

Făuritorul de Instrumente grăieşte. Mai întâi mi se pare că a rostit un cuvânt străin, dar apoi îl aud.

— Liberă, zice el.

25. SÂNGERETE

Stau întinsă în podul meu pe o jumătate a saltelei. Colierul zace pe cealaltă jumătate.

Liberă. Nu ştiu ce înseamnă asta.

Credeam că ştiu. Credeam că înseamnă să furi bomboane cu aromă de portocale din piaţă. Sau să fii un blestem. Dar acum nu mai ştiu.

Mă ating acolo unde era colierul. Pielea cenuşie se decojeşte ca pânza de păianjen. Interiorul colierului e acoperit cu un strat de cojiţe de piele. Şi firimituri. Nu ştiu cum au ajuns acolo.

Fără un colier care mă însemnează, aş putea să fug. Asta înseamnă să fii liber? Să înfrunt drumurile spre un alt oraş unde nu mă ştie nimeni? Tot n-aş putea să vorbesc. Ar trebui să-mi ascund limba însemnată. Dar i-aş putea găsi pe ceilalţi nevăzuţi, târfe şi leproşi. Aş putea să-i implor să mă primească la ei. M-aş ascunde în colţurile întunecate ale oraşului, furând mâncare, tremurând toată iarna, rugându-mă să nu mă biciuie gardiştii şi să nu mă ardă cu fierul în ureche ca pe o vagaboandă. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sună mai rău. Asta înseamnă să fii liber?

Poate m-aş putea duce altundeva. Mai departe. Să mă furişez pe o barjă şi s-o pornesc pe râu în jos, apoi să urc pe un vas şi mai mare. Unul care merge într-un ţinut străin, precum cel de unde vine Făuritorul de Instrumente. Un ţinut în care lumea nu crede în devoratoarele de păcate. Aş putea să fiu din nou o fată simplă. O fată fără rubedenii. Care nu poate înţelege limba din acel ţinut. Printre eretici şi păgâni. Asta înseamnă să fii liber?

O aud pe Jane în odaia de jos, certându-şi copiii. Se joacă ascunde-ţi capul cu urciorul. Simt cum mi se strânge inima de tristeţe, numai când mă gândesc să fug altundeva. Îi bombăn eu pe Brida şi Paul, pe Jane şi Frederick, dar au ajuns să-mi fie tovarăşi. Sunt ai mei.

Inima strânsă mi se preface în durere. Oraşul ăsta e casa mea. Tata e îngropat aici. Toate amintirile mele sunt captive

aici, în drumurile şi casele astea, în oamenii ăştia. În ţărâna şi-n cerul ăsta. Mă simt ca o luntre desprinsă din legături pe ploaie straşnică, rotindu-se în apa iute şi întunecată.

Aşa te simţi când eşti liber? întreb eu colierul. Dar nici el nu ştie ce înseamnă să fii liber.

Se aude o bătaie în uşa din faţă.

Inima mi se strânge. *Nu acum*, îi spun colierului. *Nu înainte să îndrept totul.*

Dar bătaia se aude din nou, tare. Trebuie că e o Recitare. Un suflet care nu poate să aştepte.

Tu eşti singura care îl poate despovăra, zice colierul.

Ar putea să numească altă devoratoare de păcate, răspund eu.

Ai vrea ca registratorul să facă asta? întreabă colierul. *Să blesteme altă fată ca tine? Atunci ai fi liberă?*

Iar în clipa asta ştiu că fuga n-o să mă facă niciodată liberă. Sufletul meu poartă păcatele oraşului. Am să le port cu mine până mor. Nu pot să mă descotorosesc de ele, la fel cum nu pot să mă descotorosesc nici de amintirile cu tata sau de sângele meu de Daffrey.

Mă uit la colierul care sclipeşte blând în lumina după-amiezii. Pare să ocupe la fel de mult spaţiu ca mine.

Altă bătaie la uşă. Tot nu ştiu răspunsul, dar e un suflet care nu poate să aştepte. Îmi pun colierul la loc în jurul gâtului, prinzându-l cu un ac îndoit prin balamaua unde stătea lacătul. Mă duc să-l întâlnesc pe mesager.

Mergând pe drum, colierul mi se loveşte de grumaz. E prea larg. Mă tem că are să cadă acul, are să se audă zornăind pe jos, iar Slujitorii Ziditorului au să vină şi au să încuie colierul la loc. Dar acul ţine. Sosesc la o berărie.

Recitarea e pentru o fată nu cu mult mai mare decât mine, pe nume Jenny Brown. Jenny zace la pat cu o tăietură la picior care supurează. Are febră, se trezeşte şi aţipeşte la loc, iar pe picior în sus are nişte brazde roşii. Maică-sa îi stă aproape, cu o cârpă udă cu care s-o răcorească. Poartă un şorţ de berărească. Tatăl lui Jenny se roagă într-un colţ. Sunt oameni simpli, cum erau ai

mei. Mă întreb dacă aşa ar fi fost şi viaţa mea dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel.

Durează o clipă până ce ochii lui Jenny îi găsesc pe ai mei şi apoi încă una până să-şi dea seama ce vede. Când înţelege, ochii i se umplu de lacrimi care îi curg pe obraji. O strânge de mână pe maică-sa.

— Nu vreau să plec, şopteşte ea. Nu vreau să plec fără tine.

Cunosc frica de a-i pierde pe mama şi pe tata.

— N-o să fii singură, îi spun eu. Atâţia oamenii s-au săvârşit la Ziditor înaintea ta. O să te aştepte.

— Mătuşica Rose, îi spune blând mama ei. Bunicul Saul.

Jenny încuviinţează uşor. O surprinde un gând.

— Am să fiu judecată pentru păcatele mele?

Mama îi strânge mâna, dar nu-i poate oferi alinare.

— Am să-ţi iau păcatele asupra mea, zic eu.

Teama lui Jenny conteneşte iarăşi, o mică uşurare care-i mişcă colţurile buzelor într-un zâmbet abia schiţat.

— Serios? întreabă ea.

Dau din cap până începe să dea şi ea odată cu mine, până începe şi maică-sa. Până când zâmbetul lui Jenny se preface într-un hohot înăbuşit de râs.

— N-am făcut nimic, zice ea.

Mi se pare că vorbeşte despre păcatele ei, dar apoi continuă.

— N-am făcut nimic până acum. Cu viaţa mea. Am vrut să... Mereu am sperat că atunci când am să mor, am să fi făcut cea. Ceva important. Să fiu mamă. Sau moaşă. Sau măcar să fi făcut o bere despre care lumea vrea să le povestească vecinilor.

Râde, dar apoi începe să plângă.

— N-am făcut decât să spăl vasele din berărie.

— Ai fost o fiică, îi spun eu.

— Oare viaţa mea a contat? întreabă ea cu glas spart.

Mă străduiesc să găsesc cuvinte cu care s-o liniştesc, însă nu le ştiu pe cele potrivite. Aşa că încuviinţez din cap, puternic şi sigur. Îi spun:

— Lumea are să-şi aducă aminte de tine.

Înapoi pe salteaua mea, mă întind din nou lângă colier. E ca un tovarăş de pat. Ca şi cum aş avea o soră. Dar sora asta e o

devoratoare de păcate. Iar eu, stând întinsă pe saltea şi uitându-mă la ea, sunt doar May. Fata lui tata. Fiica mamei mele. Eu.

Poate că libertatea înseamnă să poţi fi mai mult decât un singur lucru. De pildă, aş putea să fiu May chiar acum, aici, întinsă în pat. Iar dacă mă ridic şi îmi pun colierul la gât, atunci aleg să fiu o devoratoare de păcate. Când îmi dau jos colierul, pot să fiu din nou May. Poate că libertatea înseamnă să faci propriile alegeri. Chiar dacă alegerile sunt proaste de tot.

Când mă ia somnul, un gând răzleţ îmi iese la suprafaţa puţului din minte. Este drapelul Katrynei, mama vitregă a reginei: o domniţă cu păr auriu care iese dintr-o floare. Părul auriu îmi aminteşte de altă domniţă cu părul de aur. În garniturile lacătului se aude un mic pocnet. Totul pare simplu odată ce am ideea în minte.

Mă gândeam că Degete Negre s-ar putea să fie ucigaşul din spatele încurcăturii, dar n-are cum să fie el. Ucigaşul încearcă s-o ruineze pe regină dezvăluindu-i copilul din flori. Degete Negre nu vrea ca regina să păţească ceva. Vrea să-i dea un moştenitor.

Iar Salcie vrea şi el ca regina să rămână pe tron. Vrăjitoria lui înfiorătoare din Casa Ziditorului a fost doar ca s-o apere.

Ucigaşul nu e nici unul dintre ei. Ucigaşul e cineva într-o situaţie disperată. Cineva cu alegeri proaste de tot.

Păr de Aur, şopteşte lacătul. Am văzut-o când îl îmbrăţişa pe Degete Negre. Şi umflată de parcă era grea. Dacă e gravidă cu Degete Negre, care vrea să se însoare cu regina, poate că e destul de disperată cât să-i facă rău reginei în orice fel poate. Mai ales dacă se teme că regina a împins-o pe scări pe prima soţie a lui Degete Negre. Dacă regina ar fi detronată fiindcă a ucis un copil din flori, de pildă, Degete Negre n-ar mai dori-o. Păr de Aur ar fi liberă să se mărite cu el. Liberă.

Oare Păr de Aur a înţeles mesajul secret din tapiserie? Îmi amintesc că am văzut-o pe Chip de Terci citind o carte străină cu desene. Poate că şi Păr de Aur cunoaşte limbi străine. Am văzut-o o dată ieşind din dispensarul cu plante de leac. În dispensarele cu plante de leac se găsesc uneori şi otrăvuri.

Mă uit în sus, la cutiile devoratoarelor de păcate. La cea cu scoica. La cea cu broderia prost făcută. La cea cu o şuviţă de păr. Ce are să fie în cutia mea când o să mor? Ce semne rămân despre mine şi despre ce am trăit? Ce semne arată că am contat?

O sticlă goală de ulei de mac
Un castronel de sare
O carte de joc

Viaţa asta e atât de grea. Vreau un semn că am trăit. Un semn că Ruth a murit. Că Degete Negre aproape m-a omorât. Că Salcie face magie neagră. Un semn al spaimelor şi nedumeririi pe care m-au făcut să le îndur oamenii de la castel. Vreau s-o prind pe Păr de Aur. Vreau s-o prind şi s-o fac să simtă toată durerea pe care mi-a pricinuit-o. Iar când o prind, am să-i tai o buclă aurie de pe cap şi am s-o pun în ladă ca amintire.

26. PRĂJITURĂ CU MIERE

Chestia cu oalele de noapte e că le ai în odaie. Aşadar, dacă ai o oală, n-ai nevoie să găseşti o latrină. Ca s-o prind pe Păr de Aur, voi avea nevoie de o latrină.

Stau întinsă pe pat, în razele de lumină ale dimineţii. Uneori, în zori, ideile strălucitoare şi viclene pe care le ai noaptea îţi revin în minte, întunecate şi mărunte. Mă gândesc bine de tot la ale mele. Tot strălucitoare sunt.

Iată cum mă gândesc: trebuie s-o prind pe Păr de Aur singură, şi n-am chef s-o caut în odaia ei din castel, să descui lacătul cu o agrafă, să mă feresc de slujnica ei, poate să mă înjunghie iarăşi Degete Negre, şi tot aşa. Dar femeilor gravide le vine să facă pipi tot timpul. Aşa că am nevoie de un moment când se duce să folosească latrina, şi nu oala de noapte. Şi ştiu care va fi momentul. Peste două nopţi au loc banchetele reginei, care marchează plecarea emisarului normand. Banchetele se ţin într-un cort uriaş, pe câmpul din faţa castelului. Nici o oală de noapte prin preajmă. Dar oamenilor o să le vină să facă pipi, aşa că o să fie latrine săpate. Acolo o să se ducă Păr de Aur.

Sub mine îi aud pe copiii lui Jane ciondănindu-se. Glasul blând al Bridei urcă bolborosind pe scară.

O devoratoare de păcate s-ar putea să atragă prea multă atenţie în preajma festivităţilor. Dar mai sunt şi alte soiuri de oameni a căror prezenţă nu va stârni bănuieli, fără doar şi poate, mai ales în agitaţia pregătirilor. Unchii mei aveau tovarăşi care se deghizau. Cerşetori care se prefăceau nebuni, ciungi care se prefăceau eroi din războaie trecute, puşlamale care se îmbrăcau în domni de viţă nobilă ca să le câştige încrederea oamenilor şi să-i jefuiască. Aş putea să fac şi eu la fel.

Cel mai bine e să te deghizezi în oameni de care ceilalţi vor să uite. Mă gândesc o vreme până să-mi vină o idee bună. În cele din urmă, oaspeţii mei nepoftiţi sunt cei care îmi dau ideea. Cobor scara cu un pumn de monede. Mai întâi îmi pun colierul,

prinzându-l din nou cu un ac. Nu îndrăznesc să las pe nimeni să vadă că pot să-l înlătur. Sunt sigură că pedeapsa e îngrozitoare dacă îl scot. În cel mai fericit caz, mi l-ar pune la loc.

Afară, mesagerii sunt gata cu vorbele lor, dar mai întâi am drumurile mele de făcut. Am nevoie de un şal nou, de puţină cretă, de o lumânare de seu şi de nişte fân. Şi de o găleată cu pişat vechi.

La piaţă, vânzătorii sunt bănuitori, dar când pun banii jos, îmi fac loc să iau ce-mi trebuie. După ce termin cumpărăturile, mă îndrept spre temniţa din pământ cu o găleată goală.

Un gardist nou păzeşte celula. Tresare la sosirea mea, privind dintr-o parte în alta în căutare de lămuriri. Aştept până înţelege ce vreau şi descuie uşa.

Mă aştept ca femeile şi fetele dinăuntru să se împrăştie care încotro, dar în schimb fac ceva uluitor. Se strâng în jurul meu.

O femeie corpolentă care miroase a hamei vechi vine până la umărul meu.

— Ascultă-mi Recitarea, te rog. Mâine în zori am să fiu spânzurată.

— N-am nici un ban, zice o fată care nu poate să aibă mai mult de doisprezece ani, cu toate că ochii îi sunt mult mai bătrâni. Dar am să-ţi spun de unde poţi să şuteşti căpşune dacă o asculţi pe a mea. Ştiu o jupânească care nu ferecă niciodată poarta grădinii.

— Bătrânii mai întâi, zice o babă care îşi face loc printre ele. Eu am cele mai multe păcate, de vreme ce am trăit cel mai mult. Eu trebuie să fiu prima.

Adevărul e că am venit după găleata cu pişat, dar când le aud vocile, nu pot să nu mă gândesc cât de nedrept e că întemniţaţii nu au dreptul la Recitare. Mai demult aş fi zis că nu sunt femei cumsecade şi că nu merită nici o Recitare. Dar are sens lucrul ăsta? Recitarea e ca să te lepezi de păcate, şi cine are mai multă nevoie de asta decât întemniţaţii?

În spatele mulţimii zăresc o fată numai piele şi os. Are fruntea brăzdată de griji, însă nu-şi face loc în faţă. Mă duc spre ea, iar femeile îmi fac loc, ca să nu mă atingă.

— Nevăzuta e acum văzută, îi spun eu fetei piele şi os. Nedesluşita e acum desluşită. Păcatele tale trupeşti devin păcatele mele, să le port în tăcere până în mormânt. Grăieşte.

Vocea nu-i răzbate la început. Răbufneşte şi se împotmoleşte ca o roată blocată într-un şanţ. Însă când răzbate, e puternică, mai puternică decât ai bănui vreodată că poate fi vocea unei fete numai piele şi os.

— Am aşa o furie în sânge. Sunt ca turbată. Şi fac lucruri pe care mi-aş dori să nu le fac.

În timp ce vorbeşte, celelalte femei se aşază la locurile lor. N-au unde să se ducă, aşa că ascultă. Fata numai piele şi os continuă.

— De cele mai multe ori îmi ţin furia în mine şi mă apăr de ea. Ştiu că o fată trebuie să fie sfioasă şi blândă. Mi s-a spus de destule ori.

Femeia corpolentă care a vorbit prima scoate un murmur, semn că şi ei i s-a spus acelaşi lucru.

— Am lucrat ca slujnică într-o casă mare. Ştii casa aia cu două etaje de pe aleea negustorilor, care are obloanele vopsite în galben şi ţiglă roşie pe acoperiş?

— Eu o ştiu, zice altă fată. E lângă aia cu sticlă albastră la fereastră.

— Aia e, spune fata piele şi os. Am lucrat acolo trei ani, am ţinut casa curată lună. Am măturat în fiecare zi cenuşa din vatră. Am frecat oalele de noapte. Am avut grijă de jupâneasă când nu se simţea bine. Fac totul cât de bine pot. Dar apoi, de ultima Zi a Ziditorului, vine să-mi spună că bărbatu-său îi mută la casa familiei lui pe lunile de vară, şi că pe mine nu mă iau cu ei fiindcă se găsesc slujnice şi la ţară.

Două femei îşi sug măselele.

— I-am spus că n-am altceva de lucru. Unde să mă duc să trăiesc? Cum să nu mor de foame? A zis că nu e problema ei şi că n-ar trebui să vorbesc cu atâta îndrăzneală cu superiorii.

O fată o ia de mână pe cea numai piele şi os, dar aceasta o respinge cu un gest brutal.

— Jupâneasa nici măcar nu mi-a învăţat numele. Trei ani am lucrat acolo şi tot „fată” îmi zice! I-am spus că nu mi-e superioară, ci inferioară fiindcă mă lasă fără loc de muncă.

Pentru asta m-a plesnit. Apoi a zis că o să le spună la toate jupânesele că am un temperament aşa de coleric că nici una n-o să mă mai ia să lucrez ca slujnică.

Toată lumea, până şi gardistul, îşi suge măselele când aude aşa ceva.

— A zis că-mi strică renumele! Cum să mai găsesc eu vreun loc după aşa ceva? strigă fata numai piele şi os. Şi atunci m-a podidit furia. Când vine, surzesc, de parcă nu-mi mai aud nici gândurile. Acum îmi pare tare rău. Ziditorul să mă ierte, dar am plesnit-o şi am zgâriat-o cât de tare am putut.

Unele îşi sug iarăşi măselele, altele pufnesc de parcă n-ar fi făcut acelaşi lucru. Glasul fetei numai piele şi os se stinge.

— I-am scos un ochi. Aşa că o să mă spânzure.

Îmi mai spune câteva păcate mărunte, că a minţit şi a uitat să-şi spună rugăciunile şi alte asemenea. Eu îi spun bucatele pe care o să le mănânc după ce o să fie spânzurată.

— Dar n-am pe nimeni care să pregătească bucatele, zice fata după ce termin. Nici măcar pentru Devorarea Simplă.

Mi-aş dori să fie ceva ce aş putea să spun sau să fac, dar nu-i nimic, doar să-i fac semnul Ziditorului. Fie ca asta să-i aducă alinare. Mă întorc spre următoarea femeie.

Ascult Recitările tuturor femeilor care urmează să moară. Îmi trece prin cap că n-au făcut lucruri cu mult mai rele decât unii oameni pe care i-am auzit dincolo de celula din temniţă, însă au avut ghinionul să fie prinse. Cele mai multe nici măcar nu au rubedenii care să le aducă bucatele la mormânt, aşa că Recitările devin ceva împovărător, şi nu o uşurare, cum ar trebui să fie. Multe, la fel ca fata numai piele şi os, au păcătuit de furie din cauza cruzimii oamenilor sau a nedreptăţii. Furia pare să-i facă pe oameni să se simtă puternici, dar nu într-un fel care să dăinuie.

La sfârşit, mă duc la oala de noapte şi umplu găleata goală. Când ies afară, pe drum, ziua s-a sfârşit. Totuşi, văd oameni umblând pe câmpul de lângă castel. Au început deja pregătirile pentru banchet.

Peste două zile, îi spun eu câmpului, *am s-o prind pe Păr de Aur*.

După ce mă pregătesc de culcare în pod, îmi dau jos colierul şi-l aşez pe saltea lângă mine. Îmi frec leneş pielea de pe grumaz, bucurându-mă că sunt doar May, până când mă fură somnul.

A doua zi dimineaţă, în ziua dinaintea banchetului, nu doar eu mă pregătesc în zori. E agitaţie în toată casa. Îmi prind colierul la gât. Frederick cântă un cântec. Paul îşi înfăşoară o cârpă curată în jurul feţei. Jane îşi leagă copilul cel mic la spate, în timp ce băiatul cel mare ţopăie printre picioarele tuturor. Brida urmăreşte totul din faţa vetrei.

Ajungem să ieşim cu toţii pe uşă în acelaşi timp, iar oaspeţii mei gălăgioşi merg chiar în faţa mea pe drum. Trebuie că se duc la câmp să-şi caute de lucru. Cât despre mine, azi am să văd unde sunt latrinele şi unde e cortul. Am să mă obişnuiesc cu locul, cum ar face unchiu-meu Misgett. Înainte să dea lovitura, îi urmărea pe oameni. Urmărea locul. Observa detalii, de pildă dacă uşa se deschide înăuntru sau în afară. Una înseamnă că poţi să ieşi iute. Cealaltă înseamnă că s-ar putea să fii prins. Nu m-am deghizat încă. Am să păstrez asta pentru banchet, mâine-seară.

— Paul, ai putea să fii luat drept sarazin cu chipul înfăşurat aşa, zice Frederick când lăsăm în urmă duhoarea din Dungsbrook.

— Mai bine decât să aud cum şuieră lumea la vederea cicatricilor, ca şi cum n-aş fi cu nimic mai de soi ca o devoratoare de păcate jegoasă, spune Paul, plin de răutate, de parcă n-ar şti că sunt la doar câţiva paşi în urma lor.

— Închipuie-ţi, zice Frederick. La un moment dat, tot ce trebuia să faci ca să-ţi asiguri trecerea sufletului spre câmpiile cereşti era să ucizi o duzină de sarazini în numele Ziditorului. Acum trebuie să ducem o viaţă bună şi supusă, sau o să ajungem lângă Eva, chinuiţi pe vecie.

— Nu toţi, se aude glasul lui Jane. De unde vin eu, lumea nu crede în Eva.

— Ah, iată o întrebare pentru Slujitorii Ziditorului! râde Frederick. Necredincioşii fără de păcat ajung la Eva? Dar cele mai cumsecade bunicuţe păgâne? Cei mai dulci prunci eretici?

Frederick îl gâdilă pe copilul cel mare al lui Jane.

— Fără îndoială că sufletele lor nu sunt pierdute. Spune-ne, Jane, ce cred ai tăi că se întâmplă după ce trecem pe tărâmul duhurilor?

— Am fost vândută de mică, răspunde Jane. Dar îmi aduc aminte de un altar pe care îl aveam în casă pentru rudele care s-au săvârşit. Pentru bunici şi pentru cei dinaintea lor.

La marginea câmpului mă simt ca o proastă. N-o să fie un singur cort. O să fie cel puţin patru, fiecare mare cât o casă. Nu, două case. Unul dintre corturi e ridicat deja, însă celelalte abia acum sunt aşternute pe jos.

Un bărbat îmbrăcat în haine scumpe îi supraveghează pe cei care muncesc deja. Un secretar stă lângă el, ţinând în mână un sul mare desfăşurat, cu desene şi figuri. Îndrăznesc să arunce o privire spre mine şi îi văd cum înţepenesc. Apropierea lui Frederick le distrage atenţia.

Frederick face o plecăciune în faţa supraveghetorului şi secretarului. Nu aud ce vorbesc, dar Frederick arată spre Jane şi Paul. Bărbaţii se uită chiorâş la boarfele lui Paul şi la chipul străin al lui Jane. Gesturile braţelor lui Frederick devin mai largi. După câteva clipe se întoarce.

— O să ne ia pe toţi. Paul, i-am spus că suntem greblaşi şi că tu ai suferit arsuri grave pe când erai ucenic. Mi s-a părut o idee proastă să le spun că avem vreo legătură cu piesa de mâine, fiindcă păreau destul de pioşi.

Frederick se uită la Jane.

— Pictorii lucrează în cortul de lângă, iubire. Noroc bun.

Jane şi copiii ei dispar după cortul cel mare ridicat deja. Frederick şi Paul se alătură mai multor bărbaţi care se căznesc să ridice alt cort. Stâlpul din mijloc e înalt cât o casă cu două etaje şi în vârf are o pasăre mare din lemn. Trebuie să fie un şoim încoronat, precum cel de pe emblema lui Bethany, cred. Cu ajutorul unor funii lungi, bărbaţii trag stâlpul, făcându-l să se înalţe.

În timp ce ei lucrează, observ că pânzele pentru acoperişul cortului sunt încă pe pământ. Canavaua e grea precum catifeaua, iar cea pentru acoperiş e latră cât o Casă a Ziditorului.

Doar să te uiţi la ea şi îţi dai seama că e mult prea grea pentru Frederick, Paul şi ceilalţi. Nu ştiu cum o s-o pună pe acoperiş. Iar atunci începe vrăjitoria.

Frederick şi un bărbat cu nasul coroiat apucă o funie mică întinsă în lungul stâlpului. Împreună, trag de ea. Doar ei doi. Atunci acoperişul din canava se ridică, tras de funii mai mici. Fără nici o logică. Doar doi bărbaţi trag de funii, însă cumva canavaua uriaşă şi grea se ridică peste tot în jurul lor. Un hamal şi doi băieţi se opresc să se uite, la fel de surprinşi ca mine de tot ce se întâmplă. Hamalul strigă la ei, întrebând cum au făcut-o. Frederick strigă la rându-i între două smucituri: „Scripeţi!” De parcă asta ar fi un răspuns.

Întrebarea hamalului atrage atenţia asupra mea. Privirile lor nu zăbovesc, însă îi simt cum mă însemnează. După aceea, ca nişte cai speriaţi, îmi aruncă o privire când şi când ca să vadă dacă mai sunt acolo.

Paul, Frederick şi ceilalţi bărbaţi continuă să ridice stâlpi de cort şi canava. Pe măsură ce înaintează, bărbatul cu nasul coroiat foloseşte un centimetru ca să le arate celorlalţi unde să prindă funiile şi să înfigă alţi stâlpi. Până să-mi dau seama, soarele e sus pe cer, iar o odaie întreagă de canava a apărut ca prin farmec pe câmpul dinaintea mea.

Unii dintre bărbaţi se opresc ca să bea nişte bere slabă. Nas Coroiat se uită pe furiş la mine, apoi le spune celorlalţi cu glas scăzut:

— Asta de ce mai stă aici?

Ridică o piatră cât un pumn şi se uită în jur. Câţiva ridică şi ei pietre. E limpede ce urmăresc să facă. Mă uit la bărbaţii care ameninţă să arunce cu pietre în mine. Paul este printre ei.

Chiar în clipa aceea iau o hotărâre. După ce îndrept încurcătura asta, am să-l dau afară pe Paul din casa mea. El nu îmi e tovarăş. Nu merită refugiu. Brida şi ceilalţi pot să rămână, însă el nu mai e bine-venit.

Mă duc în drumul meu. Mai departe pe câmp, văd că toate corturile cele mari sunt îmbinate laolaltă ca aripile unui conac uriaş. Sunt şi nişte corturi mai mici, care par să crească din cele mai mari. Nu ştiu pentru ce sunt corturile mici.

Trec pe lângă Jane şi încă nişte oameni care pictează peretele de canava al celui mai mare cort. Împreună fac un tablou grozav. Au terminat deja nişte copaci plini de fructe şi o pajişte ierboasă. Îmi aduc aminte de pictura pe care am văzut că o făcea la mine acasă. Oare era pentru banchet? Acum Jane face o căprioară cu un pui. Se pricepe. Căprioara ei nu arată deloc ca o capră.

Dincolo de corturi, o grămadă de lume trudeşte să ridice o bucătărie în aer liber. Are sens, mă gândesc eu. Dacă dai un ospăţ în aer liber, ai nevoie de un loc unde să găteşti. Sunt săpate deja gropi pentru focuri, iar lumea aşază ţepuşe deasupra în care să se frigă carnea. O căruţă plină cu oale, grătare şi ţepuşe stă în apropiere pentru când are să fie gata bucătăria, iar în stive de lăzi gălăgioase sunt înghesuiţi iepuri, raţe, găini şi porumbei gata să fie sacrificaţi. Puţin mai departe, un păstor îşi laudă oile în faţa unui măcelar de la castel. O oaie a fost deja atârnată să se golească de sânge. Şi constructorii bucătăriei, şi ridicătorii corturilor trebuie să mănânce.

Mult mai departe pe câmp văd spinarea singuratică a unui bărbat. Se pişă. Se pare că latrinele încă n-au fost săpate. O să trebuiască să aştept până mâine ca să-mi termin cercetarea.

Când ajung acasă, dau de un mesager care sforăie la soare cu spatele lipit de casa mea. Îşi bâţâie piciorul în somn. Dau cu şutul într-o pietricică spre visător, însă nu se trezeşte. Mă apropii şi rămân în picioare, ca să-i acopăr faţa cu umbra mea. El tresare:

— Nu-s de vină! Nu-s de vină!

Durează o clipă până să-şi aducă aminte unde e şi de ce a venit.

— Devorare pentru Sorrel Beckworth pe Aleea Topitoriilor lângă râu, zice el în cele din urmă.

Topitoriile trebuie că au nevoie de apă dacă sunt lângă râu, dar când intru pe Aleea Topitoriilor, parcă-i doar foc şi căldură.

Două bănci au fost mutate în faţa atelierului unde a murit omul. Înăuntru, trei bărbaţi stau lângă un perete, cu şorţuri de piele legate la brâu. Un cadavru acoperit cu alt şorţ e întins pe

podeaua de ţărână. Un braţ musculos e descoperit, iar pielea reflectă flăcările galbene ale forjei.

— Vine sicriul, zice un taur de bărbat când intru. Nu-i aşa?

Un bărbat mai tânăr, cel mai probabil un ucenic, încuviinţează din cap.

— Bart a zis că vine curând cu el.

— N-avem nimic pe ce să-l aşezăm? zice deodată bărbatul-taur. Adu capra, îi face semn ucenicului.

— S-a dus, Fitz, spune al treilea bărbat. Pentru Sorrel nu mai contează acum.

Taurul îşi şterge fruntea, lăsând o dungă de funingine neagră pe piele.

— Suntem un atelier prea mic ca să facem tunuri. I-am spus omului reginei că suntem prea mici.

Nu văd bucatele, cu atât mai puţin un scaun.

Taurul pare să aibă acelaşi gând.

— Unde-s...? Adu...! strigă Taurul la ucenic.

Tânărul dă fuga până la o legătură aşezată pe un sac de nisip. Scoate pâine, smântână, sare, usturoi şi un praz subţire. Se întoarce cu ele, apoi se opreşte, neştiind unde să le aşeze.

— Prostănac ce eşti, zice Taurul, smulgându-şi şorţul şi aşezându-l uşor în faţa mea. Staţi, staţi, zice el şi se duce la o matriţă mare de tun.

O împinge spre mine şi mi-o oferă drept scaun.

În timp ce mănânc, alţi topitori se alătură celor trei martori, vârându-şi trupurile masive în spaţiul de lucru înghesuit.

— Unde e sicriul? întreabă un bărbat nu mai înalt decât mine, dar pe cât de înalt, pe atât de lat în umeri.

Taurul se umflă, pregătit să se ia la harţă, dar ucenicul răspunde iute.

— Îl aduce Bart acuma.

Taurul se scufundă la loc în sine.

— De ce tre’ să facem toţi tunuri? E prea înghesuială aici pentru tunuri. Credeam că e pace.

Bărbatul lat în umeri încuviinţează.

— De ce se mărită regina cu un prinţ străin, dacă nu pentru pace?

Un bărbat mai în vârstă spune:

— N-o să se mărite cu el. E Regina Fecioară! Ce-ar mai fi dacă s-ar mărita cu el? Nevasta regelui, atâta tot.

— A venit Bart, spune cineva de lângă uşă, iar bărbaţii fac loc pentru un sicriu din lemn de pin abia bătut în cuie.

În ciuda greutăţii lor, bărbaţii sunt agili. Trebuie să fie, mă gândesc eu, ca să lucreze într-un loc atât de mic.

E linişte cât timp termin eu Devorarea şi rostesc cuvintele de încheiere. Când ies pe uşă, văd că Taurul şi bărbatul lat în umeri au venit afară.

— Pun rămăşag că tunurile-s pentru euharisticii ăia nenorociţi de la miazănoapte, îi spune bărbatul lat în umeri Taurului. Cei de la miazănoapte cred că regina şi domniţele ei au vrăjit-o pe Maris ca să-i omoare pruncii şi să-i ia tronul. Astea-s cuvinte ce stârnesc lupte.

Taurul dă din cap aprobator.

— Baronul Seymaur a fost ucis pentru asta, nu-i aşa?

— Nu, a fost ucis că a încercat să urce pe tron. A primit securea. Averea şi titlul confiscate. I-au ars aripile de aur în faţa castelului.

Bărbatul lat în umeri se uită înapoi pe uşa de la topitorie.

— Matriţa de tun i-a venit de hac lui Sorrel?

— A căzut şi l-a zdrobit ca pietrele din temniţă, zice Taurul, scuipând pe pământ. Suntem prea mici pentru tunuri.

Mă întorc sub un cer împestriţat cu nori graşi ca vatelina. Mă gândesc la ce a spus Jane în drum spre câmp în dimineaţa asta, că de unde vine ea lumea nu crede în Eva. Mă gândesc la Făuritorul de Instrumente, care nu crede în devoratoarele de păcate. Gândurile mă neliniştesc, de parcă ar fi spus că pământul nu e tare sau că văzduhul ar putea să se spargă şi să se prăbuşească. Sunt iar ca luntrea dezlegată de pe râu, învârtindu-mă în ape întunecate.

Sus, în pod, îmi dau jos şalul cel nou şi pantofii. Îmi desfac colierul de alamă. Îl întorc, uitându-mă cu atenţie la lucrul care m-a încătuşat până de curând. Trebuia să rămână încuiat pe vecie, din voia Ziditorului. Însă acum e descuiat şi pământul nu s-a crăpat, cerul nu s-a prăbuşit. Eu nu cred că Jane şi Făuritorul de Instrumente au dreptate. Dar poate că nici nu greşesc.

Eşti doar un obiect, îi spun eu colierului, încercând cuvintele.

Se uită drept la mine, fix. Vrea să fie mare cât un Slujitor al Ziditorului. Vrea să fie greu ca vorba Ziditorului. Vrea să mă încuie fără să-mi lase loc de mişcare. Însă de-acum nu mai poate.

Acum eşti doar o bucată de metal, zic eu. Apoi adaug, cu un mic tremur în vintre: *o bucată de metal care e a mea.*

Ascult, plină de emoţie, temându-mă de ce va răspunde. Dar nu zice nimic. Tace.

Atunci continui. *Eşti precum cleştele fierarului sau şorţul spălătoresei. Mâine am să te port fiindcă am nevoie de tine la lucru*. Apoi aşez colierul în cutia mea de pe raft, unde o să stea până când o să am din nou nevoie de el.

Mă simt bine când o fac. Tot nu ştiu ce să zic de cuvintele lui Jane şi ale Făuritorului de Instrumente, dar sunt din nou pe pământ tare. De parcă nu mai sunt o ucenică. De parcă aşezând colierul la locul lui, am devenit maestra.

27. TARTĂ CU CREIER DE COCOŞ

În dimineaţa banchetului, casa se trezeşte din nou devreme. Îmi scot colierul din ladă şi-l prind la locul lui. Apoi îmi înfăşor şalul cel nou cu grijă peste el, ca să nu fie văzut până nu sunt gata. Îmi pun o bonetă din una dintre cutiile devoratoarelor de păcate dinainte. Face parte din deghizarea mea.

Promit că am s-o aduc înapoi, îi şoptesc eu cutiei.

Încalţ pantofii noi, cu talpă de plută. În mânecă vâr seul, fânul şi creta pe care le-am cumpărat de la piaţă. Apoi îmi iau găleata cu pişat de două zile.

Stau şi privesc cu uimire, minunându-mă de priveliştea de pe câmp. Parcă ar fi regatul unor zâne. Stâlpii corturilor au toţi în vârf şoimi încoronaţi, iar de-a lungul streşinilor unde acoperişul cortului întâlneşte pereţii, văd un material cu franjuri aurii.

Dar adevărata minune sunt picturile. O noapte de vară cu un cer înstelat deasupra unor flori de regina-nopţii şi luminiţă de seară încadrează intrarea în cort, aşa că pare că intri direct în tablou. Rămân cu gura căscată de uimire.

— La o parte! strigă un bărbat care aduce o fântână împreună cu alţi doi bărbaţi.

Aşază fântâna drept în faţa deschizăturii cortului.

— Ce-i asta? întreabă cineva în spatele meu. O instalaţie de apă?

E glasul lui Frederick. El şi Paul se zgâiesc la fel ca mine. Când îl văd pe Paul, între coaste îmi înfloreşte furia în formă de stea.

Mă ocup de el mai târziu, îi spun eu cortului mare. *Mai întâi trebuie să prind o ucigaşă.*

— Fântână cu vin, îi spune lui Frederick bărbatul care ducea fântâna.

— Vai de mine, festivităţile vor fi romane în decadenţa lor! fluieră Frederick.

— Mai vine una; puteţi să vă daţi la o parte? zice bărbatul.

Mă duc în lateralul corturilor, chiar în urma lui Frederick şi Paul. Dăm peste Jane şi ceilalţi pictori care încă lucrează. Copiii

lui Jane aleargă la Frederick de îndată ce îl văd. El îi strânge la piept, apoi îi trimite înapoi la Jane. Cel mare vrea să rămână.

— O să fii tu cel mai mic mecanic şi o să ne ajuţi să construim scena? îi spune Frederick. Vino mai târziu în vestiar, iar Paul o să te îmbrace în urs.

Frederick şi Paul îşi continuă drumul spre unul dintre corturile mici lipite de cele mai mari. Acolo muncesc deja oameni, aducând înăuntru cufere şi stative de haine.

— Trebuia să începem în zori, spune un bărbat cu obrazul ras şi părul lung ca de femeie.

— Am adus întăriri, răspunde Frederick.

— Paul, tu eşti? zice un bărbat înalt cu o barbă sură, tunsă scurt, şi o voce tunătoare. Nu te-am mai văzut de un car de ani.

Paul îl îmbrăţişează pe bărbatul cel înalt, apoi el şi Frederick se apucă şi ei de treabă.

Eu mă duc până în capătul tuturor corturilor, unde e bucătăria în aer liber. În drum îl văd pe bărbatul îmbrăcat bogat care supraveghea ieri lucrurile. Azi are gărzi alături.

În bucătăria în aer liber gropile pentru focuri fumegă deja. Băieţii care răsucesc frigările şi-au lepădat cămăşile, cu toate că dimineaţa încă e răcoroasă. Un şir de ajutoare la bucătărie aleargă între o căruţă şi un al doilea cort mai mic, aducând pânze de in, farfurii şi vase. Cortul acesta mic trebuie să fie cel unde o să pună pe farfurii şi o să aranjeze bucatele pentru ospăţ.

Dincolo de bucătăria în aer liber, găsesc în sfârşit latrinele. Au fost săpate destul de departe, ca vederea şi duhoarea lor să nu-i deranjeze pe cei de viţă nobilă. Destul de departe, sper eu, ca să nu se audă un ţipăt din ele, mai ales peste muzica unei piese de teatru.

Peste latrine s-au agăţat pânze ca să le facă să pară mai măreţe decât nişte simple colibe ridicate în grabă. Cu toate astea, sunt destul de mari ca să intre şi să iasă din ele o femeie cu rochie cu crinolină, ceea ce înseamnă că o să fie destul loc pentru planul meu.

Acum trebuie să găsesc un loc bun unde să aştept. Într-o parte a câmpului se află un deluşor, nu cu mult mai mare decât un dâmb, de fapt. Are câteva pietroaie pe care poţi să stai şi ar

trebui să se vadă de acolo nu doar latrinele, ci toată cărarea de la intrarea în corturi. Cu puţin noroc, am să pot vedea pe oricine se duce să se pişe. Dar e un loc prea deschis ca să stau aici ziua în amiaza mare. O să trebuiască să găsesc un loc unde să aştept asfinţitul, unde să nu mă întrebe nimeni de sănătate.

Cărând în continuare găleata cu pişat, trec printr-o uşă în cortul cel mare. Nu durează mult până să-i găsesc pe Frederick, Paul şi pe ceilalţi actori stând pe cea mai mare masă pe care am văzut-o vreodată. Asta trebuie să le fie scena. Cortul cel mic în care sunt cuferele şi stativele de haine e chiar în spatele ei.

Frederick pregăteşte spatele scenei, săpând un şanţ lung în lemn. Bărbatul cu părul lung şi obrazul ras umblă prin cort şi cântă un cântec. Bărbatul înalt cu vocea tunătoare împunge cu braţul şi apoi şi-l retrage de parcă s-ar lupta cu o sabie, însă e singur şi n-are nimic în mână. E o scenă atât de ciudată, încât lumea n-o să observe o fată simplă stând liniştită printre ceilalţi.

În timp ce eu privesc, toţi actorii se adună să aşeze o arcadă înaltă deasupra scenei. La scurt timp după aceea, văd ceva ce recunosc. Doi actori aduc pictura lui Jane cu o casă străină pe panoul neted de lemn. O înfig uşor în şanţul pregătit de Frederick. Panoul pictat stă în picioare şi face scena să arate precum drumul din faţa unei case străine. Mai e încă un panou de lemn. E pictat să arate ca o pădure adâncă şi întunecată.

Paul, Frederick şi ceilalţi leagă funii de partea de sus a panourilor, le prind de arcada de deasupra, apoi folosesc funiile ca să ridice şi să coboare panourile. Ca atunci când ridicau acoperişul cortului. Nu ştiu cum pot să ridice ceva atât de greu cu atâta uşurinţă. Trebuie că sunt voinici ca nişte tauri.

Gândurile îmi rătăcesc la puţinele piese de teatru pe care le-am văzut. Nu mă refer la reprezentaţiile din piaţa publică, ci la piese adevărate, pe o scenă pe care joacă actori în toată firea. Mereu era vară, iar actorii din companie veneau în oraş îmbrăcaţi în veşminte festive şi cântând cântece în spatele căruţei. Când erai mic, ştiai că nu trebuie să vorbeşti cu ei, fiindcă actorii sunt vagabonzi. Nu ţin de nici un loc şi nu au legături de rudenie. Gracie Manners spunea că unii dintre actori mai şi curvesc în oraşele pe care le vizitează.

Prune uscate.

Piesa pe care mi-o amintesc cel mai bine era o comedie despre un stăpân şi servitorul lui. Actorii erau străini, cu accente ca al Făuritorului de Instrumente. În piesă, stăpânul nu voia să se însoare cu o femeie pe care o lăsase grea, aşa că a făcut schimb de locuri cu servitorul lui. Erau o mulţime de jonglerii şi tumbe, dar şi o mulţime de jocuri de cuvinte. Servitorul a făcut o glumă despre merele din copacul stăpânului, ceea ce putea să însemne fie copilul din flori al stăpânului, fie boaşele lui. I-a făcut să râdă pe toţi cei care ascultau.

Actorii erau toţi bărbaţi, chiar şi cel care o juca pe femeia rămasă grea. Actorul acela avea obrazul ras şi îşi vopsise faţa cu plumb alb, la fel ca Purcica Vopsită. Îmi aduc aminte că a spus că vopseaua îi otrăveşte pielea. Asta i s-a întâmplat lui Paul. Dacă a început să joace roluri de femei când era de vârsta mea, se poate să fi avut zece ani în care a purtat plumb alb pe faţă şi pe mâini. Dar chipul Purcelei Vopsite nu era nici pe departe la fel de stricat ca al lui Paul. Poate că pentru fiecare om e altfel.

Orele după-amiezii trec una după alta. Pereţii corturilor sunt prinşi cu ţăruşi, iar ţesături bogate sunt atârnate pe interior ca să acopere canavaua simplă. Se aşază mese pentru ospăţ, cu decoraţiuni în mijloc, de obicei crenguţe verzi legate cu violete sau pene lungi. În mijlocul crenguţelor sunt nişte turnuleţe cu drapelul reginei Bethany şi al prinţului normand. Alţi oameni agaţă de stâlpii corturilor candelabre care arată ca nişte coarne de cerb. E frumos, dar e muncă grea.

Muzicanţii sosesc cu lăute, viola da gamba şi chiar şi cu o trompetă. Mă întreb dacă sunt muzicanţii de la Domus Conversorum. Mă uit după Făuritorul de Instrumente şi instrumentul lui care-mi face pieptul să vibreze, dar nu este cu ei.

Frederick şi ceilalţi actori îi salută pe muzicanţi. Apoi actorii se plimbă pe scenă şi strigă cuvinte care să indice când trebuie să cânte muzicanţii în timpul piesei. Paul, observ eu, a dispărut. Trebuie că se apropie lăsarea serii.

Deodată, aud o voce puternică. E supraveghetorul îmbrăcat în veşminte bogate, însoţit nu de unul, ci de o ceată întreagă de secretari. Supraveghetorul răsteşte ceva, iar secretarii se

împrăştie, uitându-se pe toate mesele, scaunele şi decoraţiunile, îndreptând şi aranjând una-alta, asigurându-se că toate lucrurile sunt la locul lor. Îmi iau găleata cu pişat şi plec înainte să ajungă la mine.

Mă îndepărtez pe marginea cortului cel mare până în spate, unde e o uşă cu o perdea, care dă spre cortul cel mic unde se vor pune bucatele pe farfurii. Duce afară, la bucătăria în aer liber şi la latrinele de dincolo de ea.

În cortul mic pentru mâncare, e un castel în miniatură făcut în întregime din fire de zahăr caramelizat, cu ferestre şi porţi şi toate cele. Nu mă pot abţine să nu mă uit la el o clipă. Altă masă e stivuită cu farfurii peste farfurii de păsări umplute, asezonate în diferite feluri. O lebădă friptă chiar a fost acoperită la loc cu penele ei albe ca zăpada, să pară vie. Mai văd şi un sfert de căprioară împănată cu mere coapte, de pe care se scurge mierea. Pe buze îmi vine gustul inimii de căprioară.

În seara asta, îmi bubuie inima. *În seara asta, deschid lacătul blocat.*

Straniu e că nu sunt nici bucătari şi nici ajutoare prin preajmă. În cort nu sunt deloc oameni. Ies din cort în lumina după-amiezii târzii întrebându-mă care o fi motivul. Şi dau drept peste Degete Negre şi gărzile sale.

28. BUDINCĂ DE SMÂNTÂNĂ ŞI OUĂ

Gărzile au adunat pe toată lumea de la bucătărie. Eu sunt în spate de tot, cu băieţii care învârt frigările, rămaşi la bustul gol. În timp ce Degete Negre supraveghează totul dintr-o parte, gărzile îi trec în revistă pe oameni ca să se asigure că locul lor e acolo. Ceea ce sigur nu e şi cazul meu.

O iau înapoi spre cortul cel mic. O să mă întorc pe unde am venit şi o să ies pe altundeva. Dar înainte să mă pot ascunde înăuntru, mă vede un gardist.

— Nu, nu, fetiţă, zice el. Treci înapoi cu ceilalţi.

Sunt blocată. Trei sau patru gărzi par să facă toate verificările. Degete Negre se arată nerăbdător, dar tot urmăreşte ce se întâmplă. Îmi simt inima în gât. Chiar şi cu colierul acoperit de şal şi o bonetă care să-mi ascundă părul, Degete Negre s-ar putea să-mi recunoască faţa. Nu pot să mă las prinsă.

Mă duc în partea grupului cea mai îndepărtată de Degete Negre. Un bucătar din faţa mea bate din picior în semn de nerăbdare.

— Am un somon de asezonat.

Alt bucătar îşi dezumflă obrajii şi mormăie:

— M-au pus să las sosul de vin pe foc. Pun rămăşag că s-a stricat.

Privirea mea se tot îndreaptă spre Degete Negre ca să văd dacă m-a zărit. *Sunt trei gărzi care verifică lumea în acelaşi timp*, îmi spun eu. *Sunt o mulţime de alţi oameni care să-i atragă atenţia*. Dar braţele îmi sunt uşoare şi mă furnică. Îmi aduc aminte de Ruth, devoratoarea de păcate, de liniştea ei de nezdruncinat, şi încerc să-mi potolesc nervii.

Cei doi bucătari sunt trimişi la gărzi să fie verificaţi. Acum au mai rămas doar ajutoarele la bucătărie şi băieţii care învârt frigările. Pe ei nu pare să-i deranjeze pauza. Cel din faţa mea se scobeşte în ureche cu un beţişor.

Locul meu e aici, zic eu ca o incantaţie. *Locul meu e aici*. Dar inima îmi zdupăie ca a unui iepure.

— Vino.

Un soldat îmi face semn să înaintez. Se uită drept la chipul meu. *Mi-am acoperit colierul*, îmi amintesc eu. Tot mă simt despuiată sub privirea lui. Mă mir că m-am simţit vreodată în largul meu când lumea mă privea drept în ochi.

— Tu ce faci aici? întreabă soldatul, măsurându-mă cu privirea.

Ziditorul ştie că nu pot vorbi, nu mai spun că mi-ar vedea tatuajul cu *D* de pe limbă. Aşa că las capul în jos de parcă aş fi timidă şi ridic găleata cu pişat. Mişcarea găleţii trimite un damf de pişat vechi drept în nasul gardistului.

— Ziditorule din ceruri, pute a latrină, suduie el.

Eu încuviinţez din cap, lăsând găleata să se balanseze încolo şi încoace.

— Lasă jos găleata, fetiţă, şi dă-te mai încolo, mă îndrumă el. Feţele de masă se spală abia după ospăţ.

Arăt cu mâna spre bucătăria în aer liber, având grijă să balansez găleata cât mai mult, astfel încât mirosul să fie mai puternic. E cheia şiretlicului meu. Miros atât de urât, încât o să vrea să mă dea la o parte cât mai repede.

Apoi, cu coada ochiului, îl văd pe Degete Negre uitându-se încoace ca să vadă ce durează atâta.

— Ce înseamnă asta? strigă el.

Soldatul se hotărăşte ce să spună. Nu pot să mă las prinsă. Degete Negre o să-mi facă de petrecanie. Mă legăn într-o parte astfel încât picioarele să mi se bălăbănească în pantofii mei cu talpă groasă de plută. Las bălăbănitul să-mi urce pe braţ în sus şi să încline puţin găleata astfel încât un mic val de pişat să curgă peste margine, pe iarba din faţa ghetelor gardistului.

— Hei, tu! strigă gardistul, stârnit să ia o decizie. E doar o spălătoreasă, îi răspunde el lui Degete Negre.

Gardistul îşi acoperă nasul şi gura. Îmi face semn să plec.

— Hai, du-te. Dă-le pişatul ajutoarelor sau cui vrei tu. De la ei primeşti bănuţul.

Trag cu ochiul spre Degete Negre. Privirea lui mă urmăreşte în timp ce merg spre bucătăria în aer liber.

Fumul din gropile pentru focuri îmi arde ochii. Soarele nu a asfinţit de tot, dar e suficient de jos cât să îndrăznesc să mă furişez până la movila pe care am găsit-o mai devreme. Urc pe ea. Din vârf, văd toată marginea corturilor. La un capăt e intrarea în cortul principal, pe unde o să intre şi-o să iasă toată lumea de viţă nobilă. La celălalt capăt e cortul mic din care tocmai am ieşit, unde se vor aranja bucatele pe farfurii, apoi bucătăria în aer liber şi latrinele.

Găsesc o piatră netedă pe care să stau şi aşez găleata cu pişat mai departe. Deghizarea mea a dat roade. Poate şi planul o să-mi reuşească, iar până la sfârşitul serii, o să fi respectat jurământul făcut lui Ruth. Mă cuprinde o dorinţă, o mică dorinţă care mi s-a furişat în suflet de zile întregi, ca o viţă printre ţiglele acoperişului.

Dacă prind ucigaşul, poate că Ziditorul are să-mi ierte celelalte păcate şi am să pot ajunge pe câmpiile cereşti când am să mor, în loc să sufăr alături de Eva.

În seara asta cerul e plin de nori roz şi aurii, înalţi şi groşi ca nişte urşi albi uriaşi. Urşii plutesc pe cer, departe de soarele la asfinţit, spre noaptea cea albastră. Urşii par să aducă noroc. De parcă s-ar putea să-mi îndeplinească dorinţa.

Din locul unde stau, văd şi cortul mic pentru costume din spatele scenei actorilor. Compania a ieşit afară. Nişte actori stau în iarbă şi scot nişte bâzâieli care sună a muzică, însă fără cuvinte. Bărbatul cu părul lung şi obrazul ras trăncăneşte cu Frederick despre ceva. Jane a apărut din nou şi prinde o pălărie în formă de porumbel pe capul unui actor. Poate trebuie să fie o turturea.

Când soarele dispare în cele din urmă şi vine întunericul, actorii intră la loc în cort. Băieţii cu lămpaşe îşi aprind felinarele, gata să-i conducă pe oamenii care vin şi pleacă. Oaspeţii reginei încep să sosească.

Luminile dinăuntrul cortului principal aruncă pe pereţi umbrele oamenilor de viţă nobilă. Umbrele se lungesc şi se scurtează când vântul unduieşte canavaua. Şi muzica răzbate prin pereţii cortului. E ciudat că vântul şi muzica sunt două

lucruri pe care nu le vezi, dar unul mişcă ţesătura, pe când celălalt nu.

E acelaşi soi de muzică pe care l-am auzit la Domus Conversorum. Dulce şi tristă în acelaşi timp. Cu toate că nu l-am văzut, aud zguduitorul de piepturi al Făuritorului de Instrumente. Trebuie să fie înăuntru. Nu ştiu de ce, dar gândul acesta îmi dă curaj.

Dintr-odată, muzica se schimbă. Sunt trompete, sună de parcă ar sosi cineva. Mă uit spre intrare şi văd un şir de oameni care fac plecăciuni. Pesemne că intră regina şi emisarul normand.

La scurt timp după aceea, începe piesa. Ştiu fiindcă muzica se schimbă iar, şi aud glasul puternic al lui Frederick până în vârful movilei pe care stau.

Stau şi aştept. Aştept atât de mult, că un greier începe să cânte lângă piciorul meu stâng. Sper că Păr de Aur bea o grămadă de vin ca să trebuiască să se pişe mai repede şi să mă pot da jos odată de pe piatra asta. Îmi mişc picioarele, iar greierul tace.

În sfârşit trece cineva. Semiluna e luminoasă, aşa că văd chipul bărbatului de viţă nobilă când merge de-a lungul cortului. E băut bine. Îi face semn unui băiat ce stă pregătit cu lămpaşul. Băiatul îl conduce până la latrine, iar eu văd totul prea bine.

Când băiatul se apropie de latrine, ia lămpaşul de la băiat şi merge mai departe singur. Apoi, dacă vă vine a crede, nu intră înăuntru. După ce-a bătut atâta drum, se pişă drept pe peretele latrinei, de parc-ar fi prea multă muncă să deschidă uşa. Ce ciudaţi sunt oamenii!

Noaptea se scurge încet. Din când în când, văd pâlpâitul focurilor, tocmai de la bucătăria în aer liber. Acolo e mai puţină agitaţie, lucru din care înţeleg că lumea e mai atentă la piesă decât la mâncare. Nu multă lume se duce la latrine. Mă tem că planul n-o să meargă. Poate că Păr de Aur n-o să aibă nevoie să se pişe. Poate o să se ducă altundeva ca s-o facă. Mai mulţi greieri se alătură primului.

Chiar în clipa aceea, două fuste largi îmi intră în raza privirii. Domniţe tinere, după cum umblă. Una îi face semn unui băiat, iar lămpaşul lui se bălăbăneşte când pornesc spre latrine. Încă

nu văd dacă e Păr de Aur. Domniţele vorbesc, cu toate că glasurile lor nu se aud aşa de bine ca al lui Frederick. Nu, doar una dintre ele vorbeşte. Când trec pe lângă mine văd că e fata care a purtat tafta galbenă la Devorarea pentru Tilly şi că merge cu Chip de Terci. Trec de mine. Durează o clipă până să-mi amintesc să respir din nou.

Sunt un blestem, îmi amintesc eu. *Sunt teroarea nopţii*. Dar când îmi amintesc de păpuşi şi de femeile moarte, mi se taie din nou răsuflarea. Curajul începe să mi se risipească. Să prind o ucigaşă singură, în spaţiul strâmt al unei latrine, pare dintr-odată un plan prost.

Înainte să mă pot gândi prea mult la asta, doi bărbaţi ies din cort. Le prind din urmă pe Tafta Galbenă şi Chip de Terci. Unul dintre domni face o plecăciune, iar domniţele se opresc. Domnul spune ceva care o face pe Tafta Galbenă să râdă. Celălalt se întoarce de parcă ar fi plictisit. Bagă mâna în haină şi scoate o cutiuţă. Înainte s-o deschidă, îl recunosc. Registratorul. Ca în ziua sosirii emisarului, scoate un praf şi îl trage pe nas. Tafta Galbenă îi pune o întrebare, iar registratorul îi dă puţin praf din cutie. Îl trage şi ea pe nas şi tuşeşte rău. Celălalt bărbat râde cu capul dat pe spate, iar atunci îi văd chipul. Fratele registratorului, la fel ca ziua trecută. Sprâncenele îi sunt groase, iar umbrele i se adâncesc pe obraji. Atunci mai văd o adâncitură: o despicătură în mijlocul bărbiei. Îmi duc degetul instinctiv la despicătura mea din bărbie. Sub pielea gâtului simt picuri reci. *Nici doi oameni din douăzeci n-au aşa ceva*, a spus tata.

Îl văd în minte pe bărbatul ăsta îmbrăţişând-o pe mama. Nu e o amintire, doar o idee pe care o întorc pe toate părţile. Poate că e tatăl meu. Piesele se aşază la locurile lor. Registratorul m-a făcut pe mine, copilul din flori al fratelui său, devoratoare de păcate la fel cum a făcut-o pe nevasta lui stearpă. Şi-a curăţat familia de femeile pătate. Furia îmi arde o stea fierbinte şi albă în piept, care se face tot mai mare. Vrea să se bată. Vrea ca braţele mele să fie destul de puternice cât să traversez câmpul şi să-mi înfig unghiile în carnea registratorului. Îmi apuc braţele şi le strâng. De ce nu pot să fiu Degete Negre, care poate zdrobi

lumea sub pietre, sau regina, care poate să le comande armatelor?!

Sunt atât de furioasă, că aproape n-o văd pe Păr de Aur când iese din cort şi-i dă un bănuţ băiatului cu lămpaş ca s-o conducă la latrine cu felinarul lui. Registratorul şi fratele lui trebuie să aştepte. Poate că nu-s destul de puternică să le fac rău, dar, Ziditorul să mă ajute, lui Păr de Aur am să-i dau ceea ce merită.

Cobor de pe piatră şi merg în tăcere prin iarbă. Păr de Aur se opreşte să-l salute pe registrator şi pe celelalte domniţe, aşa că am o clipă să i-o iau înainte prin întuneric şi să ajung la locul meu, după latrine.

Păr de Aur îl lasă pe băiatul cu lămpaş lângă dosul cortului, îi ia felinarul şi merge singură ultimii douăzeci de paşi până la latrine, pesemne fiindcă domniţelor nu le place să le asculte băieţii când se pişă. Băiatul se bucură oricum. În clipa în care îl lasă singur, trage cu ochiul în cort ca să vadă piesa.

Când o aud pe Păr de Aur deschizând uşa latrinei, ţâşnesc din spate şi prind uşa înainte să se închidă. Intru înăuntru, lăsând drugul să coboare în încuietoare în spatele meu.

Păr de Aur se sperie, apoi ridică felinarul ca să vadă mai bine.

— N-am nevoie de ajutor, domnişoară, şi oricum n-am nici un bănuţ pentru tine. Pleacă de-aici.

Îmi face semn să plec şi aşteaptă.

Eu rămân pe loc şi-mi desfăşor şalul ca să-mi scot la iveală colierul. Iar aici începe planul. Nu e un plan sofisticat, cum erau jocurile complicate ale încrederii ţesute de unchii mei. Nu e un plan învăţat ca ritualul de la miezul nopţii al lui Salcie. E un plan simplu pentru o fată blestemată, şi mă rog să meargă.

Scot creta din mânecă şi încep să desenez pe pereţii de lemn ai latrinei. Desenez literele de pe tapiserie, drept din amintire. Înainte să le termin măcar, ochii lui Păr de Aur se măresc, iar un ţipăt îi scapă printre buze. Apoi mai desenez şi altele. Desenez semnul de refugiu de pe uşa mea şi semnul de pe fântână. Desenez toate literele englezeşti pe care le cunosc, de pildă M şi A. Le desenez peste tot pe pereţii de lemn crud. Până şi eu cred că seamănă cu nişte semne de vrăjitoare, luate laolaltă. Şi se pare că şi Păr de Aur crede la fel.

Ţipă Rugăciunea Ziditorului de apărare împotriva răului. Eu îmi spun propria rugăciune, ca muzica piesei să fie destul de tare cât să-i acopere zgomotele. Apoi scot din mânecă păpuşa pe care am făcut-o în dimineaţa asta. Albul seului aproape luceşte în întunericul din latrină. Forma de femeie a păpuşii e simplă, la fel şi paiele de pe capul ei, galbene ca să semene cu buclele blonde ale lui Păr de Aur. Ridic coada *D*-ului de alamă care îmi atârnă de colier, la fel de bun ca orice ac, şi-l ţin deasupra inimii păpuşii, de parcă aş fi gata să-l înfig în grăsimea moale.

Păr de Aur arată de parcă ar fi gata să vomite.

— Te rog să nu-mi faci rău! Eu n-am vrut să moară. Te rog!

Fie este mai vicleană decât am crezut, fie este teribil de toantă. N-a vrut să moară? Cum poate otrava să nu omoare? Ridic iarăşi acul.

— Te rog! Te rog, nu! N-am avut de ales. Regina o să mă omoare dacă află că am rămas grea!

La partea asta o cred.

Păr de Aur continuă.

— A mai făcut asta o dată. A pus ca soţia iubitului meu să fie împinsă pe scări.

Glasul îi coboară până când abia dacă-i mai mult decât o respiraţie.

— A trebuit să încerc s-o omor pe regină. Nu mi-am închipuit că păpuşile o să le omoare pe celelalte în locul ei, îţi jur. Corliss a fost o femeie bună. Şi moaşa la fel. Nu ştiam că vrăjile mele sunt aşa puternice.

De ce nu vorbeşte despre otravă sau despre inimile de căprioară?

Păr de Aur lasă capul în jos.

— A zis că ştiai. A zis că devoratoarea de păcate i-a spus că a avut loc o crimă. Tocmai descoperise că eu eram cea care a făcut păpuşile. A încercat să-ţi taie beregata ca să nu mai spui nimănui.

Începe să scâncească.

— Îmi pare rău, tare, tare rău.

Se uită la păpuşa din mâna mea.

— Te rog să nu mă omori, pe mine şi pe copilul meu.

Nu minte, îmi dau seama. Şi-a mărturisit crima. Dar nu e cea potrivită. Ea a pus păpuşile, dar nu şi inimile de căprioară. Nu ştie nimic despre otrăviri. Atunci cine e ucigaşul? Planul meu a mers, şi totuşi nu a mers deloc.

Mai ţipă o dată când îi retez o şuviţă de păr. Tot vreau o amintire.

Se aud glasuri în faţa latrinelor. Glasuri de bărbaţi neliniştiţi. Deschid uşa. Băiatul cu lămpaş şi trei gărzi traversează iarba dinspre cort. Băiatul cu lămpaş arată spre mine, iar un soldat ridică felinarul. Când lumina îl atinge pe gardistul din faţă, văd că nu e deloc un gardist. E Degete Negre.

Ţâşnesc afară şi o iau pe după latrină. Lipită cu spatele de dosul ei din lemn, îmi cercetez opţiunile. Câmpul e mare şi deschis, un loc prost să te ascunzi. Într-o parte e bucătăria în aer liber şi cortul cel mic unde se aşază bucatele în farfurii. În cealaltă, e cortul cu costumele actorilor. Trag cu ochiul după colţ. Aproape au ajuns la mine. Îmi împreunez mâinile ca să am noroc şi pornesc în goană spre cortul cu costume.

Glasul lui Degete Negre tună în noapte.

— Opriţi-o!

Aud bufniturile cizmelor gărzilor pe pământul din spatele meu. Pantofii mei cu talpă de plută mi se bălăbănesc sub tălpi. Nu îndrăznesc să mă opresc. Dacă mă prind, de data asta nu mai scap. Îmi imaginez o sabie cum îmi taie capul şi alerg mai iute. Cu o smucitură bruscă, glezna mi se duce într-o parte. Scâncesc de durere, dar merg mai departe, pe jumătate şchiopătând, pe jumătate alergând spre cort. Aud o răsuflare grea de bărbat la câţiva paşi în spate. Câţiva paşi şi gata. Cu un ultim avânt, intru în cort, chiar înainte ca gărzile să mă prindă.

29. SEMINŢE DE MUŞTAR

E întuneric înăuntru, însă disting umbrele cuferelor şi stativelor pentru costume. Mai văd doi oameni, unul îl ajută pe celălalt să se îmbrace sau să se dezbrace – nu ştiu care – la lumina unui felinar aşezat pe podea, acoperit cu hârtie, ca lumina să nu fie prea puternică. Singura ieşire mai e uşa ce duce în cortul principal. Păşesc în spatele unuia dintre stativele pline cu haine şi costume, dispărând printre catifele şi brocarturi, tocmai când un curent de aer în urma mea îmi indică sosirea gărzii. Cu grijă, mă las la pământ. Văd picioarele actorilor într-o parte a cortului şi picioarele gărzii – ba nu, ale gărzilor, căci sunt doi soldaţi – lângă intrare. Apoi mai intră o pereche de picioare. Degete Negre.

— Unde-i fata? tună el.

— Acum se joacă piesa! şopteşte unul dintre actori. Chiar pe partea cealaltă a canavalei de colo.

Un cântec de flaut şi o voce dulce se aud din cortul principal, parcă drept dovadă.

— Astea-s treburile reginei, răspunde Degete Negre, doar puţin mai încet. A intrat aici o fată. Iar voi o să mă ajutaţi s-o găsesc.

Glasul lui e suficient de ameninţător încât actorul să răspundă iute şi scurt:

— Singurul loc e la costume.

— Atunci căutaţi în costume, zice Degete Negre nerăbdător.

Printre haine văd un gardian împungând cu lancea un morman de haine dintr-un cufăr.

— Nu staţi acolo ca nişte măgari! strigă Degete Negre.

Şi picioarele actorilor prind a se mişca. Unul dintre ei vine în capătul îndepărtat al stativului după care mă ascund.

— A durat două ore până când devoratoarea de păcate cea bătrână a murit sub pietre, se aude glasul lui Degete Negre.

Ziditorule, ştie că sunt eu. Păr de Aur trebuie să-i fi spus.

— Mai întâi, sângele i-a fost împins în cap şi în membre. Degetele de la mâini şi de la picioare i s-au făcut vineţii şi s-au umflat ca nişte cartofi.

Aerul din piept mi se îngroaşă. Încerc pânza cortului din spatele meu, ca să văd dacă mă pot strecura pe dedesubt, dar e prinsă bine în ţăruşi.

— Apoi vinele ochilor i s-au spart şi a plâns lacrimi de sânge. Asta a fost în primele minute.

Simt cum hainele se leagănă când actorul înaintează de-a lungul stativului, privind printre veşminte. Mă strecor până ce ajung la capătul stativului, ascunzându-mă după ultima robă. Dincolo e doar câmp deschis între mine şi gardianul care împunge hainele din cufere.

— Mmm, continuă Degete Negre. Coastele i-au străpuns pielea şi toate zemurile i s-au scurs afară, ca la o gâscă în frigare.

Degetele actorului apar deasupra mea. Strâng tare ochii în timp ce un suspin îmi urcă în gâtlej. Dar nu, am să dau piept cu soarta aşa cum ar face mama. Deschid ochii şi din adâncul gâtlejului îmi adun un gogoloi de flegmă. Înainte să mă toarne, am să-i scuip în faţă. Actorul desface hainele.

E Paul.

Clipa durează o viaţă. Eu îl privesc cu atenţie. El vede că sunt eu. Un sunet slab când îşi trage răsuflarea. Paul, care dacă n-ar fi fost Brida, m-ar fi lăsat să mor pe Aleea Spiţerilor. Care aproape a aruncat în mine cu pietre. Care mi-a zis că sunt „o contaminare” şi „o jegoasă”. Care are gărzi înarmate şi pe secretarul reginei în spate, ordonându-i să mă găsească. Ştiu deja că are să mă dea în gât. Ar trebui să-i scuip flegma drept în ochi acum, înainte să o facă.

Dar nu scuip. Dintr-odată nu vreau să-mi înfrunt sfârşitul ca mama, luptându-mă ca o vulpe. Vreau să dau pieptul cu el aşa cum îmi închipui că a făcut-o Ruth, puternică. Înghit scuipatul. Îl privesc drept în ochi, nu dur, nu tremurând, doar îl fixez cu privirea.

Paul mă priveşte la rându-i. Nu dur, nu tremurând. Solemn.

— Nu-i nimeni aici, îi strigă Paul lui Degete Negre, lăsând roba să cadă la loc în jurul meu.

Îmi înghit un chicotit, aproape dându-mă de gol.

— A intrat aici! şuieră Degete Negre.

Aud plesnitura unei palme lovindu-l pe Paul peste faţă şi bufnetul lui când aterizează greoi pe pământ.

— Tu, îi spune Degete Negre unui gardian. Caută din nou prin stativ.

O pereche de cizme părăseşte cuferele şi vine drept spre locul unde sunt ascunsă. O lamă de sabie sfâşie roba de lângă mine. Într-o clipă am să fiu străpunsă ca un iepure.

— Sire! strigă Paul brusc.

Văd picioarele lui mergând spre uşa cortului ce dă în afară.

— Ce mai e? zice Degete Negre, întorcându-se spre el.

— Uitaţi. Uitaţi aici, zice el şi trage de partea de jos a canavalei. Poate că era un ţăruş slăbit.

Gardianul îngenunchează ca să verifice. Într-o clipă au să-şi dea seama că nu e nici un ţăruş slăbit.

Atunci mă prind de jocul lui Paul. Le-a atras atenţia dincolo de partea mea de cort. Degete Negre şi gărzile se uită în altă parte. Paul îmi dă şansa să fug pe uşa care dă spre scenă. Unde sute de oameni, printre care şi regina, ascultă o piesă chiar în clipa asta. Dar am oare de ales?

Cu Degete Negre şi gărzile întorşi încă spre Paul, şchiopătez pe glezna lovită până spre intrarea pe scenă. Mă uit în urmă o singură dată. Degete Negre priveşte în timp ce gărzile lui trag de canavaua cortului. Chipul lui Paul e întors spre ei, dar ca o pisică, întoarce ochii spre ai mei. Sunt la fel de ursuzi ca întotdeauna, însă se uită drept la mine. Iute ca fulgerul, dau din cap în semn de mulţumire, apoi mă strecor prin canava.

30. FRIPTURĂ DE VITĂ

Mă aştept să simt o sută de ochi aţintiţi asupra mea. Mă aştept ca toţi oamenii puternici din ţară să strige: „Ia te uită!” Mă aştept să fiu nevoită să fug. Dar când ies din cort, nu se întâmplă deloc aşa.

Pe scenă stă în picioare unul dintre panourile plate de lemn, chiar în faţa mea, mai înalt decât cel mai înalt bărbat. Nu văd deloc oameni, dar sunt aproape. Îl aud pe Frederick vorbind pe partea cealaltă a panoului. Eu sunt doar în spatele scenei.

Glezna îmi zvâcneşte. Carnea se umflă. Deodată se aude o trompetă şi aud un huruit uşor. Ridic privirea şi văd cum celălalt panou de lemn coboară repede. Intră în şanţul săpat special. Încă un huruit şi primul panou începe să se ridice. Unul dintre actori stă într-o parte a scenei şi mânuieşte sforile.

În acelaşi timp, actorul cu părul lung vine în spatele panoului din culise, unde sunt şi eu. E îmbrăcat ca o femeie. Îşi smulge boneta şi fusta de deasupra şi scoate la iveală ceva ce arată a haine de noapte femeieşti pe dedesubt. Se mişcă aşa de repede încât la început nu mă vede. Dar apoi, deodată, strigă alarmat. Îl aud pe Frederick pe scenă, dincolo de panou, zicând:

— Iubirea mea?

Sună altă trompetă. Păr Lung flutură sălbatic din braţe, făcându-mi semn să plec. Frederick strigă din nou de pe scenă:

— Iubirea mea, de ce întârzii?

Într-o clipită, Păr Lung ţâşneşte iar după panou, întorcându-se la piesă.

Trebuie să fug. În partea îndepărtată a scenei stă actorul care mânuieşte sforile panourilor. Dincolo de el sunt muzicanţii. Iar mai departe, slavă Ziditorului, văd un valet care duce un vas gol. Cortul mic pentru aranjarea bucatelor nu e departe, iar de acolo pot să fug pe câmp.

Mă strecor până la marginea panoului cu decoruri. Dar apoi mă opresc. Mai rămân totuşi cinci paşi între mine şi actorul care

mânuieşte sforile. Cinci paşi de scenă deschisă unde o să fiu văzută de toată lumea din public.

N-am ce să fac. Iau hainele pe care Păr Lung le-a lăsat pe podea şi mă îmbrac cu ele. Sunt prea mari, ceea ce e un lucru bun, fiindcă faţa mi-e umbrită de boneta largă. În timp ce mă îmbrac, văd o bâtă precum cele pe care le poartă gardiştii noaptea, vârâtă în spatele decorurilor, spre a fi folosită în piesă. Glezna abia dacă îmi susţine greutatea, aşa că o iau pe post de baston. Îi aud pe Frederick şi Păr Lung schimbând jurăminte de iubire în faţa publicului. Cu puţin noroc, oamenii o să fie atât de prinşi de jocul lor încât n-o să fie deloc atenţi la mine când traversez scena prin spatele lor. Rostesc o rugăciune tăcută şi ies şchiopătând în lumină.

Tocmai când ies din spatele panoului, Păr Lung ţâşneşte prin jurul lui ca să iasă din nou cu repeziciune. Ne izbim drept unul într-altul, căzând grămadă. Dacă speram să evit să mă observe cineva, am eşuat lamentabil. Toţi ochii din cort se întorc brusc spre mine. De atâtea luni sunt văduvită de privirea oamenilor, iar acum sunt mai multe chipuri întoarse către mine decât am văzut în toată viaţa. Nu pot să respir. Nu pot să mă mişc. Încremenesc în loc.

— Iubirea mea... ce-i asta?! se aude glasul lui Frederick.

Păr Lung se ridică singur. Din nas îi curge un firicel de sânge, unde pesemne l-am lovit cu capul.

— Ah, iubirea mea, ai fost rănită de această... sosire neaşteptată.

Frederick vorbeşte tare, de parcă încă ar juca pentru public. Păr Lung îşi duce mâna la nas.

— Cine este această făptură care inoportunează întâlnirea noastră? zice el, tot pentru mulţime.

Frederick se uită la mine de sus.

— Se pare că este... oh, Ziditorule, zice, şoptind ultima bucată pe sub mustăţi.

M-a recunoscut.

— Este inconştientă? întreabă iute Păr Lung.

— Doar uluită, cred, răspunde Frederick.

Se apleacă şi îmi înfăşoară şalul în jurul gâtului. Îmi ascunde colierul.

— Cine este şi de ce a dat peste noi atât de pe neaşteptate?! stăruie Păr Lung.

— Nu vezi, iubirea mea? răspunde Frederick. E bunica mea.

Frederick mă împunge cu vârful piciorului. Eu vreau să mă mişc, dar sute de ochi par să mă ţintuiască de podea.

— Bunica ta! spune Păr Lung. Aici, în cea mai tainică dumbravă a noastră. Ce soartă stranie te urmăreşte!

— Ajută-mă, iubirea mea, îl îndrumă Frederick.

El şi Păr Lung mă iau fiecare de câte un braţ. Împreună mă ridică în picioare. Glezna sucită cedează sub mine.

— Vai, păi bunica ta e oloagă, vorbeşte Păr Lung, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

Mă uit după bâta de gardist.

— Da, şi mută, adaugă Frederick.

Păr Lung zăreşte bâta de pe podea.

— Oloagă, mută şi cu un baston după ea. O femeie rară, într-adevăr.

— Bunica mea se trage din marea Boadicea, regina războinică a celţilor. Este cea mai aprigă protectoare a mea, inventează Frederick. Fără îndoială, a venit să ne avertizeze în privinţa pungaşilor răufăcători care umplu pădurile acestea. Bunica mea dragă, îţi mulţumim pentru vigilenţă.

Răsuflarea mi-a revenit. Îndrăznesc să fac un pas.

— Ah, se duce! zice Păr Lung. Mă îndepărtez şchiopătând spre o latură a scenei. Nu, nu, pădurea e în spatele nostru, dragă doamnă, mă îndeamnă Păr Lung.

— Mereu şi-a urmat doar drumul ei, strigă Frederick. Mă îndoiesc că o s-o mai vedem. Vreodată.

Rosteşte ultimele cuvinte pe un ton puţin cam aspru.

Ies de pe scenă, trec pe lângă mânuitorul de sfori uluit şi o ceată de ajutoare de bucătărie care se holbează la mine. Muzicanţii vin pe urmă, aşezaţi pe scaune. Trec pe lângă un flautist şi un bărbat care cântă la o lăută lungă. Printre muzicanţi îl zăresc pe Făuritorul de Instrumente care îşi trece arcuşul peste coardele zguduitorului de piepturi. Se uită în direcţia mea. Când vede că sunt eu, tresare de parcă ar fi fost muşcat.

Intrarea în cortul cu bucate e drept în faţă. Se deschide apoi spre câmp. Sperând că privirile oamenilor s-au întors la Frederick şi Păr Lung, intru şchiopătând în cortul cu bucate.

Sunt aproape liberă. După ce traversez câmpul, n-am să mă opresc nici măcar la mine acasă. Am să trec râul, am s-o apuc pe drum şi am să plec hăt departe.

Mesele din cortul cu bucate sunt pline acum de vase murdare, iar ajutoarele le mută în coşuri şi le scot afară să fie spălate. Numai pe o singură măsuţă mai sunt bucate. Sunt mai multe marţafale, castroane cu fructe glasate şi alte dulciuri. Un bucătar-şef le dă ordine la doi bucătari de rang mai jos care tot aranjează dulciurile pe platouri. E şi o femeie care munceşte la masă şi poartă o bonetă ca a mea, aşa că nu pot să-i văd chipul.

Dintr-odată, ordinele bucătarului-şef încetează.

— Dumneata ce faci aici? zice el cu glas tare.

Mă pregătesc să fug şchiopătând, dar nu cu mine vorbeşte. Vorbeşte cu cealaltă femeie cu bonetă.

— Regina a cerut asta, răspunde femeia, ţinând un vas lustruit cu frişcă bătută cu vin în mâinile înmănuşate.

— Toate cererile reginei vin prin secretarul bucătăriei, milady, spune bucătarul. Pentru siguranţa reginei.

O măsoară din cap până-n picioare.

— Cum te numeşti, milady?

Femeia se întoarce astfel încât boneta îi acoperă faţa.

— O faci pe regină să aştepte după dumneata? Are să-ţi ia capul.

Vorbele ei sunt aspre, însă miros a putregai.

Bucătarul şovăie, iar femeia se duce iute spre cortul principal – şi spre regină – cu vasul cu frişcă bătută în mână. Cu un pas dureros, o ajung din urmă când trece şi-i răstorn vasul din mâini drept pe podea.

Ea se lasă în genunchi de parcă ar putea salva crema. Tot nu i-am văzut chipul, dar bucătarul trebuie să-l fi văzut, fiindcă spune:

— Eşti fiica lui Lady Katryna, Ziditorul să-i aibă sufletul în pază, nu-i aşa? Lady Miranda!

Boneta femeii tresare la auzul numelui ei. Lasă frişca bătută şi fuge spre uşa ce dă în câmp. O clipă mai târziu a dispărut.

Fiica lui Lady Katryna şi a baronului Seymaur. Purcica Vopsită a vorbit despre ea. Katryna a murit la naştere, iar Seymaur a fost executat pentru trădare. Fiica lor ar fi avut titlul şi moştenirea confiscate de tron. Îmi trece prin minte că această Lady Miranda are un motiv foarte bun s-o urască pe regină.

Bucătarul-şef se lasă pe vine deasupra vasului şi gustă puţin dintr-o lingură. Scuipă afară.

— Ce e? întreabă unul dintre ceilalţi bucătari.

— Are gust rău. S-ar putea să fie otravă, răspunde el pe un ton aspru. Cheamă-l pe secretarul reginei.

Degete Negre. Atunci o urmez pe Lady Miranda şi ies în goană din cort.

31. ZGÂRCI

Trupul Mirandei e întunecat în lumina slabă a focurilor din bucătăria în aer liber. Aleargă, dar nu prea bine. E întuneric, iar câmpul nu e neted. Şi fără îndoială ea e obişnuită cu pietre netede sub tălpile încălţate în papuci uşori.

Mă îndepărtez de ea. Nici eu nu alerg bine. Glezna mă tot împiedică. Dar latrinele nu-s departe. O să mă ascundă întrucâtva, iar de acolo o să traversez câmpul şi o să pornesc spre oraş. Tot ce ştiu e că vreau să stau departe de Miranda. Cu puţin noroc, Degete Negre o să se ducă mai întâi la ea.

Când dau colţul şi trec dincolo de latrine, îi aud glasul.

— Milady? Ce e? Ce s-a întâmplat?

Mă uit în urmă la bucătăria în aer liber. Braţul încă îi e înfăşurat într-o cârpă. Şoarece de Ţară.

Ar trebui să merg mai departe. Ar trebui s-o rup la fugă spre marginea câmpului înainte ca Degete Negre şi gărzile lui să iasă roind din cort. Dar e singur cu o ucigaşă. Răsuflu iute şi greoi. Iarba îmi gâdilă glezna umflată.

— Ce... de ce eşti aici? zice Miranda.

— Era prea cald în cort, am ieşit puţin la aer. Lady Miranda, aşa-i? Nu vă simţiţi bine? Alergaţi.

— Nu mă simt bine, da. Şi m-am întors. Spune-mi, încotro e drumul?

— Drumul? Am să chem pe cineva să vă ajute. Trebuie să fie vreun băiat cu lămpaş prin preajmă.

Şoarece de Ţară se întoarce spre cortul principal.

— Hei! strigă el. Hei!

Iute ca o vulpe, Miranda scoate cu mâna înmănuşată o frigare lungă de fier din locul ei de lângă un foc.

— Taci din gură! spune Miranda, împungând aerul din faţa lui Şoarece de Ţară. Fă cum spun eu şi du-mă până la drum sau îţi scot maţele pe afară.

Trupul îi e încovoiat de parcă ar fi încolţită de câini. Până să mă dumiresc, o iau la fugă spre ei.

Mă vede cu coada ochiului şi face un pas în spate fără să gândească. Bun, s-a dezechilibrat. Dar tot mai are ţepuşa. Dinţii ei ascuţiţi lucesc de grăsime de carne când se întoarce asupra mea. E prima dată când o văd pe de-a întregul. Un chip uşor de uitat, într-o rochie simplă de lână, cu mâneci largi. O broşă mică de aur, singurul ei ornament pentru banchet. Lady Miranda este Chip de Terci. Fata care se culca nemâncată în castelul lui Bethany, cu toate că mama ei fusese regină.

Cu glezna lovită, n-am prea multă speranţă în luptă, aşa că mă folosesc de ceea ce am. Ridic *D*-ul de pe colier ca să prindă lumina focului.

Dar Chip de Terci nu se sperie ca Păr de Aur. Nici măcar răsuflarea nu i se schimbă. Asta ar trebui să-mi servească drept avertizare. E disperată sau nebună. Într-adevăr, înainte să mă pot gândi ce să fac, se năpusteşte şi mă taie cu cârligul. Glezna mi se răsuceşte când mă smucesc din calea ei. Cad grămadă la pământ, aproape aterizând într-o groapă cu foc. Căldura tremurândă îmi înfierbântă faţa. Mă rostogolesc într-o parte şi mă trezesc că mă uit drept în dinţii ţepuşei lui Chip de Terci.

Se aude o bufnitură când Şoarece de Ţară se năpusteşte asupra ei, lovind-o peste mână şi aruncând ţepuşa pe jos. Ea o zbugheşte după frigare şi se ridică ţinând-o cu două mâini, ca pe un paloş.

— Vă omor pe amândoi.

Şoarece de Ţară e pe jos, ţinându-se de braţul ars şi răsuflând greoi. A fost prea mult pentru el s-o doboare pe Chip de Terci. Ea îl încolţeşte, ridicând frigarea de parcă ar fi gata să lovească.

Urlu singurele cuvinte care mi-au mai rămas:

— Spune-mi păcatele tale!

Glasul meu o sperie şi rămâne nemişcată, cu ţepuşa tot ridicată pentru a lovi.

— Eşti răzbunarea Ziditorului? răsuflă ea.

— Păcatele tale, zic eu.

Alt plan nu am.

Chip de Terci rămâne cu ţepuşa îndreptată spre Şoarece de Ţară.

— Dacă m-ai urmărit, atunci îmi ştii păcatele.

— Recită-le, strig eu.

Chipul ei îşi pierde deodată caracterul anost.

— Le-am omorât.

Vorbeşte aspru şi direct, de parcă n-ar avea pic de ruşine să rostească acele cuvinte cu voce tare.

— Tatăl meu s-a culcat cu regina când ea avea paisprezece ani. Ştiai asta?

Mă cercetează să vadă dacă sunt surprinsă şi vede că nu sunt. Zice mai aspru:

— Corliss şi ceilalţi profesori m-au învăţat să citesc latina, greaca, ebraica. A fost singura binefacere pe care am primit-o. Şi ce-am avut de câştigat de pe urma ei? Am descoperit o tapiserie cu ruşinea reginei ţesută înăuntru. Regina a rămas grea cu propriul tată vitreg, dragul meu *papa*.

Ţepuşa rămâne îndreptată spre Şoarece de Ţară.

— Gâsculiţa aia guralivă de Tilly Howe mi-a confirmat după ce i-am dat suficient vin. Tilly a moşit copilul. Regina le-a pus pe Corliss şi pe restul să jure că o să-l omoare. Iar acum eu le omor pe ele. Pentru fratele meu vitreg care a fost ucis. Pentru mama mea, care a fost trădată de soţul ei şi de fiica vitregă. Pentru norocul care mi-a fost furat.

Se uită la colierul meu.

— Tu ştii adevărul. Le-ai auzit Recitările. Pe sicriele lui Corliss şi Tilly au fost inimi.

Da, ştiu adevărul. Nu s-au recitat inimi. Dar Chip de Terci aşa crede. Nu ştie că acel copil din flori nu a fost ucis. Tilly Howe i-a ascuns asta.

— Astea sunt păcatele mele, zice ea, cu un soi de mândrie-n glas. Am ucis două. Focul a fost un accident.

Arată cu capul spre Şoarece de Ţară.

— E mai greu de controlat decât otrava, dar bătrâna nu voia să bea vinul adus de mine. Oricum o să moară curând. Arsurile i s-au înnegrit şi are febră de la putrefacţie. Nu mai rezistă nici două zile. Iar acum că regina e singură la fel ca mine, am s-o ucid şi pe ea.

Privirea îi este cuprinsă de negură, iar degetele i se strâng pe mânerul ţepuşei. O să încerce să ne omoare.

Se retrage ca să atace, aşa că sar dintr-odată asupra ei, apucând mânerul ţepuşei. Ne luptăm amândouă cu el. Ani de

frecat şi clătit aşternuturi te clădesc altfel decât ani de citit şi brodat; cu toate astea, se ţine bine, trăgându-mă într-un cerc în jurul ei. Simt deodată cum căldura îmi cuprinde picioarele. M-a întors lângă un foc. Isteaţă ca o vulpe, fata asta. O îmbrâncesc cu putere, dar glezna îmi cedează şi alunecă în groapă, iar tăciunii îmi ard călcâiul. Dacă mă mai împinge o dată, o să cad cu totul în flăcări.

Întind mâna în spate. Metalul îmi frige palma când prind mânerul unei căldări atârnate de ţepuşă. Chirăi ca o cioară şi o legăn cât de tare pot ca s-o lovesc peste faţă. Îi nimereşte maxilarul, dându-i capul pe spate cu un pârâit. Aterizează pe iarba călcată în picioare, gemând ca o fiară.

Şi eu cad pe iarbă, răsuflând greoi. Dar ceva ascuţit mă împunge în piept. Este o broşă de aur, cea pe care o purta Chip de Terci. Trebuie să-i fi căzut în timp ce ne luptam. Mi-o scot din piele. O pereche de aripi aurii. Emblema baronului Seymaur. Pesemne că e singura ei amintire din familie. Îmi aduc aminte că am văzut aripile în noaptea aceea îngrozitoare, în sala drapelelor din castel, lângă emblema Katrynei, cu o fată ieşind dintr-un trandafir.

Nu, aripile aurii nu erau în sala drapelelor. Dar simt că am văzut cele două embleme laolaltă. O fată ieşind dintr-o floare şi aripi aurii. Unde erau?

Atunci îmi amintesc. Le-am văzut în tapiseria lui Corliss. În copac, era o fată cu aripi aurii, care ieşea dintr-o floare. Cele două embleme, unite ca una singură.

Toată imaginea îmi vine în minte, regina care se ţinea cu o mână de pântec şi atingea copacul cu cealaltă. Emblemele unite sunt rodul copacului. Rodul copacului reginei.

Dintr-odată garniturile lunecă la locul lor, iar lacătul se deschide.

Mă ridic nesigură pe picioare. Pe iarbă, Chip de Terci s-a ridicat în palme şi în genunchi.

— Nu ţi-am spus lista de bucate, îi strig eu.

Chip de Terci înalţă capul. Falca îi atârnă într-un unghi îngrozitor.

— Când vei avea parte de moartea cuvenită unei trădătoare, spun eu, voi mânca inimi de porc pentru fiecare dintre femeile pe care le-ai ucis.

Chip de Terci se ridică în genunchi.

— Nu-i nici o pedeapsă pentru că te-ai născut din flori, îi zic eu.

Capul i se întoarce spre mine, iar ochii îi sunt nedumeriţi.

— Însă dacă reuşeşti s-o ucizi pe regină, continui eu, voi mânca inimă de lebădă pe sicriul tău. Pentru că ţi-ai ucis propria mamă.

Se uită la mine şi nu-i vine să creadă. Însă eu am dreptate. *Pântecul ştie*. Chip de Terci a citit cuvântul străin, *Chavah*, pe tapiserie şi a crezut că e singurul mesaj, cum fac oamenii care ştiu să citească. Însă oamenii de rând văd sensul din imagini, ca semnele cerşetorilor.

Tapiseria spune că pruncul din flori al reginei Bethany e copilul baronului Seymaur şi al Katrynei. Cel puţin, copilul despre care *se crede* că ar fi al baronului Seymaur şi al Katrynei. Chip de Terci e copilul din flori al reginei.

— Asta-i o minciună! strigă Chip de Terci, cu falca ruptă.

Contesa euharistică din temniţă a fost una dintre doamnele de companie ale Katrynei. A vorbit despre un cuc, iar eu la vremea aceea am crezut că vorbeşte în dodii, dar nu era aşa. Pesemne ştia şi ea adevărul, sau cel puţin îl bănuia.

Bethany a vrut să ucidă copilul din flori. Le-a rugat pe Corliss, Tilly şi pe Purcica Vopsită s-o facă. Ele au jurat că aşa vor face. Dar apoi au înşelat-o. Au ajutat-o pe Bethany, însă nu aşa cum le-a cerut ea.

Când travaliul Katrynei a luat întorsătura cea rea, nu doar Katryna s-a stins. Şi pruncul a murit. Plăpânzi sunt pruncii. Corliss şi ceilalţi l-au înlocuit cu copilul din flori al lui Bethany. Au prefăcut un copil din flori într-un copil schimbat.

— Au fost inimi pe sicrie! ţipă Chip de Terci, cu dinţii strânşi.

— Au fost puse acolo pe nedrept, zic eu în cele din urmă, cu voce tare. Nu ştiu cine le-a pus acolo, însă n-au fost recitate.

O las să digere ce i-am spus preţ de o răsuflare. Apoi mai spun un ultim lucru.

— Le-ai omorât pe singurele femei care au vrut să rămâi în viaţă. Corliss, Tilly, Purcica Vopsită. Toţi ceilalţi, dacă află cine eşti, o să te vrea moartă.

E o femeie isteaţă Chip de Terci şi văd cum garniturile din inima ei se aşază la locul lor. Ochii îi strălucesc şi apoi se întunecă. Ştie că e adevărat.

Din direcţia cortului principal se aud ţipete de bărbaţi. Degete Negre şi gărzile. Chip de Terci se ridică brusc în picioare şi porneşte împleticindu-se pe câmp. Şi eu trebuie să fug.

Îl caut pe Şoarece de Ţară, care văd că se ridică. Gărzile o să ajungă aici curând. O să fie în siguranţă cu ei. Sângele îi îmbibă bandajele de pânză. Nu, nu pânză. Are umărul înfăşurat într-un şal. Cel pe care l-am lăsat în urmă.

Preţ de o clipă, se uită la mine. Apoi se întoarce şi strigă spre gărzile care vin din cortul cel mare.

— A fugit încolo, şi le arată cu degetul departe de noi, în direcţia lui Chip de Terci.

Şoptindu-i un mulţumesc din suflet, pornesc clătinându-mă spre câmpul întunecat.

32. TERCI DE GRÂU

Mă întind din nou pe mormântul tatei. Pare cel mai sigur loc unde să aştept să treacă Degete Negre şi gărzile lui. Şi ştiu că n-am să mă întorc multă vreme de-acum încolo. Degete Negre. Salcie. Chip de Terci. Am nevoie de un loc nou, unde nimeni nu vrea să mă vadă moartă.

Privind în sus de unde stau întinsă la piatra de mormânt, *O*, *N* şi *S* din OWENS arată la fel, cu toate că sunt cu susul în jos. Parcă e un fel de vrăjitorie că pot face asta. *W*, pe de altă parte, se preface în *M* de la May. Iar *E* devine ceva ce nu recunosc. Seamănă întrucâtva cu situaţia în care mă aflu acum. Unele dintre lucrurile legate de mine sunt aceleaşi. Altele sunt noi. Iar altele şi-au pierdut tot sensul.

Rostesc trei rugăciuni pe mormânt. Două către Ziditor, prima în semn de mulţumire că mi-a călăuzit paşii, ajutându-mă să străbat în siguranţă câmpul, cu toate că glezna mi-e umflată şi distrusă şi am mâna arsă rău. Iar a doua, o rugăciune ca să ies în siguranţă din oraş. A treia rugăciune e către mama mea, fiindcă m-a învăţat toate lucrurile pe care credeam că nu vreau să le ştiu. Acum înţeleg că am avut nevoie de sângele Daffrey ca să ajung aşa departe. Ca să-mi îndeplinesc promisiunea făcută lui Ruth. Şi o să am nevoie de sângele meu Daffrey şi în lunile următoare. Închei rugăciunile ca întotdeauna: *Aşa să fie. Aşa să fie. Aşa să fie.*

În cea mai întunecată parte a nopţii, mă întorc în Dungsbrook. Brida stă pe covorul meu devenit acum al ei. Jane şi copiii ei dorm în cealaltă parte a vetrei. Îmi scot fusta pe care am luat-o de la actorul din culise şi o aşez lângă Brida. Un dar. Mi-aş dori să am ceva şi pentru Paul.

Brida îmi vede mâna arsă şi respiră zgomotos prin nasul ei mutilat de boală. Arată spre borcanul cu grăsime de lângă oala de gătit. Îmi pun un gogoloi mare pe mână şi strecor borcanul în buzunarul şorţului, pentru mai târziu.

Sus, în pod, pun înapoi boneta pe care am luat-o. Apoi deschid lada lui Ruth, pentru ultima dată. Îi ating inelul şi pandantivele făcute pentru pruncii ei care n-au trăit. Acum ştiu de ce au fost otrăvite femeile. Încă e un mister dacă Chip de Terci o să fie prinsă şi cine a pus inimile de căprioară pe sicrie. Dar am făcut tot ce am putut pentru Ruth. Ştiu asta.

Dintr-odată, uşa de jos se deschide. Mă încordez din tot trupul, sunt sigură că-s Degete Negre şi gărzile lui. Dar nu-i nici un glas, doar paşi uşori. Pesemne că-i Paul sau Frederick, întors de la banchet. Rămân nemişcată şi tăcută multă vreme după ce încetează paşii, doar ca să fiu sigură. Apoi îmi iau lada. Înăuntru pun şuviţa lui Păr de Aur. La fel ca lucrurile din celelalte lăzi ale devoratoarelor de păcate, nimeni n-o să ştie toată povestea lor. Dar tot e ceva. Un semn că am trăit şi am contat.

Când cobor scara, se aude un mieunat încet. La început mă gândesc că-i pruncul lui Jane văitându-se în somn. Dar nu-i aşa. E un pisoi. Drept în mijlocul podelei. Pesemne că l-a lăsat cine o fi deschis uşa. Ce lucru straniu! Pisoiul are o fâşie de material legată în jurul gâtului. Materialul seamănă cu şalul meu pierdut.

Fug la uşă şi mă uit afară, însă drumul e pustiu. Înăuntru, mă uit lung la pisoi. Îl iau în braţe şi-l aşez în buzunarul şorţului, lângă borcanul cu grăsime.

Mângâi blana pisicii în timp ce mă strecor prin spatele casei. Vreau să mă duc la Domus Conversorum ca să-i mulţumesc Făuritorului de Instrumente pentru ajutor. Însă nu vreau să fiu văzută. Şi am o senzaţie stranie că o să-l mai văd şi altă dată.

În schimb, trec prin curtea vopsitorilor cu drobuşor, fiindcă duhoarea înseamnă că e ultimul loc unde ar vrea să se ducă orice urmăritori. Găsesc un băţ gros de care mă ajut ca să pot păşi cu glezna dureroasă şi pornesc de-a lungul marginii mlăştinoase a râului, pe lângă locul unde porcarii aruncă măruntaiele şi unde greblaşii ard gunoaie, merg şi merg până ce nu mai văd nici un semn de vreo aşezare omenească, ci doar nişte garduri de piatră şi păşuni. Merg până când glezna nu mă mai ţine.

Pisoiul şi cu mine ne facem patul într-o stână. E umezeală şi miroase a acru, dar e destul de cald. Eu şi Şoarece, cum am

botezat pisoiul, lingem grăsime din borcan, în locul mesei de seară.

Nu sunt sigură unde o să mergem. Dar oriunde sunt oameni, au nevoie de o devoratoare de păcate.

DUPĂ

FRIŞCĂ BĂTUTĂ CU VIN

Aş fi putut să arunc colierul. Aş fi putut să urc pe o barjă şi să mă îndrept spre un tărâm străin. Aveam de ales. În schimb, am ales să merg în continuare. Am mers pe poteci împădurite. Pe câmpuri. Prin sate. Ori de câte ori mă vedeau oamenii, ori de câte ori căscau ochii la o cerşetoare singuratică ce le intra pe terenuri fără să i se dea voie, ori de câte ori dădeau să cheme un gardist, duceam mâna la colier şi se îndepărtau. Colierul s-a dovedit a-mi fi tare de folos. L-am purtat zi de zi cât am mers. Noaptea stătea în ladă. Îl purtam când am găsit un loc care mi s-a părut potrivit.

Oraşul pe care l-am ales e mai mic decât cel unde am crescut. Dar e aici o şcoală pentru Slujitorii Ziditorului, care-l ţine plin de lume. Era o devoratoare de păcate care trăia aici când am sosit, dar n-a părut deloc surprinsă când am deschis uşa casei cu *D*-ul atârnat deasupra uşii, ţinând în mână un pisoi slăbănog.

E bătrână şi nu pare s-o mai surprindă nimic. Mă duc cu ea la Recitări şi la Devorări, iar uneori, când nu se simte bine, mă duc singură.

Într-o zi, când toamna a început să alunge lumina dimineţilor şi serilor, sunt chemată la Recitarea unui bătrân. Este o zi în care devoratoarea de păcate nu se simte bine. Îmi pun colierul şi mă duc singură.

Bărbatul a fost doctor, recită el. A lucrat pentru o familie de viţă nobilă cea mai mare parte din viaţă, însă a plecat din serviciul lor când fata familiei, femeie măritată deja, a murit la naştere, precum şi pruncul ei la scurt timp după aceea. N-a mai suportat să rămână. Dar înainte să plece, a făcut ceva.

— Am luat parte la o fărădelege gravă.

Nu dă nume, însă încep să pun lucrurile cap la cap, fiindcă bătrânul care îşi recită păcatele este bătrânul doctor Howe. Tatăl lui Tilly. Doamna pe care a slujit-o a fost Katryna. Iar fiica ei vitregă a fost Bethany.

Alt bătrân stă cu doctorul Howe. Un bărbat cu cocoaşă şi o privire veselă în ochii bulbucaţi. Când bătrânul doctor Howe începe să plângă din pricina amintirilor, bărbatul cu ochii bulbucaţi îi ia mâna şi i-o duce la obraz, ca o mamă sau o moaşă.

Doctorul Howe îmi povesteşte şi restul, fără să-l îndemn măcar, confirmând ce am ghicit pe câmp în noaptea aceea.

— Fata vitregă era şi ea rămasă grea, şi avea o sarcină înaintată.

Îşi încetineşte cuvintele.

— Le-a pus pe doamnele ei să jure că o să sufoce pruncul în leagăn când se va naşte.

Bătrânul doctor se adună.

— Am decis... Am fost de acord, se corectează el, să o salvăm de la ruinare. Aveam să îngropăm trecutul, dar nu puteam ucide fetiţa. Am aşezat-o într-un loc unde să fie în siguranţă şi n-am mai vorbit niciodată despre asta.

Bărbatul cu ochii bulbucaţi e cel căruia îi dau lista de bucate. Are un miros de mucegai care îmi aminteşte de Salcie, însă privirea lui e plină de durere când notează bucatele pe o tăbliţă.

Două zile mai târziu, devoratoarea de păcate cea bătrână şi cu mine suntem la Devorarea pentru bătrânul doctor Howe, din casa lui spaţioasă. O mulţime de oameni vin să se uite. Odaia principală are o tapiserie mare în faţa locului unde au aşezat sicriul. Înfăţişează câmpiile cereşti şi pe Adam, paznicul câmpurilor şi livezilor. Îmi aminteşte de tapiseria lui Corliss şi mă gândesc că n-am aflat nici până acum cine a aşezat inimile de căprioară pe sicriele femeilor.

În timp ce mestec seminţele de muştar, mă gândesc bine la asta. Regina Bethany a crezut că pruncul ei a fost ucis. S-ar fi aşteptat să vadă inimi de căprioară pe sicriele lui Corliss şi Tilly. Poate că cineva a pus inimile acolo ca să continue povestea. Poate a crezut că regina ar fi poruncit să fie ucis copilul din flori dacă ar fi aflat. Sau poate au crezut că l-ar revendica. Bună-mea zicea că odată ce pruncul a ieşit şi-i viu, mama nu mai poate să-l lepede. O regină cu un copil din flori şi-ar pierde tronul, iar sfetnicii cei mai apropiaţi ar pierde şi ei totul odată cu ea.

Îl văd pe bărbatul cu ochii bulbucaţi, pe un scaun din fundul odăii. Mă întreb de ce nu se aşază mai aproape de sicriu. Pesemne că-i o rudă apropiată de vreme ce a luat lista de bucate pentru doctorul Howe.

Ceva mă irită. Alt bătrân care a luat o listă de bucate. Salcie. El a strâns bucatele de la Recitarea lui Corliss şi de la cea a Purcelei Vopsite. El ar fi putut să adauge inimile de căprioară pe liste, poate şi pe a lui Tilly Howe, apoi să fi trimis pergamentele secretarului din bucătăria regală, fără ca nimeni să bănuiască. Nimeni în afară de mine. Tilly a spus în Recitarea ei că fusese institutor în casa Katrynei. Poate a ştiut de sarcina reginei Bethany şi de înşelăciunea doamnelor ei, care au lăsat pruncul să trăiască. Sau poate a citit taina mai târziu, în tapiserie. Ce ştiu este că şi-a pus în primejdie munca de-o viaţă pentru reputaţia de fecioară a lui Bethany, ca ea să rămână regină. El trebuie să fi pus inimile pe sicrie, ca regina să nu afle că pruncul e în viaţă.

Revelaţia face ca seminţele de muştar să-mi iasă pe nas. Oamenii de la Devorare murmură şi scuipă, însă devoratoarea de păcate cea bătrână îşi mestecă prazul în continuare, chiar şi atunci când încep să râd. Nimic nu o surprinde.

Seara, bătrâna devoratoare de păcate şi cu mine stăm pe scaunele noastre din faţa vetrei, împreună, iar eu sper că apropierea spaţiului o să devină într-o zi şi o apropiere a spiritului. Aproape că merge. Dacă nu se apropie încă de felul tovarăşilor pe care i-am avut înainte, cel puţin nu sunt singură. Şi cu puţin noroc, curând vom avea şi alţi tovarăşi. Am desenat semnul de refugiu pe uşă, cel pe care l-am frecat altă dată de pe altă uşă. Sper că oamenii care au nevoie de un loc unde să fie în siguranţă o să-l găsească. Şi că se va răspândi vorba. Poate chiar până la Brida şi la Paul.

Noaptea, când mă vâr în pat, hotărăsc să o numesc Bessie pe devoratoarea de păcate, fiindcă îmi pare un nume plăcut. Într-o zi, poate că am să aflu care e numele ei adevărat. Mă ghemuiesc sub un covor vechi pe care Bessie, devoratoarea de păcate, l-a găsit pentru mine. Şoarece, pisica mea, se

ghemuieşte şi ea cu mine. Colierul stă în ladă, lângă pat. În clipa în care adorm, sunt iarăşi May. Doar May.

MULŢUMIRI

Aş vrea să-i mulţumesc agentei mele, Stephanie Cabot, precum şi lui Ellen Goodson Coughtrey, Rebecca Gardner, Will Roberts şi tuturor celor de la Gernert Company. Mulţumirile mele se îndreaptă şi către redactorul meu, Trish Todd, precum şi către Kaitlin Olson şi echipa de la Atria Books. Şi către Araminta Whitley de la Soho Agency şi Sam Humphreys de la Mantle. Le sunt recunoscătoare primilor mei cititori, Carol Doup Muller, Jay Dunn, Nikki Reisch, Silvère Boitel şi inimitabilului Boomie Aglietti. Grupului meu de scriitori, Soren Kisiel, Jenny Hagel, Dava Krause, Julia Price Baron şi Michelle Walson: mulţumesc pentru bere şi observaţii.

Pe parcursul scrierii acestui roman, m-am lăsat inspirată de mai multe cărţi, în special *Elizabeth's Women* de Tracy Borman, *The Queen's Conjurer* de Benjamin Woolley şi *Rogues, Vagabonds, and Sturdy Beggars*, editată de Arthur F. Kinney.

Această carte a fost scrisă în mare parte în timpul celui de-al doilea an de viaţă al primului meu copil şi în primul an al celui de-al doilea. Dacă nu ar exista creşele, nu ar exista nici cartea. Le mulţumesc tuturor celor de la BBCDC, mai ales lui Kimberly Dalton. Şi lui Natalie Mayne şi Leah Gonsalves pentru că au sărit pe minge. Ore în şir. Şi nu ar exista creşe dacă nu ar exista slujbele mele de zi cu zi, aşa că le mulţumesc oamenilor dragi de la Neighborhood Playhouse şi de la Academia Americană de Arte Dramatice, precum şi sutelor (deja) de foşti studenţi pentru că mi-au făcut aceste slujbe extraordinar de plăcute.

Îi mulţumesc familiei de la Salyers Hurand pentru susţinerea neabătută. Recunoştinţa mea profundă se îndreaptă către părinţii mei, pentru că mi-au preţuit vocea, şi către surorile mele, pentru că şi-au împărţit vocile cu mine. Cel mai mult şi mai mult, lui A, K şi G, fiindcă sunt ai mei.

Cuprins

NOTA AUTOAREI
SELECŢIE DIN *BREVIAR DE PĂCATE OSEBITE, MAI MARI ŞI MAI MICI, ŞI BUCATELE LOR NIMERITE*
ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI REGALE
ÎNAINTE
TERCI DE OVĂZ
ACUM
1. PORUMBEL FRIPT
2. CAP DE MIEL
3. PÂINE
4. RODIE
5. INIMĂ DE CĂPRIOARĂ
6. CHEC
7. INIMĂ DE PORC
8. PLĂCINTĂ CU CARNE DE PORUMBEL
9. COTLET DE BERBECUŢ
10. VERDEŢURI AMARE
11. LIMBĂ DE VITĂ
12. PLĂCINTĂ CU MĂRUNTAIE
13. BOABE DE ORZ
14. CARNE DE CIOARĂ CU PRUNE
15. STRUGURI
16. CASTRAVETE MURAT
17. VIN FIERT
18. BISCUIŢI
19. PLĂCINTĂ CU RINICHI
20. STAFIDE
21. USTUROI
22. LAPTE CALD CU RACHIU
23. SARE
24. TURTĂ DULCE
25. SÂNGERETE
26. PRĂJITURĂ CU MIERE

27. TARTĂ CU CREIER DE COCOŞ
28. BUDINCĂ DE SMÂNTÂNĂ ŞI OUĂ
29. SEMINŢE DE MUŞTAR
30. FRIPTURĂ DE VITĂ
31. ZGÂRCI
32. TERCI DE GRÂU

DUPĂ

FRIŞCĂ BĂTUTĂ CU VIN
MULŢUMIRI